

Kántor Pál

DUPLA SZIVÁRVÁNY

2010 és 2011 versei

Corvina Publications

TIZENNYOLCADIK ÉV

Teleholddal jött szilveszter,
Csillogott az égboltja,
Tizennyolc év elteltével
Ragyog most az éjszaka.

Minden tizennyolcadik év,
Teleholddal kezdődik,
Az évvége így olyan rév,
Ami fénnel végződik.

Azért is szép az újévünk,
Hosszabbodik nappalunk,
Sötétségbe később érünk,
Fényesebb a hajnalunk.

Megéneklük a vén holdat
Szerte a nagyvilágban,
Mert a fénye éjjel biztat
Besötétült utakban.

Nagy sötétség uralkodik
Kis hazáknak szívében,
Húsz év óta nem változik,
Bent ülünk a sötétben.

Jobb életre, fényre vágyunk,
Elég volt a sötétből,
Húsz éven át arra vártunk,
Hogy az egünk kiderül.

De jó volna ha az égbolt
Népünk felett ragyogna,
És megérnénk egy újabb kort,
S több fény jutna hazánkra.

2010. január 8.
London, Ontario

MÚLTAM EMLÉKE

Kaptam tőled jegykendőt,
Küldtél egyet nekem,
De nem lettem szeretőd,
Mert messzire mentem.

Bármennyire szerettem,
A sorsom elűzött,
De az égő szerelmem
Soká hozzád fűzött.

Nagy szerelmes levelek
Sokat elmondottak...
Ahogy szálltak az évek,
Végleg elmaradtak.

Csak egyetlen fényképed
Maradt meg énnekem,
Azon látom szépséged,
Mikor megtekintem.

Gonosz gyakran az élet,
Álmunk lerombolja,
S ha az ember felébred,
Fájdalom csak jussa.

Messze szállnak éveim,
Én is megöregszem,
De szerelmes álmaim
Sohasem felejttem.

Ég még most is emléke
Csendes éjszakákon,
És ilyenkor szememre
Nem jön soha álom.

2010. január 8.
London, Ontario

A FOGYÓ HOLDRÓL

Furcsa módon fogy ez a Hold,
Szilveszterkor még kerek volt,
És azóta, egy hét múltán,
Szorított a derékszíján.

Fele nagy lett ma reggelre,
Úgy bolyong a világűrbe',
Én meg egy kilót se fogyok,
Évről évre kövér vagyok.

Tudom, ha a Holdon laknék,
Sok kilóval könnyebb lennék,
Az orvosom megörülne,
Diétázni nem küldene.

Ha majd egyszer lesz gyalogút,
Min az ember a Holdra jut,
Megígérem felsétálok,
És ha lehet, meg sem állok.

Nem lesz sehol egy étterem,
Hol ballagok az éteren,
Tudom, ottan fogyni fogok,
Minden túlsúlyt ottan hagyok.

És ha csak egy kicsit eszek,
Tán még súlytalan is leszek.
Lehet ettől jobb diéta,
Mintsem felmenni a Holdra?

E problémát megoldottam,
Örülök, hogy elmondhattam,
Megtanultam én a Holdtól,
Hogy veszítsek a súlyomból.

2010. január 9.
London, Ontario

EGYSZER HAZAMENNI?

De jó lenne egyszer hazamenni,
Rokonaim újból megölelni,
A Fő utcán végig gyalogolni,
S barátokkal ismét találkozni.

Egy kapunál soká álldogálnék,
S ott, egy lócán veletek beszélnék,
Ki arra jár, annak így köszönnék:
Adjon Isten szép jó napot szomszéd!

A kanyargó Tiszát is megnézném,
Könnyeimet belecsepegtetném,
Habjaival messze elküldeném,
Hazajöttem! Velük azt üzenném.

Temetőben sírok közt is járnék,
Visszajönne sok-sok régi emlék,
Játszótársim mind idehelyezték,
Sírjaiknál nagyon szomorkodnék.

És megállnék egy virágos sírnál,
Talán engem könnyeim közt látnál;
Álmom pihen egy rózsabokornál,
Nem táncol már az élettavánál.

Látogatok, de szomorú minden,
Kisfalumtól elválasztott Isten,
A hazámtól messze elkerültem,
Higgyétek el, fáj érte a szívem.

De jó lenne egyszer hazamenni,
Rokonaim újból megölelni,
A Fő utcán végig gyalogolni,
S barátokkal ismét találkozni.

2010. január 11.
London, Ontario

BARLANG A KAZALBAN

Hegyes csőrét billegtette
kint a cinege,
és a nyárfán majd kiverte
Isten hidege.

Cinkét fogott a mi orrunk,
ahogy játszottunk,
hideg volt az udvarunkon,
de kint maradtunk.

A szomszédos szalmakazal
volt a mi tanyánk,
nem keresett sohasem ott
a mi jó anyánk.

Titokzatos kastélyunk volt
a kis barlangunk,
ha hideg volt kint játszani,
mi bent tanyáztunk.

Sötétség volt a barlangban,
de volt zseblámpám,
s napról napra megsegített
egy pakli kártyám.

Megváltozott a nagy világ,
és az unokák,
gyermekkorom elképzelni
sohasem tudják.

Játék nélkül éltünk akkor,
mégis megvoltunk,
szalmakazal barlangjában
volt egy kastélyunk.

2010. január 12.
London, Ontario

CIGÁNYBÁNYA-DÓZSA TÉR

Nem tudják az unokáink
Mi volt itten régen.
Vályogvető cigánybánya
Volt a Dózsa téren.

Gidres-gödrös volt réges-rég
A falunk közepe,
Kacsák, libák úszkálgattak,
Tócsák voltak benne.

Egyszer aztán megváltozott
A pocsolyatenger,
Munkába állt a falunkban
Sok-sok gazdaember.

Ki tehénnel, ki lovakkal
Húzatta szekerét,
S összehordták napról napra
A Rossz-Tisza földjét.

Gazdag volt az árterület,
Homok, föld volt bőven,
S nemsokára egy sziget nőtt
Kint a Dózsa téren.

Cigánybánya volt a neve
Abban az időben,
Vályogvető cigányság élt
Ezen a vidéken.

Fel lett töltve kiskoromban
A falunk közepe,
S cigánybánya jelző helyett
Dózsa tér lett neve.

2010. január 12.
London, Ontario

SZÁNKÓZÓ UNOKÁK

Mélyen alusznak a mezők,
Zúzmarások a tölgyerdők,
Hó takarja az utcánkat,
Jég szakítja csatornáinkat.

Meg se mozdul a csatorna,
Az ablakunk is befagyva,
Jégvirágnak csillogása,
Fényt vetít a tél arcára.

Amikor kint nincs sötétség,
Jól látszik a téli szépség,
Elfogadjuk, megszerettük,
Emlékünkbe elhelyeztük.

Unokáink kint szánkóznak,
És bejönnek, mikor fáznak,
Nekik talán nincsen hideg,
Nem náthásak, egy se beteg.

Visszanézek kiskoromra,
A karádi gyermekkorra,
Én is szerettem a telet,
Szánkóztam is én eleget.

Bár sok telem a múltban van,
Élek még az unokákban,
Megváltozott rég a telem:
Négy unokám az életem...

Mélyen álmodnak a mezők,
Zúzmarások a tölgy erdők,
Hó takarja udvarunkat,
Kint nézem az unokákat.

2010. január 13.
Szemészet váróterme - London

SLOTA URAM!

Slota uram! Slota uram!
Nagyságodnak mi baja van?
Mért nem fér ön a bőrébe,
Mért tesz minket pellengérre?

Hatalomról ábrándozik?
S nemzetünkről hazudozik?
Tán nagyobb lesz a hatalma,
Ha népünket egyre szidja?

A Felvidék magyar föld volt,
Török ellen nem ön harcolt.
Pozsony volt a fővárosunk,
Törvényeket ottan hoztunk.

Ezernyolcszáz negyvennyolcban
Lett változás országunkban,
Buda lett a mi központunk,
De földünkről le nem mondtunk.

Ám jött Párizs, jött Trianon,
Osztoztak a magyar honon.
Kétharmadát elosztották,
Szép hazánkat szétvagdalták.

Falvainkat elrabolták,
Lakosaink elzavarták,
Vagonokba bepakolták,
Aki nem ment, internálták.

Éveken át hazudoztak,
Kígyót, békát reánk dobtak,
Hagyják abba egyszer végre,
S éljen népünk békekességbe'.

2010. január 14.
London, Ontario

LATYAKOS UTAK

Latyak volt az utcákon,
Bokáig ért néha,
Útkaparó hogyha jött,
Oldalra kaparta.

Hoztak néha köveket,
Ökölnyi nagyságút,
Döcögtek a szekerek,
Rázott a sugárút.

Nem járt arra úthenger,
Nem zúzta apróra,
Az a parasztszekérnek
Volt az egyik dolga.

Teltek, múltak a hetek,
Kiálltak a kövek,
Mezítláb nem szaladgált
Rajta a sok gyerek.

Tarlón mikor járkáltunk,
Az nem szúrt annyira,
Mint az éles kövesút,
Ha lábunkat vágta.

Nincsen ma már kövesút,
Ökölnyi kövekkel,
Járhatunk az aszfalton,
Nyugodtabb lépekkel.

Útkaparó sem kell már,
Meggzúnt az a szakma,
Modern korba érkezett
Sok karádi utca.

2010. január 14.
London, Ontario

ÜRES GÓLYAFÉSZEK

Üres lett a gólyafészek,
A kigólyák mind felnőttek,
S elrepültek messzire.
Nem oly régen volt lakója,
De messzire szállt a gólya,
Egy melegebb vidékre.

Tavasszal mind visszavárom,
Velünk lesznek egész nyáron,
Magyarhon az élete.
Az én hazám is magyar volt,
De a sorsom eltoloncolt,
Egy hidegebb vidékre.

Ahol lakom nincsen fecske,
Gólya nem megy idegenbe,
Üresek a hajnalok.
Bár sok veréb itt csiripel,
A gólya itt nem kelepel,
Csendesek a nappalok.

Nincsen pipacs és szarkaláb,
Mégis kedves ez a világ,
Szabadság van itt nekünk.
Szép volt rég a gólyafészek,
Napjainkban csak emlékek,
Megváltozott életünk.

Álmodozás, nosztalgia,
Ifjúságom letűnt múltja,
Díszre még a gólya, fecske.
Többé őket nem láthatom,
Más madár dalol a nyáron,
Ez már sorsom örökre.

2010. január 14.
London, Ontario

FAHÉJSZÍNŰ VOLT A HAJA

Ha nézek egy barnabőrű fát.
Láthatom a kedvesem haját,
Fahéjszínű volt a haja,
Kis pántlika belefonva.

Pipacsszínű piros pántlika,
Benne élt a mezők illata,
Aromáját ma is érzem,
Mikor a fényképét nézem.

Szeme színe sötétbarnán ég,
Mint amikor haragos az ég,
De mögötte csillag ragyog,
Amit ma is csodálgatok.

Tavaszt hirdetett lágy mosolya,
Talán szebbet nem láttam soha,
Tarka réthez hasonlított,
És engem is elbódított.

Mint tűzhányó forróságától
Szívem lángolt édes szavától;
Aztán végleg elhallgatott,
Csillagvilágba utazott.

Hiába ment, mégis tovább él,
Emlékét nem takarja a tél,
Kikeletben látom tovább,
De a sorsa így mostohább.

Kikeletkor új lombok nőnek,
Áldása a mulandó évnek,
Barna bőr vonja be a fát,
És látom kedvesem haját.

2010. január 15.
London, Ontario

TOVÁBB ÉLSZ ANYÁM

Tovább élsz az illatárban,
Az akácfa virágzásban,
Tarka színű rózsákban,
Minden kerti virágban.

Aranykalászos mezőkben,
Feldíszített temetőkben,
Ott látom az arcodat,
Hol álmodod álmodat.

Hallgatlak a madárdalban,
Bús szellőknek sóhajában,
És mikor kint zeng az ég,
A felhőkben ott vagy még.

Ha zápor hull a pusztára,
Vagy városunk járdáira,
Tovább jössz te énfelém,
Viharban is látlak én.

Benne vagy a tűző napban,
Hajnalokban, alkonyatban,
Fényekben és sötétben,
Tovább ragyogsz énnékem.

Boldog, s fájó érzelmekben,
Mik rejtőznek a szívemben,
Jelen vagy még mindenütt,
S hozol rám egy kis derűt.

Ifjúságban, s öregkorban,
A lelkemben száz virág van,
Eléd hozom mindenem,
Mert tovább élsz énbenem.

2010. január 16.
London, Ontario

AZ ÉN OTTHONOM

Az én házam nem palota,
Szerény városilak,
Mégis vígan térek haza,
Ha véget ér a nap.

Ebédlő a kedvenc részem,
Mert annak asztalán,
Írogatom sok-sok versem,
Reggelenként, korán.

Túl szerények bútoraim,
Nincsen lukszus itten,
De kint nyílnak virágaim,
Ez gazdagság nekem.

Pázsitfű van az udvaron,
Puha bársony fajta,
Néha-néha meglocsolom,
Ha egy kicsi sárga.

Ád az Isten gyakran esőt,
Nem is kell öntözni,
Megáldja az erdőt, mezőt,
Nem tud kiszáradni.

Szerény kislak a világom,
Nem kell ide pompa,
Megtalálom boldogságom,
Egy szerény otthonba'.

Kívül, belül szép az otthon,
Áldás itten élnem,
Álmodozhatok szabadon,
S ez boldogság nékem.

2010. január 17.
London, Ontario

KÖNNYEKET HOZ

Könnyeket hoz a Tisza víz,
sok országból jönnek,
testvéreink messze földről
könnyekkel üzennek.

Magyar volt e föld, e folyó
ezer esztendőn át,
amikor még nem vették el
a Tiszát és Dunát.

Magyar volt a Felvidékünk,
magyar volt a nóta,
ám idegen hordák léptek
földünkre azóta.

Magyar vértől ázott Erdély,
másnak terem búzát,
és volt földünk búzájából
nem kapunk csak korpát.

Délvidéki Vajdaságban
fogynak a magyarok,
háborúkba vitték őket,
megszűntek az álmok.

Üldöztetés lett a sorsunk,
mert magyarok vagyunk,
bánatunkban kishazánkért
könnyeket hullatunk.

Könnyeket hoz a Tisza víz,
sok országból jönnek,
testvéreink messze földről
könnyekkel üzennek.

2010. január 18.
London, Ontario

TISZA MENTI FALU

Szőke Tisza egy holt ága
Falunk körül kanyarog,
Körülveszi házainkat,
Reá gyakran gondolok.

Töltés védte a falunkat,
Ha áradt a nagy Tisza,
De azért a talajvíztől
Úszott sokunk udvara.

Közelünkben folyt a Tisza,
Mikor a víz megáradt,
De nyárára összeszűkült,
És sok helyen kiszáradt.

Mikor a víz feltöltötte,
Fürdésre is használtuk,
És ha a víz sokat apadt,
Napokon át halásztuk.

Néha-néha felzavartuk
Lábainkkal a Tiszát,
Ilyenkor a víz tetején
Láttuk úszni sok halát.

A legények kosarakkal,
Foghatták a halakat,
És nyaranta pusztakézzel,
Mikor a víz leapadt.

Tiszakarád Kánaán volt,
Termett földje gazdagon,
S vadászatra, halfogásra
Bőven akadt alkalom.

2010. január 18.
London, Ontario

CÉDRUSBOKOR LAKÓI

Ablakunknál cédrusbokor,
felnyúlik a magasba,
azt hihetnénk egy lucfenyő,
oly formás az alakja.

Megcsodálom élénk színét,
smaragdzöld a ruhája,
fagyos, hosszú éjszakákon
sok veréb száll alája.

Napszálltakor belebújnak
a bokornak mélyére,
széltől ottan védve vannak,
ott tanyáznak télére.

Sötét jöttén nagy lármájuk
behatol a házunkba,
olyan mintha táncolnának,
mulatnának egy bálba'.

Mosolyt kelt a csiripelés,
jó hangosan beszélnek,
hallgatom hős beszédüket,
abból semmit se értek.

Nagy fennszóval elmesélik
merre jártak egész nap,
és ki köztük leghangosabb
legközepre bebújhat.

Talán fáznak az ágak közt,
azért ez a nagy láрма,
bármily sűrű most a bokor,
a hideg szél átjárja.

2010. január 21.
London, Ontario

KÜLÖNLEGES NAP

Különleges egy délután,
Átjött hozzám az unokám,
Velünk akart játszani.
Édesanyja telefonált:
Várja párom kint a fiát,
Nemsokára fog jönni.

Lakásukat innen látom,
De azért a kedves párom,
Kiment Simont fogadni.
Három és fél éves csupán,
Nem járkálgat ő az utcán,
Egyedül még korai.

A világot ma ha nézzük,
Ifjainkat nagyon féltjük,
Sok bolond él közöttünk.
Más élet volt kiskoromban,
Már egyedül utazhattam,
Senkitől mi nem féltünk.

Körülöttünk háború dúlt,
A harci zaj el se csitult,
Játszottam a szomszédban.
Átéltam a nagy háborút,
Láttam derút és sok borút,
Vonaton is utaztam.

Kimentünk az állomásra,
Felültettek egy vonatra,
És Agárdon szálltam.
Ottan vártak a rokonok,
Ezek voltak a szép napok,
Mert egyedül utaztam.

2010. január 21.
London, Ontario

JÖN A VÁLTOZÁS

Bajok vannak a hazámban,
Bár lakásom nem ottan van,
Figyelemmel kísérem
Hónszeretett nemzetem.

Mikor látom mik történnek,
Haragomban mérges leszek,
Mecsajnálom népemet,
Mert szenvedtek eleget.

Szinte átkozott lett sorsunk,
A hazánkban egyre fogyunk,
És ha népünk mit sem tesz,
Magyarország szegény lesz.

Áprilisra új fényt várunk,
Világosabb lesz az utunk,
Egy új csillag vezethet,
Hozhat nekünk fényeket.

Bizonytalan most a sorsunk,
Választásra vár országunk,
S ahogy megyünk előre,
Nem jön az új egyszerre.

Vártunk eddig, újból várunk,
Bízom benne, jobbat kapunk.
Kezdődjön egy új élet!
Ezt várják az emberek.

Lesz változás és lesz remény,
Kisnépemmel ezt várom én,
Múljon el a sok, sok baj,
Éljünk jobban mint tavaly.

2010. január 25.
London, Ontario

HA MÉG EGYSZER

Ha én egyszer kisbaba lehetnék,
Napról napra szavakat tanulnék,
Társalognék szüleimmel gyakran,
Szülő lennék gyermekjátékokban.

Ha én egyszer ötéves lehetnék,
Pajtásimmal óvodába járnék,
Hallgatnám a régi szép meséket,
Kis korunkban még mese az élet.

Ha én egyszer hétéves lehetnék,
Minden nap az iskolába lennék,
Megtanulnám a betűknek titkát,
Nézegetném a vörösnap nyugtát.

Korán reggel, hajnalhasadtakor,
Ha indulna a hosszú szekérsor,
Ott állnék a kiskapunknál ébren,
S integetnék mint valaha régen.

Ha én egyszer tízéves lehetnék,
Patak lenne az otthonom ismét,
Gimnázium jelvényét viselném,
Új tudással telne meg az elmém.

A Rákóczi várat bejárhatnám,
És sétálnék a Bodrognak partján,
Összeszednék ezernyi emléket,
Ami régen már a múltamé lett.

Ha én egyszer húszéves lehetnék,
Egy leánynak hűbben udvarolnék,
Nem hagynám el soha az életben,
Holtomiglan ő lenne kedvesem.

2010. január 27.
London, Ontario

EGY ELMÚLT ÁLOM

Igaz szívből szerettelek,
te viszonszerettél,
ám hiába, mégse enyém,
hanem másé lettél.

Furcsa játéka a sorsnak,
elválasztott minket,
s amit a sors elszakított,
nem nő össze többet.

Más irányba vitt az élet,
elváltunk örökre,
véget ért egy édes álom,
ébredés lett vége.

Ilyen a mi földi sorsunk,
múlik mint az álom,
éppen ezért szerelmemet
többé nem láthatom.

Életünknek gyors kereke
csak előre forog,
hátrafelé nem visz soha,
ez megértett dolog.

Megértem és elfogadom,
ez az élet útja,
de azért még síratgatom,
jó Teremtőm tudja.

Volt álmokat visszasírni,
tudom lehetetlen,
de egy álmom elfeledni
ma is nehéz nekem.

2010. január 28.
London, Ontario

FELEDNI NEM LEHET

Az életem röpke álom,
Átálmodom teveled.
Az arcodat ma is látom,
Elkísér a két szemed.

Távolléteből itt maradtál,
Az emléked elkísér.
Ha itt vagy, az idő megáll,
És a léted tovább él.

Múló álmom tovaszalad,
Újak jönnek helyette,
De emléked örök marad,
Bevésődött lelkembe.

Jöhet újabb rügyfakadás,
S ugyanannyi kikelet,
Akárhány a virághullás,
Felejtani nem lehet.

Nem ér véget ez az álom,
Ebből nincsen ébredés,
Ébredésem nem is várom,
Nem kell újjászületés.

Örök emlék, örök álom
Átkarolja szívemet,
Tündéarcod ma is látom,
Azt feledni nem lehet.

Igaz szívvel szerettelek,
Én nem tudlak feledni.
Ameddig e földön élek,
Tovább foglak szeretni.

2010. január 29.
London, Ontario

HÓZÁPOR

Fehérek a hómezők,
Havasak az utak,
Fújdogál a hideg szél,
Széthordja a havat.

Mint parányi csillagok
Hullnak a hópelyhek,
Országúton haladunk,
Figyeljük a telet.

Amikor mi indultunk,
Sütött a nap szépen,
Nem láttunk hófelhőket
Felettünk az égen.

És indult egy hózápor,
A változó égből,
Alig telt el néhány perc,
Vihar jött a légből.

Összegyűlik a sok hó,
Síkosabb az utunk,
Alig zavar bennünket,
Mi tovább gurulunk.

Máskor is volt hózápor,
Túlértük még mindet,
És egy csendes hóvihar
Most se zavar minket.

Ma se nagyon aggódunk,
Megszoktuk a telet,
Még két hónap tovaszáll,
S itt lesz a kikelet.

2010. január 31.
London, Ontario

MARADÓ FEHÉRSÉG

Szeretném az olvadást,
múljanak a fagyok,
meleg napokra várok,
türelmetlen vagyok.

Bár süt a nap odakint,
nem ad rám meleget,
ameddig a szemem lát
havat látok, s jeget.

Egy hónapja sok esett,
megvan mind azóta,
néha-néha újabb jön,
havas minden utca.

A gyermekek szeretik
a sok fehérséget;
mivel én már felnőttem,
nem akarok többet.

Sose járok szánkózni,
a korcsolya pihen,
örök tavaszt szeretnék,
az kellene nekem.

Elsuhant a gyermekkor,
álom volt az egész,
és most idős fejemnek
nem kell új hóesés.

Az én fejem fehér már,
nem kérek én havat,
s ha kint a hó elolvad,
a hajamon marad.

2010. február 3.
London, Ontario

ÖRÖK VÁNDORLÁS

Vándorlás lett az életünk,
mi örökké megyünk,
szülőházánk földje helyett
másikat keresünk.

Nagyszüleim is elmentek
kicsiny falvaikból,
elhajóztak messze földre
népes családjuktól.

Nagyapámnak lakóhelye
egészen magyar volt,
ám Trianon gonoszsága
történelmet rabolt.

Tiszasalamon falucska
elmaradt örökre,
amikor ő Pittsburgh táján
kenyerét kereste.

Tóth Erzsébet ifjú leány,
Zemplén községben élt,
onnan indult cselédségre,
keresni kenyerét.

Szabó István lett a férje,
nagyszüleim lettek,
s amerikai gyermekeik
ketten ott születtek.

Vándorlás lett az életem,
én is mindig megyek,
mögöttem a szülőföldem,
magyar rónák, s hegyek.

2010. február 4.
London, Ontario

MERRE LÉPTÜNK?

Egyet léptünk “előre”,
Kettőt csúsztunk hátra,
Így éltünk mi a drága,
Kis magyar hazánkba’.

Áprilisban fordulunk,
S “hátrafelé” futunk,
És a múlttal dacolva
Majd előbbre jutunk.

Közeleg a fordulás,
Jó cél felé megyünk,
És ahová indultunk,
Talán megérkezünk.

Fel a fejvel barátok!
Kell most a türelem,
Változással jönni fog
A hosszú küzdelem.

Kánaánunk távol még,
De reménykedhetünk,
Hogy e végső harc után
Szabadon élhetünk.

Lehullnak a bilincsek
Felfogásainkról,
Kimondható lesz a szó
Gondolatainkról.

Ma még tart a zűrzavar,
Káoszban a nemzet,
De egy okos lépéssel
Jöhet egy szebb élet.

2010. február 23.
London, Ontario

FÉNYT ÓHAJTUNK

Fényt óhajtunk kishazánkra,
Kikeletnek jöttén,
Kék Duna és Tisza tájra:
Ébredjen a remény!

Kárpátoknak láncaitól,
Végig rónáinkon,
Négy tájegység határától,
Át az országunkon.

Magyar fények gyulladoznak,
Lángolnak a tüzek,
Az imáink égbe szállnak,
Várnak a hű szívek.

Kikeletre vágyakozunk,
Kell valami égi;
Új fényekért sóhajtozunk,
Nem kell már a régi.

Hulljon le a múlt csillaga!
Ragyogjon a napfény!
Ébredjünk fel szabadságra!
Szűnjön meg az önkény!

Távol van a mi otthonunk,
Száműzöttek lettünk,
De értetek imádkozunk,
Sohasem felejtünk.

Köszöntjük az új hazánkból
Egy kikelet jöttét,
És üzenjük világunkból:
Mi is várjuk a fényt.

2010. február 25.
London, Ontario

ENYÉSZETÜNK

Enyészet az élet,
köszikla se marad,
és ha jön a végzet,
egész létem porlad.

A tenger kiszárad,
nem kell többé hajó,
esőtől sem árad
többé a sok folyó.

Sötét lesz a kék ég,
és csillagok nélkül,
a pusztuló vidék,
csendben elsötétül.

Nem nő többé virág
udvari kertemben,
s jön egy álomvilág
szálló életemben.

Elszáll az életünk,
véget ér az utunk,
kisbölcsőből jövőnk,
s új világba jutunk.

Enyészet temetőnk
elnyeli a földünk,
Isten volt kezdetünk,
Ő lesz a végzetünk.

Ha minden elmúlik,
tovább él a lelkem,
bár minden enyészik,
megmarad az Isten.

2010. február 25.
London, Ontario

SZOLGASÁGUNK

Cselédlány lett az agárdi
Nagymama.
Kenyér után indult el egy
Nagy útra.
Sok százezer kivándorló
Csomagolt,
Egy bőrönddel a világnak
Elindult.

Messze földre telepedett,
Férjhez ment,
Gyereket szült, és azután
Hazament.
Földet vettek és hozzá két
Tehenet,
Újrakezdték a földműves
Életet.

Semmi nélkül indult velünk
Két szülém,
Menekültünk ötvenhatnak
Legvégén.
Kedves anyám takarított,
És mosott,
Szolgált a New York menti
Gazdagot.

Nem mehettek soha vissza
Hazánkba,
Messze földön van szüleim
Sírhalma.
Szolgaságért tudod mi lesz
Jutalmunk?
Idegenben lesz nekünk egy
Sírhalomunk.

2010. március 4.
London, Ontario

MÁR HAJNALODIK

Él a mustármagnyi hitünk,
Új jövőben reménykedünk;
Ahogy dereng az égalja,
Fényesebb lesz az éjszaka.

Régmúlt idők hamujában
Az izzó láng temetve van,
De ha kicsit vizsgálgom,
Szikráinkat megint látom.

Hamuban nyugszik a jövő,
Hívjuk, hívjuk: Gyere elő!
Visszajöttek már a fecskék,
Terjed a fény, kékebb az ég.

Hajnalodik, s tavaszodik,
Nemsokára virág nyílik,
Mi is várunk rügyfakadást,
Rémálmokból szabadulást.

Ébredj hazám! Itt a hajnal,
Megbirkóztál ezer bajjal,
A sötétben meg ne maradj!
Inkább a fény felé haladj.

Hajnalodik, újból dereng,
Alvó népünk amíg mereng,
Magasabbra kúszik a nap,
Kicsi hazánk új tavaszt kap.

Hajnalodik, porlad az éj,
Pirkadatkor velem remélj!
A hamunkban rejlő szikra
Hajnalt hoz a magyar honra.

2010. március 11.
London, Ontario

HOVA MEGYEK?

Amikor a Teremtőm hív,
Megyek innen örökre.
Nem föld alá fogok menni,
Hanem föl az egekbe.

A csillagos égből jöttem,
Új csillag lesz belőlem,
Sötétségben jelen leszek
Csillag-világ mezőben.

Nyári, s téli éjszakákon
Lélekben ha ragyogok,
Megmaradok közöttetek,
És én itten maradok.

Szeretetem nem múlik el,
A szeretet örök fény,
Itt ragyog majd közöttetek
Új csillagok mezején.

De ha többé nem láthatod,
Akkor is itt maradok,
Az én lelkem nem halandó,
Én csak testben porladok.

Megszülettem, elindultam
Hosszú vándorutamra,
De amikor Teremtőm hív,
Véget ér a test útja.

Lelkem és a szeretetem
Nem ér véget sohasem.
Ragyogni fog közöttetek,
Új csillag lesz odafenn.

2010. március 15.
London, Ontario

HUSZÁR GYEREK

Mezítlábas vitéz voltam
Márciusnak idusán.
Huszárcsákót hajtogatott
Újságból a jó anyám.

Vonalzóból volt a kardom,
Oldalamhoz kötöttem,
Napraforgókóro lovam,
Fűzfaággal tereltem.

Lovon mentem óvodába,
Megbámultak csudára,
Óvónénink mosolyogva
Betette egy sarokba.

Tíz órakor megettettem
A húséges paripám,
Zsíroskenyér volt az étke,
Az óvoda udvarán.

Nem volt cipő a lábamon,
Sütött a nap, ragyogott,
Mezítlábas huszár voltam,
Szívem büszkén dobogott.

Szavaltam a Nemzeti Dalt,
S kiáltottam: Esküszünk!
A sok gyerek velem mondta:
Rabok tovább nem leszünk.

Él még bennem a gyerekkor,
És az örök magyarvággy:
Szeretetből, és nem pénzért,
Szolgálni e szép hazát.

2010. március 15.
London, Ontario

LONDONBAN

Londonban van a lakásom,
De nem Angliában.
A hazámtól messzebb lakom:
Távol Kanadában.

Itt is folyik Temze folyó,
De nem olyan széles,
Legtöbb részén gázolható,
Nem igen veszélyes.

Itt is vannak dús fellegek,
Kelet felé szállnak,
De hazámig sosem érnek,
Közben elporladnak.

Vadvirágok itt is nőnek,
Lankás dombok ölén,
A hópelyhek itt is esnek
Hideg tél közepén.

Nagy tél után jó a meleg,
Ragyog a nap, éget,
Virágosabbak a kertek,
Zöldülnek a rétek.

Márciusban kikelet van,
Mint hazámban régen;
Zsong az élet e városban,
Mégse oly szép nekem.

Másképpen szól a rádió,
Más nyelvet beszélnek,
Hiányzik a magyar folyó,
És a magyar élet.

2010. március 16.
London, Ontario

VOLT ISKOLATÁRSNAK

Hazamennék tihozzátok,
Hogyha lenne pénzem.
Sokszor gondolok tirátok,
Eszembe vagy nékem.

Jó barátom voltál nékem,
Velem öregedté,
Valamikor réges-régen
Énmellettem ültél.

Rég lebontva az iskola,
Új épült helyette,
Nem látható már a nyoma,
Az idő befedte.

Ha a nyáron hazamennék,
Nézném a házakat,
Volt utcámon sétálgatnék,
Látnám udvarunkat.

Leballagnék a füzesbe,
Erdővé vált régen,
Ottan járva, visszatérne
Sok régi emlékem...

Ám, sok elszállt évek után
Minek menjek haza?
Sírhalmozat látni csupán?
Múltam nem jön vissza.

Jól hallom a harangszavát,
Üzen bús szívembe,
Így kongatja múltam dalát:
Már mindennek vége.

2010. március 17.
London, Ontario

NEM HALOTT MÉG

Magyarország nem halott még,
Csak sírjánál üldögél.
Sötét felhőt hord rá az ég,
Gyászindulót fúj a szél.

Két lábával sírgödrében,
Aláhullhat könnyedén.
Félig talán eszméletlen,
Imbolyog a sírszélén.

Sírásói körülállják,
Szeretnék ha meghalna,
A vagyonát ellopkodták,
Sírja mindent takarna.

Ám vannak még hű katonák,
Kik hazájuk nem hagyják,
És ha mélybe hull az ország,
A sírből is kihúzzák.

Hát te testvér a tömegben!
Látod-e a szenvedőt?
Vagy a magyar temetőben
Készíted a szemfedőt?

Nagypéntekre húsvét jön még,
Pirosbetűs ünnep lesz;
Újra kék lesz a magyar ég,
És nemzetünk szabad lesz.

Az országunk nincs meghalva,
Csak sírjánál üldögél.
Nem fog behullni a sírba!
Ez a remény bennem él.

2010. március 19.
London, Ontario

FALUSI MENTALITÁS

Tisza és a Bodrog mentén
Éltem ifjúságom.
Agárdon, a nagyszülőknél
Voltam minden nyáron.

Kisfalunak és városnak
Nyoma maradt rajtam,
Bodrogi mentalitás
Amit ottan kaptam.

A falunak nyugodtsága
Elkísér örökké,
De egy város rohanása
Sem maradt a múlté.

Bennem él a falu, város
Békés csendessége,
Nagy városnak forgataga
Nékem sose kéne.

Amerika több városát
Is megadta sorsom,
De én tovább ifjúságom
Lelkületét hordom.

Elkísér egy ifjúkornak
Ártatlan világa,
Nagy városok rohanását
A szívem utálja.

Édenkerti békesség már
Elmúlt ifjúságom;
Tisza és a Bodrog mentén
Maradt az én álmom.

2010. március 21.
London, Ontario

VISSZAVISZNEK

Visszavisznek az emlékek
Oda, ahol felnőttem,
És amikor visszamegyek
Kisfalum van előttem.

Egy sugárút két oldalán
Húzódtak a kiskertek,
Virág nyílt az akácfán,
Ott ringattak engemet.

Emlékezve kérdezgetem:
Hogy lehetett megélni?
Bús falusi szegénységben
Mit lehetett remélni?

A falumban, hol felnőttem,
Szép ruhája volt soknak,
Len, kender nőtt a földeken,
Vásznat szőttek és fontak.

Megváltoztak az igények,
Elmúlt, ami régen volt,
Modernebb lett ma az élet,
A régire nem kell folt.

Új világban új remény nő,
A régi a múlté lett,
Az új dallal szálló szellő
Elsodort sok emléket.

Eltemetni én nem hagyom
Kisfalumnak emlékét,
Gondolatban ma is járom
Környékét és vidékét.

2010. március 23.
London, Ontario

MEGJÖTT A TAVASZ

Hűs szél rázza az ágakat,
Felébrednek a rügyek,
Bús, borongós felhők alatt
Kopogtat a kikelet.

Földön mozgó örök óra
Mutatója körbejár,
Tél, tavasz, ős naptárára
Évről évre jön a nyár.

Egy hete még sok hó esett,
Síeltek a hegyekben,
De mára már rügyek nőttek,
Tavaszdik kertünkben.

Eső koppan ablakomon,
Megöntözi kertünket,
Végigvonul városunkon,
Elzavarja telünket.

Langyos eső egyre csepeg
Holnapra már elvonul,
S napok alatt a természet
Fű, fa, virág megújul.

Ha az egünk újra fénylik,
Megtölti a madárdal,
Egy új évszak beköltözik
A tavasznak zajával.

Hűs szél rázza az ágakat,
Felébrednek a rügyek,
Bús, borongós felhők alatt
Kopogtat a kikelet.

2010. március 26.
London, Ontario

EGY ÁRVA GYERMEK

Szomorú volt a gyermekkor,
Éveken át nem volt sehol.
Nem volt neki pártfogója,
Árvaházban volt otthona.

Nem volt szülő, ki szeresse,
Ki esténként megölelje,
Karácsonynak csillogása
Nem jutott el szobájába.

Ennivaló volt mindennap,
Enni, inni mindenki kap;
Míg táplálták az ő testét,
Nem gondozták az ő lelkét.

Látogatók gyakran jártak,
Örömükre az árváknak,
Volt sütemény és cukorka,
Összeültek egy csoportba.

Megosztották, amit kaptak,
Áldása volt az ily napnak.
Áldássá vált az árváknak,
S azoknak kik odajártak.

Egy barátom is járt oda,
Kisgyermek nem volt soha,
Igen vágyott már családra,
Ott bukkant rá egy árvára.

“Hozzám nem jön soha senki,
Tessék engem hazavinni.”
A barátom megkönnyezte,
S családtagként hazavitte.

2010. március 26.
London, Ontario

MEGMARADT ÁLOM

Ismerősök között jártam
Álmomban.
Barátokkal találkoztam
Hazámban.

Találkoztam családokkal,
Gyerekekkel,
Mindegyiket megöleltem
Örömmel.

Virágerdő sziporkázott
Köröttünk,
Búzavirág volt az égbolt
Fölöttünk.

Sok ismerős közül kivált
Egy lányka,
Tündéri volt a ragyogó
Orcája.

Az akit én megszerettem
Mellémállt,
Úgy éreztem, azért tette:
Csókra várt.

És amikor megcsókoltam
Ajakát,
Szép emlékké tette ezt az
Éjszakát.

Bár reggelre látomásom
Elporladt,
A csók íze emlékemben
Megmaradt.

2010. március 29.
London, Ontario

ÖRÖKÖS NAGYPÉNTEK

Kedvesemet akkor láttam,
Amikor még hó esett,
Nem jött aztán életembe
Éveken át kikelet.

Búcsú nélkül eltávoztam,
Úzött sorsom messzire,
Éveken át nem láthattam,
Égetett az emléke.

Folyt az élet, nem időzött,
Nem sejtette senki se,
Hogy én azt a barna leányt
Megszerettem örökre.

Az esztendők tovamentek,
Remény nélkül repültek,
Életem gyors naptárában
Egymásután peregtek.

Én többé őt nem láthatom,
De álmomban elkísér,
És ha néha együtt vagyunk,
Égő ajkam hozzáér.

Rózsák közül nem az jutott
Amit igen akartam,
De bevallom: tövisek közt
Virágokat is kaptam.

Szerlemben nincsen húsvét,
Csak örökös nagypéntek,
Mefeszített szerelmekben
Nem támad fel újélet.

2010. március 30.
London, Ontario

NEM GYŰJTŐGETEK

Úgy születtem e világra,
Semmi nélkül jöttem.
Gazdagságot évek során
Sohasem szereztem

Ha van nékem eledelem,
És nem halok éhen,
Hálát adok az Istennek,
Éppen elég nékem.

És ha van jó puha ágyam,
S nem a földön alszom,
Mosollyal az én arcomon
Sorsom elfogadom.

Ha van fedél fejem fölött,
S jut egy kicsi szoba,
Megalégszem kényelvével,
Nem kell egy palota.

Amíg sorsom jó erőt ad,
És nem betegséget,
Köszönettel elfogadom,
Bármit ad az élet.

Mit érek a gazdagsággal,
Ha egészség nincsen?
Ha én fekvő beteg vagyok,
Mit ér az én kincsem?

Van olyan, ki örökké gyűjt,
Csak pénz az élete,
De amikor elmegy tőlünk
Itt marad a kincse.

2010. március 30.
London, Ontario

HULLÓLEVÉL SORS

Akit egyszer befogadtam
szívembe,
nem feledem életemben
sohase.

Bármerre is sodor sorsom
engemet,
téged lánykám elfeledni
nem lehet.

Évek jöttek, tovamentek,
eltűntek,
de szívemben örökké él
emléked.

Elválaszthat egy sírhantja
bennünket,
síron túl is megmaradt a
szeretet

Sötéthajam őszbevegyült
azóta,
mikor régen találkoztunk
falumba'.

Nem volt se csók, se ölelés
közöttünk,
mégis, mégis igaz szívvel
szerettünk.

Egy lett sorsod a lehulló
levéllel,
mindenkitől búcsú nélkül
mentél el.

2010. április 15.
London, Ontario

BUZDÍTÁSOM

Sose légy a meghátrálás
Embere,
Céljaidért vedd bizalmad
Istenbe!

Aki hittel megy az útján
Előre,
Nem állítja meg akadály
Sohase.

Ne ingadozz a hitedben,
Bíznod kell!
Mert célodat bizakodva
Éred el.

Előtted van még az élet,
Ne feledd!
Csüggedni a célod előtt
Nem lehet.

Biztatlak ma szeretetre,
Békére,
Világodban maradandó
Reményre.

Buzdítsál te másokat is
Munkára,
Lépjén veled az igazság
Útjára.

Sose légy a meghátrálás
Embere,
Szükség van ma hazafias
Tettekre.

2010. április 15.
London, Ontario

A DINNYEFÖLDÜNK

Szőke Tiszánk közelében
Homok lepte a határt,
A falunknak egy jó része
Kapálgatni odajárt.

Parcellákra felosztották
Az ottani nagy telket,
És dinnyének kibérelték
Egy nyárra a földeket.

Csöszt fogadtak, ő vigyázta
A növekvő dinnyéket,
S mindenegyus parcellából
Kiválasztott egy szépet.

Rákarcolta monogramját,
Dinnye volt a jutalma,
Akármilyen rossz idő volt,
Ott lakott a kunyhóba’.

Mikor már a dinnye érett,
Én is mentem szétnézni,
A dinnyecsősz is segített
Érett dinnyét keresni.

Zsákba tettem, hazavitem,
Néha kettőt egyszerre,
És a kútban, hogy lehűljön
Betettük egy vederbe...

Ahol lakunk, egész évben
Délről hoznak dinnyéket,
De még most is értékelem
A régi kis földünket.

2010. április 21.
London, Ontario

TAVASZRÓL DALOLOK

Lombosodó fák közt járok,
Körülöttem tulipánok
Tarkállnak.
Víg madarak fészket raknak,
Énekelnek, dalolgatnak
Egymásnak.

Kis rügyekből lombok nőnek,
Bennük madarak rejtőznek,
Felettem.
Figyelem, hogy mit dalolnak,
És párjuknak mit mondanak,
Nem értem.

Ám megérzem boldogságuk,
Tavaszt dicsér minden daluk,
S életet.
Néha sorsunk üres fészek,
Nem ad tavaszt ez az élet,
Csak telet.

Bármily nagy a szeretetünk,
Néha, néha megérkezünk
Egy télbe.
Engem nem bánt a rideg tél,
De az bánt, hogy te elmentél
Örökre.

Mégis mikor rád gondolok,
Csak tavaszról dalolgatok,
Versemben.
Bimbó voltál életemben,
Rózsa lettél a szívemben,
S lelkemben.

2010. április 23..
London, Ontario

LÉTÜNK BÉKESSÉGE

Amikor a vándorfecskék
Hozzánk visszatérnek,
Virág nyílik a kertünkben,
Vége van a télnek.

Régimódi tornácunkon
Fészket rak a fecske,
Csicsergését nekünk küldi,
Új tavaszt köszöntve.

A szomszédunk tetőt javít,
Kerüli kéményét,
Mert egy gólya tíz éve már
Odarakta fészket.

Nagy diófánk magas ágán
Vadgalambpár lakik,
Megszelídült mind a kettő,
Tenyeremből eszik.

Békességben élünk mi itt
Fákkal, madarakkal,
S ha kiülünk, szívünk örül,
Ilyenkor tavasszal.

Nem hiányzik a városnak
Zajos rohanása,
Csodaszép e csendes élet,
És ennek áldása.

Hallgatjuk a madárdalát,
Méhek zümmögését,
És köszönjük Istenünknek
Létünk békességét.

2010. április 23.
London, Ontario

TÁNCOLÓ JUHARFÁK

Ablakomat rázza a szél,
Néha fűtyül, néha zenél,
A lombokkal birokra kél.

Juharfáink hajlonganak,
Társaikkal táncot járnak,
Integetnek madaraknak.

Évről-évre ezt csinálják,
Köszöntik a napsugarát,
Járják a juharfák táncát.

Odajön egy farmergazda,
Juharfákat megszurkálja,
Nagy vödreit rájuk rakja.

Könnyeiket összegyűjti,
Nagy katlanba beleönti,
A sok vizet mind kifőzi.

Mikor aztán sűrűsödik,
Percről percre édesedik,
És juharsziruppá válik.

Ki lehetett az az ember,
Ki először jött vederrel,
Juharszörpös ötletével?

Elnézem a mozgó fákat,
Ártatlanul táncot járnak,
Kikeletkor cukrot adnak.

Ablakomat rázza a szél,
Új nótát fúj: elmúlt a tél,
Édes juharszörpről mesél.

2010. április 28.
London, Ontario

ÖRÖKÖS KÉSZÜLŐDÉS

Bárhogy csábít engem az ég,
Nem akarok távozni még,
Mert ha egyszer én elmegyek,
Vissza többé nem jöhetek.

Vándormadár hogyha elszáll,
Egy tél után visszatalál,
Bár egy más tavasz kezdődik,
Régi múltja folytatódik.

De mi földhöz kötött lények,
Ha elhagyjuk fészkeinket,
Búcsút mondunk mindörökre,
Nem várhatunk kikeletre.

Ha halványul éltünk lángja,
És körülvesz sötét árnya,
Reménykedünk, hogy az élet
Sírjainknál nem ér véget.

Hitben élünk, mégis félünk,
Feltámadás a reményünk,
Bár mi erről nem beszélünk,
Mi örökké készülődünk.

Virágok közt dudva vagyok,
Jön az ősz és elhervadok,
Nem maradok már e földön,
Életembe újabb kor jön.

Bárhogy csábít engem az ég,
Nem akarok távozni még,
Mert ha egyszer én elmegyek,
Vissza többé nem jöhetek.

2010. április 28.
London, Ontario

MA IS ITT VAGY

Sok évtized elmúltával
Sem felejtlek tégedet,
Szeretetem tovább kísér,
Hűen őrzi emléked.

Jöhetnek hűs őszi napok,
Tavaszt érzek teveled,
És borongós napjaimban
Felüdítesz engemet.

Gondolatban megölellek,
Belenézek szemedbe,
És ahogy karomba zárlak,
Bevallhatod szeretsz-e?

Valamikor lángban égtél,
Forró volt a szerelmed,
De a nagy távolság miatt
Kellett, hogy elfelejtsed.

Jaj de nehéz a szerelmet
Titkolni, vagy feledni,
És akárhogy fáj a szívünk,
Arról mindig hallgatni.

Tudom, a bús őszi napok
Esőt hoztak, feledést,
A szomorú magányodban
Nem adhattam ölelést.

Ölelnélek, de már késő,
Csak emléked ölelem,
Bár múlnak az évtizedek,
Ma is itt vagy énvelem.

2010. április 29.
London, Ontario

DE JÓ LENNE HA

De jó lenne ha a rózsza
megtartaná formáját,
és az ősznek eljöttével
megőrizné a szirmát.

Az udvari kiskertekben
tündökölné sok virág,
nem éreznék a hervadást,
megváltozna a világ.

De szép lenne virágozni,
ha nem érne örök tél,
megőriznénk jó erőnket,
lenne egy új életcél.

Oly szép lenne ifjú lenni,
s évről évre virulni,
és az élet nagy kertjében,
egészségben alkotni.

De az élet nem ezt adja,
virulunk és hervadunk,
megemésztjük éveinket,
és fáradtan távozunk.

Délceg ifjú megöregszik,
ránca borítja orcáját,
egészsége is megromlik,
hó vonja be dús haját.

Az én ifjú nyílórózsám
lehullatta rég szirmát,
hideg télhez közeledve
alussza már az álmát.

2010. április 30.
London, Ontario

ROHANÁS AZ ÉLETEM

Akármerre jártam, keltem,
Rohanás volt az életem.
Iskolámtól a munkámig,
Kis falumtól városokig.

Ahogy repült a sok évem,
Szaporodott az emlékem,
Megőriztem hűen mindet,
Vele együtt fényképimet.

Amikor már én elmegyek
Mit érnek a szép emlékek?
Ami érték most énnékem,
Másnak kacat az én kincsem.

Sokat írtam, tán olvassák...
S utódaim majd kidobják;
Nem alkottam soha nagyot,
Távozáskor hamut hagyok.

Közönséges ember vagyok,
Ma még megyek és rohanok.
Akkor fogok majd pihenni,
Mikor végül meg kell állni.

Egyre megyek, futkározok,
Állandóan útban vagyok.
Egész életem csak rohanás,
S néha napján ábrándozás.

Ez az élet! Belenyugszom.
Rohanásból nőtt ki álmom.
Rohanásban szívem remél:
Nem porladok mint a levél.

2010. május 5.
London, Ontario

EGY TÜNDÉRORSZÁG

Madárdaltól hangos a táj
tavasszal,
megtelnek a rétek, kertek
virággal.

Életemben is volt tavasz,
virultam,
víg madárhoz hasonlóan
daloltam.

Daloltam egy leányzóról,
szerettem,
az a szép lány volt az első
szerelmem.

Tizenkilenc éves voltam
akkor már,
tél közepén jött reám egy
forró nyár.

Virág nőtt a zúzmarában
köröttem,
ezüst felhő száguldozott
felettem.

Megújulva álmodoztam
rajongva,
és áldtam a szerelmemet
naponta.

Megváltozott kisvilágom
énnekem,
tündérországot teremtett
szerelmem.

2010. május 10.
London, Ontario

TAVASZI ESŐKÉRÉS

Szivárványszínű lett a rét,
Tavasza nyitotta szemét,
Fütyülve mesélget a szél,
Táncoló lomboknak zenél.

Gyászos felhő magas égen,
Küldjél esőt, várjuk régen,
Locsold meg a kis virágot,
S csíráztasd a vetett magot.

Küldjél nedűt viráginknak,
Adj nedvet a fűnek, fának,
Adj csirát a vetett magnak,
Aranykalászt a búzáinknak.

Gyere eső, már rég várunk,
Napok óta te vagy álmunk,
Száraz a föld, kérge reped,
Szárazságban érted eped.

Jó napsütés néha álmunk,
De ma mégis esőt várunk,
Kell friss nedű a virágnak,
S megélhetés világunknak.

Áldott eső maradj velünk!
Öntözz soká, arra kérünk,
Hozz virágot, hozz életet,
Virágokból gyümölcsöket.

Meleg zápor sepri utcánk,
Kimossa a fémcsatornánk,
Záporesőt kap ma kertünk,
Amit vígan megköszönünk.

2010. május 14.
London, Ontario

HETENTE TEMETÜNK

Ó mily sokan eltávoztak,
akiket mi szeretünk,
az életünk egy vándorlás:
keresztelünk, temetünk.

Alig van már keresztelés,
van hetente temetés,
idegenben egyre fogyunk,
nem lesz soká túlélés.

Milliók, kik hazájukból
idegenbe eljöttek,
azóta már nagyon régen
temetőkből pihennek.

Idegenben nyolc nap alatt
három magyar távozott,
búcsúzóul bús lelkemben
kongatok egy harangot.

Lélekharang mondogatja:
idegenben elveszünk,
keresztelés helyett itten
mi hetente temetünk.

Imádkozunk fájó szívvel
azokért, kik elmentek,
velünk voltak, eltávoztak,
életük már emlékek.

Bárhol élünk, testvéreink,
elmondunk egy hő imát,
azokért, kik sírba mentek,
keresni egy szebb hazát.

2010. május 15.
London, Ontario

FELVIDÉKI BAJOK

Fico, Slota hű kopóit,
Idomított kutya-faját,
Uszikja.
Szeretné ha a falkája
Felvidéki testvéreket
Harapna.

Trianonnak átka kísér:
Trianonban elrabolták
Földünket,
És ma Fico, fura fickó,
Faját védve kivágná
Nyelvünket.

Slota elvtárs, Ficojával,
Gyűlöletes hazugsággal
Tör reánk,
S ha lehetne, betiltanák,
Ha valljuk a Felvidékre:
Ez hazánk.

Mohács óta Felvidéken
Koronázták királyinkat
Pozsonyban,
De Trianon lerombolta
Igen régi kapcsolatunk
Párizsban.

Ezer évig magyar védte,
Ős hazánk termőföldjét,
Hol éltünk,
De Trianon átka miatt
Úgy érezzük, hogy hiába
Folyt vérünk.

2010. május 19.
London, Ontario

HIDEG TÉL VOLT

Csillagtalan volt az este,
amikor indultam,
amikor én kisfalumat
örökre elhagytam.

Koromsötét volt az utca,
nem volt lámpa sehol,
kiballagtam a vasúthoz,
hideg tél volt akkor.

Ácsorogtam a síneknél,
szerettem voln' sírni,
fájt várni a sötétségben,
nem tudtam beszélni.

Pöfékelt az öreg vonat,
legvégére mentem,
üres peron fogadott ott,
visszafelé néztem.

Sötétségben állt a falu,
lehunyta a szemét,
reméltem, tán valamikor
viszontlátom ismét.

Elmúlt ötven éve annak,
hogy én elindultam,
amikor egy hideg télben
hazámat elhagytam

Kisdiákból ember lettem,
elmúlt ifjúságom,
de hazámat nem feledem,
távolból szolgálom.

2010. május 19.
London, Ontario

ÖREG TANÍTÓ ÚR

Öreg úr a tornácon ül,
Nézi a világot,
Itt lakik ő rég egyedül,
Visszasír sok álmot.

Siratja a kedves párját,
Akitől rég megvált,
Gyászolja az ifjúságát,
Ami régen elszállt.

Ha valaki arra megy el,
Megáll és köszönti,
Az öreg úr szeretettel
Mindig megköszöni.

Felvidámul ha valaki
Egy kis időt szakít,
És annak elmesélheti
Szlovák élményeit.

Tanított a Felvidéken,
Volt szép új lakása,
De Trianon szellemében
Nem volt maradása.

Egy órányi időt kapott,
Bőröndbe pakolni,
És azután egy vén, kopott
Vagonba bemászni.

Deportálták falujának
Művelt magyarjait,
De hála az öreg úrnak,
Ma bennünket tanít.

2010. május 21.
London, Ontario

OBSITOS NAGYAPÁM

Nagyapáról nincs fényképünk,
Mert Karádon nem volt nekünk
Régen fényképezőgépünk.

Osztrák-Magyar Monarchia
Megvolt még az ő korába',
S ő volt egyik hű bakája.

Ferenc császárt kiszolgált,
S mint hűséges katonája,
Obsit levél lett jutalma.

Büszke volt az obsitjára,
Az volt végső kívánsága:
Tegyék vele a sírjába.

Nem készült róla másolat,
Elporladt már a föld alatt,
Csupán emlék, ami maradt.

A császárság elmúlt régen,
De egy bakát megőriztem,
Ebben az obsitos versben.

Katonaként megfogadta:
Ha visszaér falujába,
A Tisza lesz első útja.

Nagypéntekre ért épp haza,
Bemártózott a Tiszába,
S évről évre ezt folytatta.

Obsitosunk már csak emlék,
Hét gyermekét is temették,
De emléke mindnek él még.

2010. május 24.
London, Ontario

SOHASEM VÁLTOZOL

Tizenhat évesnek látlak
Évtizedek múltán,
Álmaimban ma is várlak
Életem alkonyán.

Ha néha egy csillag suhan
Sűrű, sötét éjben,
Veled vagyok gondolatban
Úgy, mint réges-régen.

Nem változol az évekkal,
Rózsa hervadással,
Vagy a sok-sok kikelettel,
S akác virágzással.

Érinthet a forró nyárnak
Perzselő melege,
Vagy a téli jégvirágnak
Dermesztő hidege...

Éveken át nem változtál,
Az vagy, ami voltál,
A lelkemben te maradtál
Egy templomi oltár.

Megmaradtál mostanáig,
Tizenhat évesnek,
Az is maradsz végezetig,
Álma a szívemnek.

Tizenhat évesnek látlak,
Az maradsz örökké,
Virága egy régi nyárnak,
Ami már a múlté.

2010. május 25.
London, Ontario

AZ IGAZODÁSOM ÉVEI

Tízéves kisgyerek voltam,
elsős gimnazista,
s mivel igen jól tanultam,
bevittek Patakra.

Egy új világ jutott nékem,
szüleimtől távol,
hálás szívvel emlékezem
híres iskolámról.

Más életre formált Patak,
elmém megnyitotta,
és, hogy miként igazodjak,
nekem megmutatta.

Változás volt körülöttünk,
a háború vége,
új rendszerbe keveredtünk,
nem volt sose béke.

Bizonytalan lett a sorsunk,
igazodni kellett,
igen szegényekké váltunk,
tandíjra se tellett.

Szakma után kellett nézni,
ami kenyeret ad,
más munkához folyamodni,
így maradt el Patak.

Diák lettem technikumban,
amit elvégeztem,
majd külföldre igazodtam:
s magyar lelkész lettem.

2010. május 26.
London, Ontario

FEHÉR AKÁCOK

Kisfalumnak akácfái!
Csodaszépek vagytok,
Fehér fátyol fejeteken,
Mikor virágoztok.

Illatárral telt az utca,
Nincsenek rá szavak,
Örvendezve énekelnek
Nekem a madarak

Fehérfürtös akácfáknak
Halk szellők ddúdolnak
És a fénylő kék egek is
Vígan mosolyognak.

Fehér akácfürtjei közt
Zsonganak a méhek,
Fáradozva gyűjtögetik
A nektárt és mézet.

A mi utcánk fehér csoda
Végestelen-végig,
Elnézném én ezt a képet
Reggeltől estéig.

Virágokkal a kezemben
Házunkba indultam,
Amikor az ajtónk előtt
Ébredve botlottam...

Álom volt az akácvirág,
Gyönyörű szép álom,
Nem láttam én akácfákat,
Istenem, de bánom.

2010. május 26.
London, Ontario

NEVESS! SZERESS!

Ne vess, szeress, arra kérlek,
Mert a mosoly gyógyulás.
Bocsáss meg ha bántalom ér,
Ne keresd, hogy ki hibás.

Nevetésed csodagyógyszer,
Nem kell hozzá recept sem,
Nem kapod meg patikában,
Földön, légben megterem.

Egy kisgyermek korán érzi,
Hogy min lehet nevetni,
S azt is hamar megtanulja,
Kit érdemes szeretni.

Egy gyermeknek édesanyját
Nem pótolja a játék,
Ugyanúgy, egy kedves apát
Nem pótolja ajándék.

Megértés, és szeretet kell
A családi otthonban,
Mert a békés szeretetben,
Vidámság és mosoly van.

Tanulj meg te tiszta szívvel
Jó nagyokat nevetni,
És tanulj meg igaz szívvel
Istent, embert szeretni.

Ne vess, szeress, arra kérlek,
Mert a mosoly gyógyulás.
Bocsáss meg ha bántalom ér,
Ne keresd, hogy ki hibás.

2010. május 26.
London, Ontario

RÓZSÁK A VÁZÁBAN

Öt rózsaszál egy vázában,
Gyönyörködöm illatában.
Házunk előtt nőtt a rózsza,
Az én párom onnan hozta.

Van itt piros és két sárga,
A vörös meg bimbójába',
Kacsingat a szép párjára,
Kertünk fehér rózsájára.

Szomszédaink nézegetik,
Rózsafájuk nincsen nekik,
Rózsafákat gondozni kell,
S babusgatni türelemmel.

Táplálni kell, locsolgatni,
Minden kis bogártól óvni.
Télen, ha fagy közeledik,
Jó takaró kell majd nekik.

Egy kifagyott rózsabokrot,
Mint élőlényt megsiratok,
Könnyem hull a sírhalmára,
Eső helyett könny táplálja.

Istenem! De szépet adtál:
Csodálatos egy rózsaszál!
Benne él még ifjú lelkem,
Benne pihen a szerelmem.

Öt rózsaszál egy vázában,
Gyönyörködöm illatában.
Bár elhervad az öt rózsza,
Megköszönöm, Isten adta.

2010. május 28.
London, Ontario

SZIVÁRVÁNYKELLÉK

Néha sötét felhők jönnek,
Beborul az égbolt,
S peregnek az esőcseppek,
Ilyen napunk sok volt.

Napi tervünk megzavarja
Egy lehulló zápor,
Nem állunk ki a szabadba,
Nézzük a szobából.

És mikor egy viharfelhő
Elsuhan felettünk,
Tudjuk: újból jobb idő jó,
Ismét örülhetünk.

Sötét felhőm nézegetem,
Figyelem az eget,
S az életről elmélkedem:
Néha sötét lehet.

Gyakran esős az életünk,
De az eső táplál,
S amiért mi neheztelünk,
Áldja egy virágszál.

Csodaszép a felhőtlen ég
Azúrkék színével,
A mi szívünk csak érte ég
Teljes melegével.

Körül vesszük szeretettel,
S közben jól tudom én:
Szivárványhoz eső is kell,
Nem elég a napfény.

2010. június 2.
London, Ontario

RÖVID TANÁCSOM

Nem az társul az étellel,
Amit mi akarunk,
Éppen azért fogadjuk el,
Mindig, amit kapunk.

Hogyha lehet változtatni,
Azon, ami már van,
Igyekezzünk megcserélni,
Ne éljünk a rosszban.

Ha egy dolog le van zárva,
S véglegessé vált már,
Sopánkodni mindhiába
Felesleges és kár.

Amin tudsz te változtatni,
Változtasd meg bátran,
Remény nélkül nem jó élni,
Abból csupán baj van.

Akard a jót, bízzál benne,
És eljön tehozzád,
Alkalmazd ezt életedre,
Javulni fog, meglásd.

Felesleges panaszkodni,
Ne szaporítsd a szót,
Felesleges siránkozni,
Keresd inkább a jót.

Ha használod akaratod,
Javul sorsod néked,
S napok alatt látni fogod,
Milyen szép az élet.

2010. június 2.
London, Ontario

TARTÓS SZERELEM

Sírig tartó a szerelmed,
Mikor nem jön másik,
De egy újjal eltemeted
Azt a kedves régít.

Ifjúpárok a templomban
Hűséget ígérnek,
Idő múltán otthonukban
Talán veszekszenek.

Mit sem ér egy oly ígéret
Tartós szeretetről,
Amit gyakran elfelednek,
Talán gyűlöletből.

Egymás szeretete helyett
Néha perlekednek,
Civakodnak, veszekednek,
Bíróságra mennek.

Elején a szerelmednek,
Álmodznak ketten,
De ahogy az évek telnek,
Megértés már nincsen.

Hová lesz a hő szeretet?
Hová lesz a hűség?
Hamis volt tán az ígéret?
Kezdődik a kétség.

Ha tartós a te szerelmed,
Légy hálás örökké,
Kevés egyén dicsekedhet,
Hogy tartós az övé.

2010. június 4.
London, Ontario

IFJÚKORUNK ÁLMA

Csillagszemű gimnazista
Voltál egyszer régen.
A legelső nagy szerelmem
Te lettél énnékem.

Évek jöttek, évek mentek,
Nem láttalak többet,
De még most is őrizgetem
Azt a nagy szerelmet.

Az ártatlan Édenkertnek
Nyoma élhet bennem,
Ifjúkorom egy szerelmét
Azért nem felejtem.

Csillagszemed ragyogása
Bevillan az éjbe,
Mikor nézek az egekbe,
Ragyogsz a sötétbe.

Én Istenem és Teremtőm!
Mért kell öregedni?
És látni egy nyíló rózsát
Lassan elhervadni?

Mért kísérnek emlékeink,
Ifjúkori álmok?
Választ adni e kérdésre,
Jómagam se tudok.

Talán te is megőrizted
Ifjúkorod álmát?
Talán te is megsirattad
Hervadó virágát.

2010. június 4.
London, Ontario

ZÁPOROKBÓL ÁRVÍZ

Ez nem eső, ez már zápor,
Lerohan a hegy faláról,
Megcsókolja a lombokat,
Eláztatja a dombokat.

Kis erecske duzzad, dagad,
Lesz belőle sebes patak,
Száguldva fut le a völgybe,
És a völgyet elöntötte.

Patak partján kis lakocska!
Igen sokan jártak oda,
Vadászlak volt ez a kis ház,
Otthonra lelt itt sok vadász.

Mérges patak addig áradt,
Míg elmosta a kis házat,
Darabokban vitte messze,
Jön az árvíz! Azt üzente.

Bősz folyóként ért a völgybe,
Menekült a falunépe,
Vályogházak összedültek,
Az emberek menekültek.

Fut az ember, kell a csónak,
Ahol lehet gátat raknak,
S bármennyire védekeznek,
A záporok egyre jönnek.

Uram Isten! Halld imánkat!
Segítsd drága kishazánkat,
Szenvedtünk mi már eleget,
Vedd el tőlünk az árvizet.

2010. június 7.
London, Ontario

ALKONYATKOR

Bíborvörös az égalja,
Hegyeinket betakarja
Bíbor palástjával,
Hímzett takaróval.

Pirosszínű ma az este,
Felhőinket átszínezte,
Színes alkonyattá,
Csodák varázsává.

Alkonyodik, esteledik,
A világ elcsendesedik,
Fáradt lett a felhő,
Pihen a hús szellő.

Itt ballagó Temze vize
Feltekint a fénylő égre,
Fodrosan kóborol,
S altatót duruzsol.

Alkonyatnak színeiben,
Megüzente az Úr Isten:
Napjaid elmúlnak,
Sötétbe borulnak.

Az életed alkonyodik,
Jót alkotni kissé rövid,
Jön a napod vége,
Eljött már az este.

Hallgatom az üzenetet,
Enyészetre emlékeztet,
Álomra ringató,
Kevésbé biztató.

2010. június 10.
London, Ontario

MÁS VILÁG VAN RÉGEN

Régen elmúlt fonóesték,
Mint megannyi kedves emlék,
Múltunkban maradtak.
Gyermekkori pajtásaim,
Kutyák, macskák, hű társaim,
Álommá foszlottak.

Másak már a régi tájak,
Eltűntek az ódon házak,
Változás ment végig.
Van énnekem sok fényképem,
Őrzi múltam és emlékem,
De vajon még meddig?

Gyermekeim, unokáim,
Nem ismerik volt barátim,
Akik már meghaltak.
Múltamból a sok régi kép,
Nekem drága, örök emlék,
De már kifakultak.

Emlék csupán, ami elmúlt,
Sok emlékünk ködbe borult,
Múltunk elenyészik.
Megszületünk és elmegyünk,
De itt marad az emlékünk,
Utódaink őrzik.

Régi mezők most is zöldek,
Búzát teremnek a földek,
Csillag van az égen.
Ám a régi nem jön vissza,
Bár még folydogál a Tisza,
Más világ van régen.

2010. június 29.
London, Ontario

NÉMÁN KÖSZÖNÜNK

Elkerültem kis hazámból
idegenbe, messze,
nincs itt sehol ismerősöm
a mi közelünkbe.

Elröpített egy forgószelet,
mint kikerics magvát,
tovaszálltam és röpültem
keresni más hazát.

Te, akinek gyökered van
még az ősi földben,
alig sejted mi fáj nekünk
itt, az idegenben.

Szomszédaink idegenek,
nem ismerjük őket,
bár itt laknak közelünkben,
nem tudjuk nevüket.

Más országból jöttek ide,
ősi szokásukkal,
gyökér nélkül élnek itten
furcsa ruházattal.

Mikor látjuk néha egymást,
szó nélkül köszönünk,
beszélgetni meg se állunk,
nincs egymáshoz közünk.

Másképpen volt a falumban
valamikor régen,
mert bárkivel találkoztunk,
köszöntöttük szépen.

2010. július 10.
London, Ontario

IMÁDSÁGOS KÖSZÖNET

Én Teremtőm, s jó Istenem!
Te áldod meg létemet.
Tebenned van reménységem,
Te vezeted léptemet.

Tebenned van egész múltam,
Percről-percre jelenem,
Minden évem Tőled kaptam,
Te kíséred életem.

Ha bánat ül bús szívemben,
És nincs sehol vigaszom,
Akkor még a magas égben,
Tenálad van oltalom.

Temetések, gyászok jönnek,
Elvesztem kít szeretek?
Abban bízom, a Szent Lélek
Megvigasztal engemet.

Ha öröm van a szívemben,
Azt is Neked köszönöm,
Minden Te vagy életemben,
Bánatom és örömöm.

Megköszönöm családomat,
Azokat, kik szeretnek,
Megköszönöm barátimat,
S köszönöm az életet.

Köszönettel telt meg szívem
Mindenért, mi Tőled jó,
Múltam voltál és jelenem,
S Te vagy nekem a jövő.

2010. július 12.
London, Ontario

EGYEK VAGYUNK

Akkor is ha külön élünk,
Mi egyek vagyunk.
Háromszínű zászló alatt,
Egyek maradunk.

Kassa, Pozsony és Eperjes
Nem a miénk már,
De Felvidék magyar népe
Magyar szóra vár.

Kárpátalján felsír a dal,
Szerény falvakban,
Más kezében ősi földünk,
Kevés magyar van.

Kolozsvárról és Aradról,
Jó hírt hoz a szél,
Ezer éves magyar honban
A népünk még él.

Küzdelemmel telt az élet
A Délvidéken,
De még nő a magyar búza,
Rögös földeken.

Sok idegen más országban
Hű népünk még él,
Megőrzte magyar múltját,
Magyarul beszél.

Hát te testvér megőrizted
Ősi múltadat?
Ápolod szép örökséged?
Vagy már feladtad?

2010. július 16.
London, Ontario

A LÉTÜNK ABC-JE

Járobaba nagyot huppan,
Kisfeneke egyet koppan,
De feláll és tovább jár,
Órákon át meg sem áll.

Nagy baba lett kisbabából,
Nem kér már a pelenkából,
Biztosabb a lépése,
Érthetőbb a beszéde.

Napközibe megy a baba,
Ottan hamar megtanulja,
Lehet együtt játszani,
Esés nélkül szaladni.

Kisiskolás lesz a gyerek,
Tanul ottan rengeteget,
Megtanul ő számolni,
Könyveiből olvasni.

Ahogy felnőtt, biztosan lép,
Keresgeti mindazt, mi szép,
Jól elvégzi munkáját,
S felneveli családját.

Amikor már megöregszik,
Egyre többet gyengélkedik,
Nem biztos a lépése,
Elfárad már estére.

Néha-néha nagyot huppan,
Öregcsontja fájón koppan,
Felállni se bír szegény,
Változásra nincs remény.

2010. július 20.
London, Ontario

FALUSI MADARAINK

Tisza menti kisfaluban
születtem,
turulmadár sose repült
felettem.

De szálldogált ezerszámra
a fecske,
megjöttével az új tavaszt
jelezte.

Gólyák jöttek a falumba
tavasszal,
s kelepeltek fészkeikben
nagy hanggal.

Nem volt hiány a falumban
madárból;
jutott nekünk fecskéből és
gólyából.

Bevallom egy turulmadár
hiányzik,
de a falum nem jutott még
odáig.

Turul utca nincs Karádon,
de Marx van,
Engelsz utca is otthonos
falumban.

Inkább néznék turulokat,
szobrokat,
s nem két ilyen baloldali
madarat.

2010. július 26.
London, Ontario

ELMÚLT A NYÁR

Megrövidült napok
Emlékekké válnak;
Korán jött alkonyok
Üzennek a nyárnak.

A fecskék elmennek,
Messze száll a gólya,
Hullnak a levelek,
Itt van az ősz újra.

Úgy, ahogy napjaink
Némán elrepülnek,
Hervadnak virágink,
Feledésbe mennek.

Megsárgult levéllel
Szeptember üzeni:
Gyere nézzél széjjel,
Nyarad ősz követi.

Vége lett a nyárnak,
Drága emlékeknek,
De majd újak várnak,
Ezt üzenem nektek.

Hús szellők dalára
Esőfelhő táncol,
S egy-egy ház falára
Vizes képet rajzol.

Szeptember kereke
Átgördül a réten,
De nyaram emléke
Kikelet énnemem.

2010. szeptember 1.
London, Ontario

RÉGEN MEGÍRT DALOM

De szeretnék valamikor
kisfalumban lenni,
az én kedves galambomat
újból megölelni.

Elmennénk mi a templomba
egy vasárnap reggel,
imádkoznánk az Istenhez
igaz szeretettel.

Hálát adnék, hogy én újból
haza tudtam jönni,
s rokonaim, barátaim
ismét megölelni.

De szomorú lett a sorsunk,
ami elválasztott,
az én kedves hazám helyett
új országot adott.

Ad az élet itt sok mindent:
van itt sok barátom,
de azért a nagy jólétben
mégis hazavágyom.

Kihalnak itt gyökereink;
kevés a magyar szó,
elszakadtam a múltamtól,
ami nekem nem jó.

Nem megyek én a falumba,
nem vár senki otthon,
temetőben nyugszik régen
az én volt galambom.

2010. szeptember 3.
London, Ontario

TÖRŐDJ AZ ÉLETTEL!

Bölcső, nászágy és koporsó,
Egymást váltogatják;
Soknak ennyi csak az élet,
Furcsa szentháromság.

Ha kinövünk a bölcsőből,
Megtanulunk állni,
És hónapok elmúltával
Lábainkon járni.

Van, aki csak egyedül lép,
Van, aki mással jár,
Teljesebb lesz az életünk,
Ha kerül egy hű pár.

Boldog érzés kéz a kézben
Kedvesünkkel járni,
És a nászágyból kinőve,
Kisgyermekre várni.

Ha átölel két kicsiny kéz
Csilingelő szóval,
Az élettel törődünk csak,
Nem a koporsóval.

Álmot látunk, édes álmot
Létünknek közepén,
Bölcsőt látunk, s új életet,
Él bennünk a remény.

Hagyd másra a koporsókat!
Törődj az élettel!
Legfontosabb a családunk,
Járj előttük hittel!

2010. szeptember 3.
London, Ontario

AZ ÉN KISVILÁGOM

Elnézem a fák levelét,
Lehullanak csendben.
Szél rázza az öreg fákat,
Néha egy ág reccsen.

Megijed a fürge mókus,
Leugrik a fáról;
Téli napokra gyűjtöget,
Kicsiny udvarunkról.

Segítem a gyűjtögetést,
Gurítok egy diót,
Felkapja és szalad vele,
Kap egy napra valót.

Nem töri fel, földbe ássa,
Eldugja jövőre,
Vagy talán ha megéhezik,
Megeszi előtte.

Szeretem a mókusokat,
Néha megetetem,
Lehetséges, gondnokká tett
Köztük az Istenem.

Nem bántom a madarakat,
Szeretem a fákat,
Mert Teremtőm ajándéka
Növény és az állat.

Békességes jóemberek
Is kedvesek nekem,
Értük, és a világomért
Áldom az Istenem.

2010. szeptember 7.
London, Ontario

NÉZEM FÉNYKÉPEDET

Személyesen én nem láttam
soha két szemedet,
azt gondolom csillagból van,
nézem fényképedet.

Ahogy csillog nyáron a nap
a felhőtlen égen,
fényképeden is úgy ragyog
csillagszemed éppen.

Érzem szemed forróságát
a te fényképedről,
míg csábító csillagfényed
hív a végtelenből.

Úgy, ahogy a napsugarát
csodálattal nézem,
ugyanúgy én megcsodállak
téged a fényképen.

Megérzem és néha látom
egy csillag mosolyát,
ilyenkor a szívem boldog,
érzem dobogását.

Ahogy nézlek ma is érzem
a távoli fényed:
csodálatos szép szemeket
adott Isten néked.

Tündököljön a két szemed
soká a világban,
meg is súgom bizalmasan:
két csillagot láttam.

2010. szeptember 8.
London, Ontario

ŐSZI HERVADÁSRA

Altatgatja már a nyarat
a sok hűvös este,
s átfesti a zöld bokrokat
sárgás-vörös színre.

Összebújnak a virágok,
búsan dideregnek,
meghajolva tisztelegnek
a közelgő ősznek.

Ezerszámra hull a levél,
avar lesz belőle,
szemfedője ez a télnek,
s elporlad jövőre.

Szeptemberi viráginkra
ősz hervadás jön,
ködös könnyel síratgatja,
őket egy könnyözön.

Nyarat sirat a sok felhő,
az őszi hervadást,
de hiába hull a könnye,
nem ad feltámadást.

Ami egyszer őszbeborul,
elhervad örökre,
bármennyire síratgatjuk
búcsúzni kell tőle.

Elköszönök én a nyártól,
de még visszavárom,
szeretném ha igen sokszor
nyílna még virágom.

2010. szeptember 9.
London, Ontario

FALUM LELKÜLETE

Éveimnek kétharmadát
városokban éltem,
de volt falum lelkülete
lakozik énbennem.

Zavar engem a városok
zajos rohanása,
idegenként élek bennük,
mint úton a káka.

Vizek szélén és árokban
éli a világot,
de az utak forgalmában
hamar letapossák.

Városoknak forgatagát
sohase szerettem,
a falunak csendességét
kívánta a szívem.

Gyermekkori éveimben
falum megismertem,
ám a sorsom elszólitott,
idegenbe mentem.

A városi szomszédaink
köszöntenek minket,
ám hiába köztük élünk,
nem tudjuk nevüket.

A faluban találkoztunk
barátinkkal gyakran,
volt falumnak lelületét
talán tőlük kaptam.

2010. szeptember 11.
London, Ontario

SZIVÁRVÁNY LEVELEK

Hidegebbek a reggelek,
Reszketnek a falevelek,
Birkóznak a széllel.
Ezerszámra hullnak, esnek,
Utcák, kertek tele lesznek
Színes falevéllal.

Millió szín, ezer pompa
Rejtőzik az őszi lombba'
S glóriás változás.
Nézem a víg természetet,
Csodálom a szép színeket:
Csodás a hervadás!

Színpompával telve a lég,
Ezer színnel üzen az ég,
Szivárvány a levél.
Kikeletkor minden csodás,
Kezdődik egy megújulás,
Mi lehet szebb ennél?

A távozó ősz talán szebb,
Szivárványok a levelek,
Szivárványos a vég.
Bár a kikelet sokkal szebb
De az ősz nekem színesebb,
Csodálatos egy kép!

Nézem az elmúlás színét!
Sziporkázó és csodaszép,
Látom glóriáját.
Elbújt a gyász ma az őszben,
Szivárvány a végzet nekem,
Megláttam csodáját.

2010. szeptember 11.
London, Ontario

VERSENYPARIPÁM

Az én kedves ifjúságom
Egy versenyparipa;
Elfutott a nagyvilágba,
Nem jön soha vissza.

Látogatom napról-napra,
Földön és tengeren,
De már csak az emlékei
Utazgatnak velem.

Verseimmel hívogatom:
Gyere haza Kincsem!
Ám hiába csalogatom,
Visszatérés nincsen.

Futkározik, sose áll meg,
Csak előre szalad,
Úgy tudja, hogy hátrafelé
Futni sose szabad.

Versenyló az ifjúságom,
Idővel versenyez,
De az idő nem marad le,
Mert az igen sebes.

Csoda ló az én paripám,
Az a neve: Kincsem,
Sehol, sehol a világon
Sebesebb ló nincsen.

Megnyeri a versenyeket,
Nem lehet legyőzni,
Csupán csak a szállóidő
Tudja megelőzni.

2010. szeptember 13.
London, Ontario

SZEPTEMBERI SZAMÓCA

Hullnak, hullnak a levelek,
Ritkulnak a lombok.
Kopárok a szántóföldek,
Őszülnek a dombok.

Megterem még a szamóca,
Most is lehet venni,
Nem volt hideg tavasz óta,
Nem fagyott le semmi.

Kiskosárban hozzuk haza,
Egy farmon megvesszük,
És mi itthon napról-napra
Literszámrá esszük.

Mennyire más most az élet,
Más mint kiskoromban,
Nem ettünk mi földiepret,
A mi otthonunkban.

Az agárdi nagymamámnak
Volt egy szép nagy kertje,
Kívánsága szemnek, szájnak,
Mind megtermett benne.

Volt szamóca és köszméte,
Ribizli és málna;
Mindenből volt egy kevéske,
Egy kisgyermek álma.

Kevés volt az valóságban,
Mi többet kívántunk...
Megesszük ma Kanadában,
Most is szamócázunk.

2010. szeptember 15.
London, Ontario

AMBRUSÉK KERESZTJE

Országútnál van egy kereszt,
És egy koszorú,
Minden héten arra járok,
Jaj, de szomorú!

Egy házaspár halt meg ottan,
Balesetük volt,
A halálnak rossz angyla
Kettőt elrabolt.

Elköltöztek innen messze,
Egy új hazába:
Könnynélküli végtelenség
Birodalmába.

Ők nem érzik fájdalmunkat,
De mi szenvedünk,
Elvesztettük mindkét szülőt,
Kiket szerettünk.

Emlékeink könnyei közt
Lásd e keresztet!
Mire gyakran gyermekeik
Koszorút tesznek.

Mikor nézem a keresztet,
S a friss virágot,
Egy országút oldalán is
Könnyeket látok.

Könnyeim közt látom őket,
Bár már elmentek.
Drága, kedves hű székelyek!
Isten veletek!

2010. szeptember 25.
London, Ontario

EGY FALEVÉL LECKÉJE

Széllal szálló sárga levél,
Búcsút int neked az ág,
Könnyel sírat az őszi szél,
Hervadni kezd a világ.

Felveszlek, te kis levélke,
Nedves vagy az esőtől,
Nem doblak én le a földre,
Elteszlek ma emlékül.

A te színed egy szivárvány,
Millió színt rejteget,
Néhol piros, néhol halvány,
Elvarázsol engemet.

A természet nagy csodáját
Látom e kis levélben,
A Teremtő nagy munkáját
Áhítattal szemlélem.

Sokat kreált már az ember,
Csodás az ő tudása,
Az űrben jár küzdelemmel,
A holdat is megjárta.

Vizen halad, légben repül,
Okosabb, mint az állat,
De teremtmény kívül, belül,
Mindent ő sem kreálhat.

Nem teremthet ily levelet,
Amit fogok kezemben,
Nem teremthet oly életet,
Ami volt e levélben.

2010. szeptember 29.
London, Ontario

NEM TELJESÜLT ÁLOM

Elhervadt a fehér rózsza,
Ősz borult a tájra,
Megsirattam elmúlását,
Véget ért az álma.

Esküvői csokor lett voln'
Az egyetlen vágya,
Mulatozó népek között
Várt voln' elmúlásra.

De a rózsát, fehér rózsát
Nem szedte le senki,
Ezért kell a rózsakertben
Ősszel elhervadni.

Velem sír egy futófelhő,
Bús könnyeket hullat,
Élesztgetné a kis rózsát,
De már késő, hervad.

Szertefoszlott az ő álma,
Nem harcolhat érte,
Rózsakertben díszelegni
Maradt a reménye.

Az álmaink tán ilyenek,
Sok csak álom marad,
Minket is ér a hervadás,
Mert az élet halad.

És ha te is dísz maradtál
Életed kertjében,
Adj hálát egy virágzásért,
S virulj tovább szépen.

2010. szeptember 29.
London, Ontario

ELHERVADTAK

Elhervadtak a virágok,
Vége van a nyárnak,
Felettem a sötét felhők
Könnyet ontva sírnak.

Feljajdul az őszi szellő,
Fájón dúdolgatja:
Hová lettek a virágok?
Egyre hajtogatja.

Elnézem a kopár fákat,
Lehullt a levelük;
Hullnak mint a barátaim,
Alig lesz emlékük.

Az életnek forró nyara
Őszbevegyül lassan,
És amire észrevesszük
A hideg tél itt van.

A virágok elhervadtak,
Ne búsulj miattuk,
Jön reájuk más kikelet,
Lesz egy új tavaszuk.

Inkább nézd az életedet:
S ha látod hervadni,
Hervadásunk próbáiban
Tanulj meg alkotni.

Reménykedve, erős hittel
Nézzed a világot!
S az örökös bánat helyett,
Ültess új virágot.

2010. október 5.
London, Ontario

ELJÖTT AZ ÚJ KORSZAK

Nézd, a haza kivirágzott,
Mert a népünk ültetett.
A múlt idők pusztaságin
Újból jött egy kikelet.

Őszbe borult vidékünkön
Porladni kezd a haraszt,
Szántó-vetők jönnek ismét,
Földet művel a paraszt.

Tüntesd el az ősz nyomait!
Alant nyugszik a gyökér,
S hűségesen harcolj ismét
Újabb magyar jövőér'!

Tudom, futnak sötét felhők,
Eltakarják az eget,
Cikáznak a múlt villámi,
Kísértenek bennünket.

Vannak, akik megijednek
Mennydörgések zajától,
De a vihar mögöttünk már,
Távolodik hazánktól.

Új reménnyel bízva bízzál!
Volt rabságod véget ért,
Új lélekkel küzdjél tovább
Egy virágzó holnapért!

Eljött ismét egy új korszak,
A zsengéjét látjuk már,
Sok esztendő's hideg után,
Eljött végre egy új nyár.

2010. október 11.
London, Ontario

ISMÉT A VÍZESÉSNÉL

Kis világunk egy csodája
Lábam alatt hömpölyög.
Vizesésünk rejtett hangja
Duruzsol és dübörög.

Messzeföldről jött turisták
Fényképeknek ezreit
Készítik, hogy újra lássák
Életük szép napjait.

Öt kontinens országából
Jönnek ide vendégek,
S egy-egy rövid sétálásból
Születnek itt emlékek.

Ha vendégünk jön valaha,
Mutatjuk a vizesést,
Szép mindig a Niagara,
Hazaviszik emlékét.

Mi Sárival közel laktunk,
Mégse unjuk környékét,
Évről évre megcsodáljuk
Vizesésünk szépségét.

Ősz van már a Niagarán,
Csillog a köd a vizen,
Elmélkedem én e csodán,
Új emlék ez énnekem.

Októberben, hervadásban,
Született egy új emlék,
S azt érzem a mai útban:
Ez az élet csodaszép.

2010. október 13.
Niagara Falls, ON

ŐSZI GONDOLATOM

Októberi szürke reggel
Nótát füttyöl a hűs szél,
Dallamára táncra perdül
Sok elsodort falevél.

Szürke köd ül az utcákon
Bóbiskoló fák között,
Kergetőznek a kis felhők
Magasan a ház fölött.

Elhervadtak a bokraink
Dér öleli őket át,
Dideregve virrasztották
Át a hideg éjszakát.

Ágak között pókháló áll,
Beleakadt egy levél,
Táncot járva szabadulna,
Ráncigálja a vad szél.

Őszbeborult a természet,
Sárga ruhát öltött fel,
S ábrándozva megfigyeli
Változását az ember.

A természet ruhát cserél,
Átalussza a telet,
Majd új ruhát ölt magára,
Ha eljön a kikelet.

De az éltetm hervadását
Nem követi új ruha,
Az ősömnek jötte után
Nem léphetek tavaszba.

2010. október 18.
London, Ontario

SÓVÁRGÁSOD NEM SEGÍT

Ami elmúlt, nem jön vissza,
Akkor se, ha hűn sóvárogsz érte.
Ifjúságod hogyha elszáll,
Nem lesz annak soha visszatérte.

Ne ábrándozz akácfürtről,
Amikor már krizantémok nyílnak.
Nem álmodozz meleg nyárról,
Amikor már kishópelyhek hullnak.

Természetünk időt szabott
Virágzásnak és gyümölcserésnek,
Ne kívánd a bimbóhajtást
Közepében egy zimankós télnek.

Ha az erőd delén túl vagy,
S terhed alatt roskadozik lábad,
Ne lankadj a küzdelmedben,
Csak ha igaz célod megtaláltad.

Lesz olyan nap, ami ünnep,
Ilyenkor egy parányit pihenhetsz,
De sokkal több a hétköznapi,
Amiken már célod felé mehetsz.

A tétlenség gyümölcstelen,
Nem érsz vele soha céljaidhoz,
Örökös harc és küzdelem,
Ami csupán elvisz álmaidhoz.

Sóvárgásod élted rontja,
Ifjúságod nem jön vissza többé,
Elrepült mint a régi nyár,
Eltávozik tőlünk mindörökké.

2010. október 20.
London, Ontario

FIATAL LÁNY VOLT

Fiatal lány volt még akkor,
Lenge, kékszín ruhában,
Reám nézett napszálltakor,
S beszélgetni megálltam.

Egy tanévem befejeztem,
Kezdődőben volt a nyár,
Kint az utcán bicikliztem,
És láttam egy kislány vár.

Alig volt egy perc a beszéd,
Csak néhány szó lehetett,
És én néztem a két szemét,
S amíg ott állt, nevetett.

Nem gondoltam akkor arra,
Hogy ez a perc örök lesz.
S elmegyek a nagyvilágba,
De mosolya velem lesz.

Vannak szálló pillanatok,
Amik néha stagnálnak,
Jöhetnek új napok, korok,
Emlékeik megállnak.

Néha egy szó, egy pillanat,
Bennünk él egy élten át,
Szívem e lánykéé maradt,
Ma is őrzöm mosolyát.

Fiatal lány volt még akkor,
Nyári, kékszín ruhában,
Reám nézett napszálltakor,
S beszélgetni megálltam.

2010. október 21.
London, Ontario

A HARMADIK SZEZON

Egyik hétről egy másikra
Dér telepszik a házunkra.
Eltűntek a meleg napok,
Megjöttek a hideg fagyok.

Kopár fákon táncol a szél,
Szép időkről mesét mesél,
Nincsen neki kint barátja,
Bebújtak a meleg házba.

Hallgatom a tornác alól,
Gúnyolódva miket dalol,
Azt dalolja novemberben:
Nincs erő az emberekben.

Megijednek egy kis dértől,
Megrettennek hús szelétől.
Rá feleltem: Én nem félek,
Négy szezomból áll az élet.

Ha árnyéka van a napnak,
Az emberek sóhajtoznak,
És ha a nap nagyon meleg,
Visszavágyják már a telet.

Soha nem jó, amit kapnak,
Mindörökké mást akarnak.
Bármit hoz az őszi szezonz,
Panasz nélkül elfogadom.

Deres lett a kocsim reggel,
Kapargatom türelemmel.
Ha van is dér a kocsimon,
Tudom ez nem téli szezonz.

2010. november 4.
London, Ontario

TOVA SZÁLL AZ IDŐ

Némán száll az idő tova,
Fel van húzva a rúgója;
Egyszer talán mégis lejár,
Év billiók múltán megáll.

Száll az idő fejem felett,
Messze viszi perceimet,
Sok pillanat repül, szalad,
Tán jövőre egy se marad.

Mélyen nézek életembe,
A száguldó perceimbe,
Ahogy elszáll az életem,
Hazavár az én Istenem.

Jól látom én a mulandót,
És látom a maradandót;
Hiszem: Isten örök erő,
Ő kezében van az idő.

Jöhet ádáz, sebes vihar,
Az Istenem óva takar,
Vele, tudom révbe érek,
Benne van az örökélet.

Ha lesz nekünk örökélet,
Repülhetnek a bús évek,
Várhat ránk a vígabb idő,
Amit ad egy örök erő.

Némán száll az idő tova,
Fel van húzva a rúgója;
Egyszer talán mégis lejár,
Év billiók múltán megáll.

2010. november 4.
London, Ontario

KÓRHÁZI ÚRVACSORA

Fekszik a kórházi ágyon,
Tudatában van mindennek,
De beszélni nehéz nagyon,
Legvégén van életének.

Ahogy szálltak a hónapok,
Tovább terjedt a betegség,
Kapott még három hónapot,
De már itt van közel a vég.

Látogattam a kórházban,
Szentjegyekkel a kezemben,
Beszélgettünk szobájában,
És kezdtem, amiért jöttem:

Úrvacsorát vettünk hárman,
Élettársa is velünk volt,
S ahogy az Igét olvastam,
Szemeikből fájó könny folyt.

Tudjuk, eljön a mi időnk,
Mikor a véghez érkezünk,
Itt e földön nincsen jövőnk,
Véget ér a földi létünk.

Kevés napja van már hátra,
És ezt tudva fáj a szívünk,
De nincs időnk megállásra,
Igaz hittel tovább megyünk.

Nem ismerem a jövőmet,
Vajon hány év van énnekem?
Mégis áldom Teremtőmet,
Erre biztat az én hitem.

2010. november 9.
Hamilton, Ontario

AZ ÉLETEM ROHANÁS

A pihenést nem ismerem,
Mert rohanás az életem.
Nyugodalmat nem keresek,
Így repülnek el az évek.

Rászoktam rég a munkára,
Az állandó rohanásra,
Csak akkor van pihenésem,
Ha munkámat befejezem.

De a munkám nem ér véget,
Ismételten jön egy kezdet,
Nap-nap után kezdem újból,
Nem fogyok ki dolgaimból.

Örök álom sok-sok tervem,
Egy kis részét befejezem,
De sok tervem álom marad,
Mert életem tovaszalad.

Göröngyös utakon jártam,
Göröngyeit elfogadtam,
Lelkem látott simább utat,
De örökké magyar maradt.

Lehet göröngy és küzdelem,
Mégis ez az út kell nekem,
Reményt hívtam útitársnak,
Így folytatom a munkámat.

Nincsen tervem megpihenni,
Megyek, amíg tudok járni.
Nyugodalmam úgysem lelem,
Örökmozgás lett életem.

2010. november 10.
London, Ontario

LEVÉL HULLÁSRA

Kopár lett a kertünk,
Nincs levél a fákon,
Csak egy levél libeg
Fent egy száraz ágon.

Sárgás-vörös testét
Fáradtan mozgatja,
S vad szél nótájára
Búcsú táncát járja.

Magas ágon lakik,
Ott van az otthona,
Szeretne fent lakni,
De lehull a porba.

Félve kapaszkodik,
Nem akar elmenni,
S a száraz avarban
Végleg megpihenni.

Furcsa az életünk,
Enyészet vár ránk is,
Mi is kapaszkodunk,
Körmünk szakadtáig.

Van, aki túl vidám,
Sohasem aggódik,
Egy levél hullással
Nem is foglalkozik.

Vidulj barát, vidulj!
Élvezd az életed,
De azt sose feledd:
Neked is lesz teled.

2010. november 12.
London, Ontario

AZ ÉGŐ IGE LÁNGJA

Ég bennem az Ige lángja,
Egy örökös tűz nekem,
Fényét semmi el nem oltja,
Míg az Igét követem.

Fénnyel tölti világomat,
Rám ontja a lét fényét,
Vele zengem fohászomat,
Tőle kapom, ami szép.

Ki hitetlen nem is tudja
Milyen boldog a hívő,
Áldás élte napról napra,
Nem ijeszti a jövő.

Dér borítja már hajamat,
De lelkem a nyárban él,
Az Úr hozza tavaszomat,
Ezért szívem sose fél.

Isten adta ezt az éltet,
Ővele én nem félek,
Ő ad nekem reménységet,
Üdvöt tőle remélek.

Tova szállnak víg éveim,
Mulandó a világom,
Mégis élnek reményeim:
Az Igében találom.

Ég bennem az Ige lángja,
Egy örökös tűz nekem,
Fényét semmi el nem oltja,
Míg az Igét követem.

2010. november 19.
London, Ontario

DUPLA SZIVÁRVÁNY

Szertefoszlott a szivárvány,
szürke lett az égbolt,
percekre jött ma délután,
csodálatos szép volt.

Koszorút tett a mezőkre,
két glória ívet,
némán néztem színeire,
sose láttam szebbet.

Mint álom az éjszakában,
nem tarthat örökké,
mert eltűnik hamarjában,
nem láthatjuk többé.

Életünknek csodás színe
szintén halványodik,
de megmarad az emléke,
bár már foszladozik.

Őrizd jól a szivárványid,
sose jönnek vissza,
úgy mint a te volt álmaid
lehullnak a sírba.

Életedben jönnek napok
szivárványos órák,
őrizz minden pillanatot,
mit a sorsod megád.

Ha az egem szürke nékem,
nem vagyok szomorú,
hisz naponta nincs az égen
szivárvány koszorú.

2010. november 20.
London, Ontario

HAZUG FERKÓ ÚR

A kibukott Hazug Ferkó,
Intézményünk átkozza,
Bemocskolja épületünk,
Graffitit ír falára.

Sárral dobál naponta ő
Képviselőt, dolgozót,
Állandóan szónokolgat,
S mond valami lázítót.

Intézményünk ablakait
Bekeni és azt hiszi:
A nemzetünk színe-java
Az ő útját követi.

Más a világ Hazug Ferkó,
Lejárt már a te időd,
Nemsokára bezárnak majd
Minden rablót, betörőt.

Éveken át loptál, csaltál,
Elárultad a hazát;
Nem segíted az országot,
Csak keresed a hibát.

Cinkosaid követnek csak,
Kikkel együtt raboltál,
Becsaptad a mi népünket,
Mert örökké hazudtál.

Már meguntuk firkálásod,
Gyalázod az országot.
Nincs szükségünk árulókra,
Sárba dobjuk csillagod.

2010. november 22.
London, Ontario

ADVENT ÉRKEZÉSE

Advent színes gyertyái
Felvillannak újra,
Napkeleti királyok
Indulnak útjukra.

Betlehemi pusztában
Nyájak legelésznek,
Mellettük a pásztorok
Vígán heverésznek.

Egy parányi jászolban
Születik egy gyermek,
Hangjára az angyalok
Magasból üzennek:

Megváltótok született,
Kisjászolban fekszik;
Ezt az angyal seregek
Mindenkivel közlik.

Hallgatják a pásztorok,
Mennek a jászolhoz,
Köszöntésük viszik el
A kis Jézuskához.

Napkeleti bölcsek is
Beállnak a sorba,
Ajándékuk beteszik
A kicsiny jászolba.

Mi is velük köszöntjük
Advent érkezését,
A mi drága Jézusunk
Áldott születését.

2010. november 22.
London, Ontario

MÁRIA ÉS JÓZSEF

Mária és József
Betlehembe mentek,
Szállást éjszakára
Fáradtan kerestek.

Nem találtak sehol,
Csak egy istállóban,
Ott született Jézus,
Egy kicsi jászolban.

Angyalok hirdették
Jézus születését,
Meváltónak jöttét,
Karácsony ünnepét.

Pásztorok a mezőn
Ámulva hallgatták,
Útjuk Betlehembe
El is határozták.

Ajándékot hoztak,
Különleges félét,
Lelküknek melegét,
Szívük szeretetét.

Aranytól többet ér
Ha szívedet adod,
És a Megváltódat
Abba befogadod.

Közeleg az ünnep,
Add neki szívedet,
És örökké tiszteld
A Jézus Gyermecket.

2010. november 22.
London, Ontario

JÁTÉK NÉLKÜLI ÉLET

Amikor kisgyermek voltam
Háborús volt létünk,
S azokban a rossz években
Játék nélkül éltünk.

Játék helyett az eszünket
Használtuk naponta;
Husángokról elképzeltük,
Hogy igazi puska.

Egy-két régi, lyukas edény
Tankokká alakult,
Megpakolva "katonákkal"
Háborúba vonult.

Kövek voltak a katonák,
Nem haltak meg soha,
Reggel-este csatáztunk
Udvarról udvarra.

Bevontuk a vándor felhőt
A mi háborúnkba,
Figyelgettük mivé lesznek
Sűrűn gomolyogva.

Ha a felhő szörnyeteg lett,
Mi is megijedtünk,
Kis csatánkat abbahagyva,
Beljebb menekültünk.

Játékom volt képzeletben,
Sok-sok minden nekem;
Játék nélkül felnőttem,
S hiányt se szenvedtem.

2010. november 24.
London, Ontario

ELKÉPZELT HÓVIHAR

Hóvihar rángatja ablakom,
Meleg szobából bámulom
Mit hoznak a téli fellegek.
Sebes szél kaparja az avar,
A hó már mindent eltakart.
Záporral üzennek az egek.

Hó alatt alszik a sok levél,
A tél nekik ma nem mesél,
Már alusszák örök álmukat.
Levelek közt bujkál a halál,
Nem menekülhet a fűszál,
Kezdődik az örök kárhozat.

Víg idők végtelenségében
Szomorúság jár a télben,
Hervadásra jön a pusztulás.
Viharral üzen az enyészet,
Haldoklik ma a természet.
Talán ez a végső állomás.

Ahogy tombol ez a hóvihar,
Megmozdul a száraz avar,
Új életről mesél egy mesét.
Biztatás ez a csüggedésben,
Hogy bár elhervad a télben,
Tavasszal folytatja életét.

Örökös küzdelem a létünk,
Sokszor viharokban élünk,
Amik mögött pihen az élet.
Ma még élettelen az avar,
Szemfedőt nyújt a hóvihar,
De egyszer eljön a kikelet.

2010. november 26.
London, Ontario

CSODA-LÉNY VAGY

Néha vannak véletlenek,
Ismétlődő semmiségek,
De az élet nem véletlen,
Ezt diktálja az én hitem.

Használok a szemeimet,
Gondolkodni: az eszemet,
Két kezemmel alkothatok,
Csodálatos egyén vagyok.

Tervezgetek, révbe érek,
A jövőmtől én nem félek,
Mert felettem van egy Erő,
Amit nem emészt az idő.

Testemben is van egy erő,
Az én Teremtőmtől függő;
Buzdít, biztat és lelkesít,
Csüggedésben fel is vidít.

Egy nagy titok az életünk,
Azon belül az értelmünk,
Nem véletlen születésünk
Földünkön az ember léte.

Amit látok, az nem hamis,
Csodálatos lény vagy te is,
Engem, téged Isten vezet,
Benne kaptam a hitemet.

Ha a versem nem világos,
És egy kicsit túl vallásos,
Pillants bele egy tükörödbe,
Csoda-lény néz szemeidbe.

2010. november 27.
London, Ontario

A FELTÁMADÁS TAVA

Csoda világ, sosem láttam,
De az éjjel megálmodtam:
Egy aranytó szélén álltam,
Fehér hattyú úszkált abban.

Könny táplálta a tó vizét,
Bánat adta selymes színét,
Aki egyszer ottan megállt,
Nem ízlelte meg a halált.

Ki hullatta bús könnyeit,
Megláthatta szeretteit.
Kiszálltak a sír mélyéből,
És lejöttek a mennyekből.

Azok jöttek sorba vissza,
Kiknek szeretete tiszta;
Jöttek drága édesanyák,
Elfelejtett kedves mátkák.

Jöttek szülők és testvérek,
És csalódott szerelmesek.
Kik igazán, hűn szerettek,
Egytől egyig visszatértek.

Azok, kik igazán szerettek,
Könnyeidre visszajönnek,
Veled élnek, veled lesznek,
Tőled többé el se mennek.

Szeretnek nagy tavánál,
Ha álmodban álldogálnál,
Újra látnád, akit szeretsz,
Ha érte bús könnyet ejtesz.

2010. november 29.
London, Ontario

A KARÁCSONYFÁNK

Ricse után, Agárd felé,
Volt egy kicsiny erdő,
Oázisként ott díszelgett
Tíz-tizenöt fenyő.

Valakinek a szekeren
Arra ment az apám,
Meglátott egy letört ágat
A háború után.

Hazahozta azt az ágat,
Örült neki nagyon,
Fenyőága decemberben
Családunknak vagyon.

Tájainkon más fák nőttek,
Akác, fűz és nyárfa,
Senkinek az udvarában
Nem volt fenyőfája.

Napraforgó kórójába
Lyukakat fúrt apánk,
Az ágakat abba szúrta,
Így lett kisfenyőfánk.

Ez a kicsi kreált fenyő
Örök emlék nekünk,
Karácsonynak üzenete
Melengette szívünk.

Ha díszíted fenyőfádat,
Élvezd a szépségét,
De díszeid ne takarják
Jézus születését.

2010. december 2.
London, Ontario

ADVENT KÖSZÖNTÉSE

Egy hónapja annak csupán,
hogy hulldogált a levél,
de ma reggel havat kaptunk,
beköszöntött már a tél.

Nem akartam még a havat,
szép volt kint a sárgaság,
de ilyenkor decemberben
hókoronát kap az ág.

Fehér lett a csendes udvar,
néptelen lett az utcánk,
s szálló hónap nyikorgása
lett a téli muzsikánk.

Megnyirbálta a nap fényét
ollójával december,
fel se megy a nap az égre,
sötétben jár az ember.

Így rendelte a Teremtőnk,
hogy a sötét napokban,
szülessen meg a kis Jézus,
épp egy téli hónapban.

Tél idején fényre vágyunk,
és melegebb napokra,
karácsonynak megjöttével
készülünk a tavaszra.

Köszöntelek drága advent,
koronázd be a telet,
és hozd nekünk évről-évre
a Megváltó Kisdedet.

2010. december 2.
London, Ontario

A KIFLIS MÓKUS

Reggel óta hull a hó
Az utcákon végig,
Fehérsége földünkől
Felér most az égig.

Elbújtak a madarak,
Nem látom én őket,
Még a kicsi veréb se
Bírja most a telet.

Az erkélyre kiszórok
Ennivalót nekik,
Mégse jönnek elő ma,
Fáznak, azt üzenik.

Távolabb, az udvaron,
Kismókus nézeget,
Hátsó lábán, felállva,
Mogyorót kéreget.

Nincs mogyoró, se dió,
Amit adnék neki,
Kivitem egy friss kiflit,
Hátha azt megeszi.

Megragadta a mókus
A hátsó tornácon,
Felszedte a morzsát is,
Kint a hulló havon.

Kinézek, még hull a hó,
Idebenn nem fázom,
Ennivalónk van bőven,
Van mit elosztanom.

2010. december 3.
London, Ontario

MIKULÁSNAPRA HÓ

Ennyi havat sose láttam
Egy nap alatt leesni.
Tegnap óta folyton esik,
Alig győzzük elhányni.

Éppen délig lapátoltunk,
Kiástuk a kocsinkat,
De egy rövid idő múltán
Hó takarta munkánkat.

Megálltunk mi ebédelni,
Kint hagytuk a lapátot,
Bentről néztük a hófűvást,
Amit a szél felrakott.

Mikulásra havat kaptunk,
Ez volt a mi virgácsunk,
Nem hiányzott ez a sok hó,
Ennyit soha nem láttunk.

Na, de azért áldás is volt
A hóihar közepén,
Két parányi hóember jött
A hócsomók tetején.

Két unokát láttunk jönni,
Hancúroztak vidáman,
Édesanyjuk a nyomukban,
Megjelentek ajtónkban.

Kint dühöngött a hóihar,
Mégis volt benne áldás,
Két unoka átjött hozzánk,
Ezt hozta a Mikulás.

2010. december 6.
London, Ontario

MIKULÁS NAP UTÁN

Városunkban napok óta
csavarog a tél,
de naptárunk kimutatni
még egy kicsit fél.

Ősz napjait éljük ma is,
a naptár szerint,
de ez már nem őszi idő,
tombol a tél kint.

Övig erő havat kaptunk,
s közben fűjt a szél,
és némelyik hófúvásunk
az államig ér.

A mostani Mikulás nap
zord hóval üzen,
leállt ma az egész város,
senki se pihen.

Lapátolnak az emberek,
bár még hull a hó,
reggel óta havat hányok,
nem nekem való.

Mikulásra nem cukorkát
kapott a vidék.
havat kapunk, igen sokat
fehér a környék.

Mikulásra cukrot vártam,
és havat kaptam,
a hó miatt panaszkodom,
nem erre vágytam.

2010. december 7.
London, Ontario

ERDEI KARÁCSONY

Egy erdőnek közepében
Találtam egy lucfenyőt,
Juharfa volt körülötte,
Ez a fa tán magról nőtt.

Nincs fenyőfa a vidéken,
Vajon honnan jött ide?
Fenyőfának kistobozát,
Ki hozta az erdőbe?

Karácsonynak előestjén
Megkaptam a válaszom,
Vadállatok gyülekeztek
Az erdei tisztáson.

Körülvették a kis fenyőt,
Táncot jártak körötte,
Megjelent a holdvilág is
Glóriát tett föléje.

Karácsonyi ünneplésben
Angyalének hangzott fel,
Vadállatok kicsinyekkel
Ünnepeltek vígkedvvel.

Áldás ez a karácsonyfa,
Békét hoz a világra,
Együtt örül békességben
Erdő-mező világa.

Békesség jött a vadonba
Karácsonynak éjjelén.
Adja Isten te is érezd
Karácsonynak reggelén.

2010. december 8.
London, Ontario

ÖRÖK A SZERETETEM

Ha elmúlnak az ünnepek,
én még akkor is szeretlek,
kedvesem.

A zöld fenyő elszáradhat,
szeretetem tovább marad
énbennem.

Öröm az én karácsonyom,
ünnep után sem változom,
örvendek.
Szeretetem nem múlik el,
karácsonnyal, ünnepekkel;
szeretlek.

Nagyon mély a szeretetem,
veled boldog az ünnepem
évente.
Bár nem hozok ajándékot,
mégis tudod én hű vagyok
örökre.

Elhalványul a gyertyafény,
de itt marad hit és remény
szívemben.
Tőled ma én annyit kérek:
oszd meg a te szerelmedet
énvelem.

Ha elmúlik karácsonyom,
örök marad boldogságom
teveled.
Messze, túl az ünnepeken
örökké légy hű kedvesem:
szeretlek.

2010. december 13.
London, Ontario

KELETI HERÓDESEK

Napkeletről bölcsek jöttek
tisztelni egy gyermeket,
nem jöttek ők üres kézzel,
hoztak földi kincseket.

Eltelt közben kétezer év,
megváltozott a világ,
hordák jöttek a hazánkba,
és azt ki is fosztották.

Napkeletről sötétség jött,
és ellepte hazánkat,
koromsötét lett világunk,
elkobozták lámpánkat.

Kommunista kisebbségé
lett nálunk a hatalom,
fegyverekkel és csalással
maradtak ők uralmon.

Internálták ki szót emelt
egy igazabb országért,
Heródesként pusztítottak
baloldali eszmékért.

Minket uralt a kisebbség
egész nemzedéken át,
uralmon volt a sötétség,
betakarta a hazát.

Vannak lámpa oltogatók,
akik tovább hazudnak,
jöhet fénnel a karácsony,
Heródesek maradnak.

2010. december 16.
London, Ontario

KARÁCSONY ÜZENETE

Mesés szép lett ez a vidék,
szerteséjjel hó van és jég;
fehér gyémánt a zúzmara,
csillagot hint most a tájra.

Isten csodás teremtménye,
természetnek ily szépsége,
gyémánt fáknak csillogása,
szép karácsony virágzása.

Sűrű pelyhekben hull a hó,
hangosan hív a harangszó,
kicsik, nagyok elkészülnek,
karácsony van, útrakelnek.

Egyedül és csoportokban,
lépegetnek a nagy hóban,
szélesedik már az ösvény,
imára megy ki keresztény.

Két imaház egy tér szélén,
hova menjen a keresztyén?
Két helyre is hív a harang,
Ide gyere! Giling-galang.

Egyik jobbra, másik balra,
belépnek a templomukba,
templom után hazatérnek,
és már együtt ünnepelnek.

Egy Istenhez száll az ének,
egy Megváltót ünnepelnek;
két szentélyben egy üzenet:
Kisded Jézus megszületett.

2010. december 17.
London, Ontario

SZÜLEINK EMLÉKÉRE

Villanyégők minden ágon,
Sziporkázhat a karácsony,
De ha szüléd nincsen veled,
Szomorúbb tán az ünneped.

Körülvehet fény és pompa,
Elmehetsz a templomodba,
De ha szüléd az égben van,
Fájdalom ül karácsonyban.

Nyarat hoztak ők lelkünkbe,
Rózsakertet a szívünkbe;
Körülöttünk lehet nagy tél,
Emléküknek nem árt a dér.

Csillog, villog a sok lámpa,
Mesét mond a karácsonyfa:
Énekeltünk, vígak voltunk,
Mikor régen együtt voltunk.

Az a szép a karácsonyban,
Ha a család még együtt van,
De szüleink már elmentek,
Azért jönnek ma a könnyek.

Eszembe jut sok emlékünk:
Kántáltunk és énekeltünk,
Asztal körül együtt ültünk,
Szeretettelben ünnepeltünk.

Szüleinkkel karácsonyunk
Áldásos volt, velük voltunk,
De messze szállt az az idő,
Gyermeinké most a jövő.

2010. december 25.
London, Ontario

FÖLDÖNFUTÓ CSILLAG

Földönfutó csillag lettem,
alig látszik fényem,
de míg süt a nap az égen
száguldás a létem.

Nem keringek én az űrben,
földönfutó lettem,
s a közelgő esztendőkből
hazatérhet lelkem.

Oly szép lenne keringeni,
csillagok közt futni,
s barátokkal együtt lenni,
velük beszélgetni.

Mikor látnám a vén holdat,
fönnék hold sugarat,
fénné tennék minden utat,
ha az jóra mutat.

Ahol könnyes arcot látnék,
oda mosolyt tennék,
és ott, ahol nagy az éhség,
ennivalót vinnék.

Majd kimennék a világba,
egék hatalmába,
halált vinnék a máglyára,
végső pusztulásra.

Nagy akarat lakik bennem,
de emberré lettem,
ezért álom minden tervem,
földhöz kötött lettem.

2010. december 29.
London, Ontario

ROSKADOZÓ HÓEMBER

Elmúltak a havas napok,
de tartósak még a fagyok,
marad a hó velünk.
Tudom, a hó megolvadna,
ha földünkre eső hullna,
az kellene nekünk.

Új ruhát ölt a természet,
földön hever az enyészet,
s szótlanul aluszik.
Elhervadt a kert virága,
ránk szakadt a tél világa,
fagyos eső esik.

Ágak között süvít a szél,
nem lassítja már falevél,
lehullottak régen.
Nem hó esik, hanem eső,
egymást úzi most a felhő,
fent a magas égen.

Kívánságunk teljesedik,
környékünkön eső esik,
egy olvadás jön már.
Legelején decembernek
megnőttek a hóemberek,
most a sorsuk halál

Ha elolvad egy hóember,
temetni azt sohasem kell,
csendesen kimúlik.
Roskadozó hóemberek,
helyettetek újak jönnek,
majd ha sok hó hullik.

2011. január 1.
London, Ontario

KÜLFÖLDÖN IS MAGYAR

Tihozzátok nem mehetek,
Kisfalumban nem lehetek,
Ezt adta az élet.
Jaj, de soknak ez a sorsa,
Elindulnak egy nagy útra,
S vissza sose térnek.

Nem készültem idegenbe,
A távolba, messze földre,
De menekült lettem.
Rabság elől menekültem,
S mikor egy hajóra ültem,
Örökre elmentem.

Elfogadom amit kaptam,
Bár itt élni nem akartam,
Mégse szomorkodom.
Kísértnek a régi álmok,
Gondolatban hazajárok,
Bárhol van otthonom.

Falumban a rétek, rügyek
Ötvenötször kizöldültek,
Mióta eljöttem.
Évtizedek tovaszálltak,
De a kedves kishazámat
Sohase feledtem.

Bár elhagytam a hazámat,
Nem adom fel a múltamat,
Jöhet ezer vihar.
Kanadai magyar vagyok,
Halálomig az maradok,
Külföldön is magyar.

2011. január 7.
London, Ontario

AZ ÉLETÜNK RÉSZEI

Két része van az életnek:
A múlt és a jövő,
S ami szétválasztja őket
Az a jelen idő.

Terjedése a múltunknak
Fogyasztja a jövőt,
De ennek a két barátnak
Ad Teremtőnk időt.

Míg jövő jut a babáknak,
A múltjuk még kicsi,
Ám az évek tovaszállnak,
Múltjuk meg fog nőni.

Visszanézek a múltamra,
Terjed és növekszik,
S előttem a jövőm hossza
Egyre zsugorodik.

Te olvasó! Hogyan látod
Jövőd és a múltad?
Megőrizted-e sok álmod,
Vagy régen feladtad?

Ameddig a szíved dobog
Nem veszett el jövőd,
Alkotásra legyen gondod,
Használd ki az időt.

Létezésből több az élet,
Tett kell az évekhez,
Adjon Isten ma tenéked
Tettet jelenedhez.

2011. január 10.
London, Ontario

FRISSEN HULLÓ HÓ

Januári éjszaka van,
Reggel három óra,
Haragosan tekintek a
Frissen hulló hóra.

Januárnak kezdetéig
Már annyi hó esett,
Tán öt évre elég lenne,
Nem akarok többet.

Beosztanám áldásimat,
Ha én felhő lennék,
Ajándékba egy kis havat
Afrikába vinnék.

Afrikai nagy melegben
Hamar elolvadna,
Mielőtt a meztelen nép
Hóemberré válna.

Errefelé nem olvad el,
Megmarad tavaszig,
És aki ma kint lapátol
Hóemberré válik.

Kimegyek én lapátolni,
Még virradat előtt,
Január van és én unom
Ezt a téli időt.

Januári éjszaka van,
Reggel három óra,
Haragosan tekintek a
Frissen hulló hóra.

2011. január 12.
London, Ontario

HAVAS NAPOKRÓL

Beköszöntött a hóvihar,
de egyszer elmúlik,
és a jégvirágok helyett
újból rózsza nyílik.

Zúzmarával feldíszítve
a fák táncot járnak;
hideg szélnek fúvására
nagyot bólintanak.

Nótát füttyöl a téli szél,
ismerős dallamot,
legényesen, a járdáról
havat lapátolok.

Hóesésben szívesebben
húzódnék melegre,
de a sorsunk telet is ad,
és hó is jön vele.

Valamikor úgy örültem
a havas napoknak,
kispajtasok velem együtt
hóban játszadoztak.

Játékból állt az életünk,
na meg tanulásból,
ám mióta én felnőttem:
örökös munkából.

Álom volt az ifjúkorom,
egy játékos élet,
és amikor havat kaptam,
dicsértem a telet.

2011. január 13.
London, Ontario

IMÁDSÁGOD EREJE

Mindenkinek van bánata,
Búja és fájdalma.
Keresztjének nehéz terhét
Ő egyedül hordja.

Beszélgethet másokkal is
Saját bajairól,
De terheit nem veszik le
Az ő vállairól.

Barátai meghallgatják,
Talán meg is szánják,
És ha terhe igen nehéz,
Igazán sajnálják.

A megszánás értéktelen,
Nem ér vele semmit,
Ha egy barát sopánkodik,
Az keveset segít.

Terheidben kell tenéked
Lelki támogatás,
Napjaidnak fájdalmában
Testvéri biztatás.

De ha nincsen jó barátod,
Aki segíthetne,
Kulcsold össze kezeidet,
Nézz fel az egekre.

Ha szívednek van bánata,
Búja és fájdalma,
Mondd el a te Istenednek,
Foglald imádságba.

2011. január 20.
London, Ontario

VÁROM A TÉL VÉGÉT

Álmodnak a rózsabokrok,
Hó takarja őket,
Várják már a tavasz jöttét,
Melegebb időket.

Gondolatban ma is látom
Életem rózsáit,
És hallom a madaraknak
Csicsergő dalait.

Újra látom a zöld erdőt,
Mezők virágait,
A mostani havas tájban
Ábrándom színeit.

A sok fehér hópehellyel
Remények is hullnak:
Hogy a téli fagyos napok
Tavasza elmúlnak.

Kivirulnak majd a rétek,
Kinyílik sok virág,
A ragyogó napsütésben
Megszépül a világ.

A télnek is van szépsége,
Minden csoda fehér,
Mégis várom a zöld füvet,
Nekem az többet ér.

Nagyon várom a tél végét,
Nemcsak a virágok,
És remélem, hogy veletek
Még sok tavaszt látok.

2011. január 20.
London, Ontario

FŐISKOLÁS BARÁT

Isten adta szőkeségét,
Nem festette haját,
Az Úr adta szemeknek
Lángoló sugarát.

Barnák voltak a szemei,
Rózsaszín az arca,
S mikor nézett valakire,
Az is megcsodálta.

E szépséget a mozikban
Láthattam én régen,
Amíg én is csodálgattam,
Leült mellém éppen.

Sára volt a kislány neve,
Hamar barátkoztunk,
És bárhova kellett menni,
Mindig együtt voltunk.

Egyetemünk termeiben
Mellém ült ő mindig,
És közben ujján hordta
Gyémántos gyűrűit.

Eljegyezte ezt a lánykát
Egy régi barátja,
De én lettem kistestvére
Itt az iskolába'.

Végem ért az én iskolám,
Könnyeztük a válást,
Soha többet én nem láttam
Kistestvérem: Sárát.

2011. január 24.
London, Ontario

EMLÉKEM MULANDÓ

Nincsen pénzem temetésre,
a koporsó drága,
jobb lesz az én hamvainak
egy cseréputnába.

Sírhalom se lesz énnekem,
nem díszíti sírkő,
elmegyek én, ahogy jöttem,
ha az időm eljő.

Porból lettem, porrá leszek,
reálisan látom,
nem föld alatt, koporsóban
folytatom az álmom.

A föld felett igyekszem én
valamit alkotni,
verseimben, s tetteimben
köztetek maradni.

Tudom kevés, mit alkotok,
mások többet tesznek,
ám én mégis hadakozom,
hogy veletek legyek.

Tudom, egyszer elfeledtek,
emlékem mulandó,
ez a sorsa mindnyájunknak,
aki csak halandó.

Elporlad a nagy világunk,
kivétel itt nincsen,
és elporlad velem együtt
az én földi kincsem.

2011. január 24.
London, Ontario

ÖTVENNYOLC ÉV UTÁN

Ismertem egy tündéri lányt,
Tizenhatéves volt,
Egy népszerű vidámparkban
A színpadon dalolt.

Angyal arca volt a lánynak,
Egy oltári szentkép.
A szívemnek templomában
Örök fénylő emlék.

Messze földre vándoroltam,
Leveleztem vele,
Magam előtt láttam mindig,
Nálam a fényképe.

Eszkendőkhöz évek jöttek,
Múló évtizedek,
És közben messze repült
Sok emberi élet.

Tizenhatévesként maradt
Szívemben a leány,
Gondoltam: én felkutatom,
Megtalálom talán.

Interneten találtam meg,
S láttam a családját,
Velük együtt, ő közöttük,
Láttam egy nagymamát.

Ötvennyolc év elmúltával
Az új képét néztem:
Kisleányból nagymama lett
Az oltári képem.

2011. január 26.
London, Ontario

AZ ELLENZÉK ELLENSÉG

Hív bennünket ma a haza,
S ötvenhatnak hívószava.
Börtönőrök élnek köztünk,
Még kezükben a bilincsünk.

Hazugszavú rablóbandák
Kisnépünket kifosztották,
Megalázták ők az embert,
Internálták ki szólni mert.

Sok embernek az lett sorsa
Számúzték a Hortobágyra,
Mit nehezen kuporgattak,
Tőlük mindent elkoboztak.

Kommunisták hatalmából
Recsken volt a másik tábor,
Katonatiszt, költő, s kulák,
Ellenségként dolgoztatták.

Nem a népünk az ellenség,
Hanem Pesten az Ellenzék.
Vörös köpenyt változtatva,
Töreksenek hatalomra.

Gyere vessünk ennek véget!
Hagyják békén a többséget!
Az M.SZ.P. kommunista,
Hazug, tolvaj, rablóbanda.

Szabadság van a hazánkban,
De ők szerte a világban
Bemocskolják a hazánkat,
Mert továbbra hazudoznak.

2011. január 27.
London, Ontario

A MORMOTA ÜZENETE

Tegnapelőtt hóvihar dúlt
Amerikán végig.
Mi is kaptunk bőven havat,
Felért a térdemig.

Szerencsére erős szél fűjt,
És tőlünk elfűjta,
Könnyebb volt a lapátolás,
Tiszta volt a járda.

A mormota hogyha kijött,
Nem látta árnyékát,
Ebben a nagy hóviharban
Folytathatta álmát.

Azt mondják az időjósok,
Közel a kikelet,
Nemsokára befejezzük
Ezt a hideg telet.

Életemben, most először
Várom a tél végét,
Várom már a napos időt,
A tavasz eljöttét.

Ma délelőtt ragyog a nap,
A mormota alszik,
Aludjon is még hat hétig
Egészen tavaszig.

A mormotát felébresztik
A kíváncsi népek,
És ha akkor nem süt a nap
Vége lesz a télnek.

2011. február 4.
London, Ontario

KISPATAK A SORSOM

Ha elhív egy mennyei hang,
Nem búcsúztat lélekharang,
Kész vagyok a vándorútra,
Mint a hazám egy folyója.

Előttem egy más világ van,
Teljesen más már az utam.
Meggzúnnak a földi álmok,
Mert rohanó patak vagyok.

Az én életem csak egy patak,
Amely a hegyek közt szalad,
Száguld egy folyó keblébe,
Hogy eljusson a tengerbe.

Kispatakként csörgedeztem,
Útjaimon sok dalt zengtem.
És ha egy kő gördült elé,
Nem pihentem, eltoltam én.

Ha napfényben fürödhettem,
A világnak is fényt vittem,
Csillogás volt, ahol jártam,
Merre mentem, sokat láttam.

Mikor népem között jártam,
Könnyekkel is találkoztam,
Elviszem a bús könnyeket
Kék tengerbe, hová megyek.

Kispatakok tovább folynak,
Leapadnak, felduzzadnak,
Én is ezt a sorsot kaptam,
Elfelejtik, hogy itt jártam.

2011. február 4.
London, Ontario

LUKÁCS 9 RÖVIDÍTVE

Jézus Krisztus után menni
Nem más, mint Ővele járni.
Vagy Jézussal, vagy utána,
A keresztyét fel kell venni.

Az életünk megmentése,
Jézus nélkül nem sokat ér,
A mennyei reménységet
Elcseréljük mulandókér'.

Egy valakit Jézus hívott:
Szólította: "Kövess engem!"
De az kimentette magát:
"Engedd apám eltemetnem."

Három kifogásról tudunk,
Amiről szól a Bibliánk,
Az utolsót megemlítem,
Jó ha megismétli a szánk:

Ki az eke szarvát fogja,
Előre néz és nem hátra,
Csak így lehet ő alkalmas
A Teremtőnk országára.

Te barátom! Merre nézel?
Múltadba, vagy a jövődbe?
Itt maradsz a világodban?
Vagy belépsz egy új életbe?

Jézus Krisztus után menni
Nem más, mint Ővele járni.
Vagy Jézussal, vagy utána,
A keresztyét fel kell venni.

2011. február 10.
London, Ontario

CSILLAGOS ÉG ALATT

Éjjeliőr voltam egyszer
fiatalabb koromban,
bámultam a csillagokat,
amikor kint járkáltam.

Napnyugtától napkeltéig
ragyogott az égboltja,
éjjelenként az enyém volt
a világ sok csillaga.

Órákon át csodálgattam
a sok fényes csillagot,
és ilyenkor megéreztem:
egy parányi por vagyok.

Azóta is jól tudom, hogy
mily hatalmas a világ,
nem véletlen az életünk,
Isten karja fogja át.

E kozmosznak közepében
én parányi por vagyok,
és az a sok fénylő csillag
a földünktől is nagyobb.

Eszembe jut ma is a múlt
sok tündöklő csillaggal,
én öregszem, de az égbolt
most is épp oly fiatal.

Ma is nézem ismerősként
az égboltnak csillagát,
csillag alatt volt otthonom,
s átéltem sok éjszakát.

2011. február 10.
London, Ontario

KAVICSBÓL HOMOK

Kavicsok a folyó partján
Lassan válnak homokká,
Sok évszázad elmúltával
Kopnak-kopnak apróbbá.

Napról-napra víz sodorja,
És mozgatja szüntelen,
Kopik-kopik a sok kavics,
Végül pici: egy mákszem.

Bajaink és nehézségünk
Ma még kicsi kavicsok,
De életünk folyójában
Idők múltán már homok.

A szerelmünk is elkopik,
Mint kavics a folyóban,
És amikor felébredünk,
Térdig járunk iszapban.

Ahogy futnak az éveink,
Kavicsként egy folyóban,
Egyre kopik egészségünk,
És ilyenkor már baj van.

Az életnek sok-sok része
Ma még kavics, de kopik,
És a létünk folyójában
Homokszemként elúszik.

Az életem, mint kiskavics
Homokszem lesz idővel,
Bár ma sodor a nagy folyó,
Nem messze már a tenger.

2011. február 18.
London, Ontario

MUNKASZÜNETI NAP

Új ünnep van Kanadában:
A családok napja,
Ünnepelhet az országunk
Apraja és nagyja.

Munkaszünet a mai nap,
Zárva az iskola,
Ünneplek ma az udvaron
Havat lapátolva.

Tegnap este megint megjött
A télnek haragja,
Tombolt a szél, hullott a hó
Egy egész éjszaka.

Reggel ötkor kimentem én,
S lapátoltam hétig,
Csendes volt az egész utca
Végestelen végig.

Decemberről maradt sok hó,
Tele az udvarunk,
Mint rabszolgák hétről-hétre
Egyre lapátolunk.

Talán nem lesz már hóvihár
Tavasza jött előt, t
Kaptunk mi már elég havat,
Éppen elegendőt.

A múlt éjjel nagy vihar jött,
Rázta az ablakot,
Munkaszünet ünnep napján
Havat lapátolok.

2011. február 21.
London, Ontario

MA MÉG HIDEG VAN

Meg se mozdul az akácfa
Levéletlen ága,
Tegnap óta nem fúj a szél
Egyáltalán rája.

Ragyog a nap, reggel óta
A felhőtlen égen,
Csak a nyári forróságban
Sütött ilyen szépen.

Mindhiába süt ma a nap,
Hómezőket látok,
Hótakaró van mindenütt,
Ez egy téli átok.

Közeledik már március,
Itt lesz napok múlva,
Fényes napunk hiába süt
A tavalyi hóra.

Körülöttünk hó fehérlik
Amerre csak nézek,
El se olvad, újat kapunk,
Nincs vége a télnek.

Réges-régen márciusban
Már mezítláb jártunk,
De a tél ha tovább marad,
Mi tán szánkózhatunk.

Gyönyörűen ragyog a nap
Mégis fagyos minden,
Talán egyszer márciusban
Lesz olvadás itten.

2011. február 23.
London, Ontario

IMA ÉS ÉNEK A HAZÁÉRT

Felszáll hozzád a mi imánk,
Istenünk,
Amikor mi buzgó szívvel
Éneklünk

Hallgasd meg az énekünket,
Imánkat,
Arra kérünk: óvjad, védjed
Hazánkat.

Pártoskodás, és széthúzás
Volt múltunk,
Formáld, javítsd kezeiddel
Ma sorsunk.

Apáinknak hős küzdelmét
Folytatjuk,
És hazánknak elvesztését
Nem hagyjuk

Őseinknek vére folyt szét
Hazánkban,
Tatár, török, s ellenséges
Csatákban.

Hőseinknek köszönhetjük
Létünket,
Ők megvédték életünkkel
Népünket.

Köszönjük az Istenünknek
Oltalmát.
Védjed, óvjad továbbra is
E hazát!

2011. február 25.
London, Ontario

BOLDOG SZERELEM

Álmodás csupán az élet,
Tündérország teveled.
Nem akarok felébredni,
Amíg kísér szerelmed.

Te engemet megszerettél,
Mint ahogy én tégedet,
Tiéd marad éjem, napom,
Megosztjuk az éltünket.

Bár fakulnak emlékeink,
Miket együtt élünk át,
Tündérország az életem,
És benne az éjszakák.

Az éjszakát átálmodom,
S álmvilágban élek,
És ebből az érzelemből
Soha fel nem ébredek.

Boldog érzés a szerelem,
Ha az viszonzva van,
Új emberré születhetünk
Egy tündéri világban.

Rémálom az egyedüllét,
Ha nincs aki szeressen,
De amíg én tiéd vagyok,
Boldog az én életem.

Álmodás csupán az élet,
Tündérország teveled.
Nem akarok felébredni,
Amíg kísér szerelmed.

2011. március 8.
London, Ontario

NEKTEK KIS DOLOG

Odahaza ez nem újság,
Ami itten nagy dolog,
Az itteni angol honban
Magyar verset hallhatok.

Pici leány szaval bátran
Márciusunk idusán,
Nem ért ő még politikát,
De hála zeng ajakkán.

Óvodában angolok közt
Elfojtják a szavakat,
De kedden az iskolában,
Magyar verset tanulhat.

Kicsi leány, ötéves csak,
Angol szülők gyereke,
De kislányunk szeretete
Belenőtt a szívébe.

Lelkesedő gyerekek közt
Tanulja a nyelvünket,
S áldozatos munka után
Felhangzik az üzenet.

Márciusról sehol egy szó,
Mégis sírnak a szemek,
Hisz magyarul szavalta el:
Török és a tehenek.

Nem is érti a nyelvünket,
Éppen ezért nagy dolog,
Hogy itt a nagy idegenben
Magyar verset hallhatok.

2011. március 9.
Hamilton, Ontario

ÖRÖKÖS RABSÁGBAN

Egy bácsika kutyát vezet
Pórázon.
Gazdijának nincs türelme,
Hogy várjon.

Bácsi jobbra, kutya balra
Haladna,
Sajnálatos mindkettőnek
A sorsa.

Az öreg úr nem látogat
Bokrokat,
Bosszankodva szedi fel a
Piszkokat.

Szereti a nagy kutyáját,
S van, hogy nem,
Mert őneki egyre fogy a
Türelem.

Egyedül van, de kutyája
Leköti,
Szabadsága éppen ezért
Nincs neki.

Kutyájának pórázt köt a
Nyakára.
Egy életre be van fogva
Rabságba.

Ember, állat raboskodik
Örökké,
Pedig Isten szabadoknak
Teremté.

2011. március 10.
London, Ontario

MÁRCIUSI HÓTAKARÓ

Fehér dunna takarja még
Kertünket.
Szeretnénk már elfeledni
Telünket.

Újra közel Sándor, József,
Benedek,
De minekünk alig hoznak
Meleget.

A téli hó megmaradt még
Köröttünk,
Pedig a nap szépen ragyog
Felettünk.

Még a napnak nincs ereje,
Csak fénye,
De már nekünk meleg idő
Kellene.

Minden évben márciusban
Meleg volt,
De ez évben még díszeleg
Sok hó folt.

Közel van már márciusnak
Idusa,
S az utcánkat húsz centi hó
Borítja.

De remélem Sándor, József,
Benedek,
Majd hoz nekünk rövidesen
Meleget.

2011. március 12
London, Ontario

NÁLATOK TAVASZODIK

Fecske, gólya visszatérnek,
Vége van már a zord télnek.
De én haza minek menjek?
Nem vár rám az őszi fészek.

Fészket rak a fecskemadár,
Mielőtt még messzire száll.
Sárfészkében kicsit nevel,
És messze száll a kicsikkel.

Megjött, itt a fecskesereg,
Eresz alatt mind csicsereg;
Megjavítja kicsiny házát,
Köszönti a magyar hazát.

Gólya is száll messze tájra,
De mikor jön, fészek várja,
Bár elmegy a nagyvilágba,
Magyarország visszavárja.

Fecskemadár, gólyamadár,
Messze földről visszatálál.
De én haza minek menjek?
Nem vár rám az őszi fészek.

Az én hazám megváltozott,
Mindaz, amit nekem adott,
Emlék csupán, édes emlék,
És én haza kihez mennék?

Nincsen kihez hazamenni,
Nem lehet új fészket rakni;
Már itten lesz a tavaszom,
De a múltam még siratom.

2011. március 18.
London, Ontario

NEM LEHETTEM TIÉD

Néha-néha megsiratom
emléked,
de a múltat visszahozni
nem lehet

Elszálltak az emlékeim,
elszállt mind,
ami pedig velem marad,
az még kincs:

Nem feledem a hazámat,
falumat,
az én kedves jó anyámat,
s apámat.

Én még ma is őrizgetem
emléked,
azért mert te nekem adtad
szívedet.

Csóknélküli szerelemben
éltünk mi,
levél által tudtunk csupán
beszélni.

Mögöttem volt egy óceán,
s mérföldek,
ami miatt nem lehettem
a tied.

Bármennyire siránkozom
utánad,
visszahozni mégse lehet
múltamat.

2011. március 26.
London, Ontario

MÁRCIUSNAK VÉGÉN

Márciusnak vége felé
havasak a rétek,
hó takarja világunkat,
amerre csak nézek.

Sose láttam ilyen telet,
és ilyen hideget,
áprilisnak a küszöbén
várjuk a meleget.

Figyelem a verebeket,
fagyoskodnak búsan,
dideregve összebújnak
a cédrusbokorban.

Az embernek jó a sorsa
ha van egy otthona,
és étkezhetsz otthonában,
s van is ruházata.

Madárhadra, s állatokra
csak az Isten vigyáz,
éheznek és dideregnek,
ha a tél túl adáz.

Ez a télünk igen tartós,
és még ma sincs vége,
fohászunkat éppen ezért
felküldjük az égbe:

Atyánk! Hozzád kikeletet,
ugyanúgy mint régen,
s tavaszunkat, viráginkat
megköszönjük szépen.

2011. március 28.
London, Ontario

TAVASZI MADÁRDAL

Egy éneklő madár dalát
hallgatom,
mi a neve, milyen színű,
nem tudom.

Koránreggel a sötétben
nem látom,
kakas helyett dalolgat e
barátom.

Dallamára kél fel a nap
tavasszal,
télidőben máshol szól e
madárdal.

Nem is sejti télen a nap
az órát,
koránreggel alussza még
az álmát.

Víg madárdal felébreszti
a napot,
ezért nyáron hosszúak a
nappalok.

Dalosmadár, dalolj korán
minekünk,
hadd múljon el rövidesen
a telünk.

Kikeletről dalolj nekünk,
tavaszcél,
és énekelj egy gyönyörű
világról.

2011. március 31.
London, Ontario

NEM MEGYEK HAZA

Amikor a vándorfecskék
messze délre szállnak,
jól tudjuk, hogy rövidesen
vége lesz a nyárnak.

Elbúcsúznak a falvaktól,
csoportosan mennek,
és tavasszal kishazánkba
újra visszajönnek.

Én is mentem vándorútra,
messze-messze tájra,
de én többet nem mehetek
a hazámba vissza.

Búcsú nélkül keltem útra
sötét éjszakában,
így legalább könnyeimet
én magam se láttam.

Ötvenszer is kinyíltak már
az akácvirágok,
de én még is távol vagyok,
idegenben járok.

Ismerősim szárnyra kelnek,
gyakran hazamennek,
s az otthagyt barátok közt
örömeiket lelnek.

Én csupán a fényképekkel
jutok el hazámba;
e tavaszra bármennyi jön,
mégse megyek haza.

2010. április 6.
London, Ontario

ÖREGFENYŐ PANASZA

Erdők vadonában éltem,
Ott kezdődött az én létem,
És ha néha vihart láttam,
A fák között jól elbújtam.

Ott talált rám egy ifjúpár,
Lehet annak húsz éve már,
Nagy örömmel hazavittek,
S kapujukhoz beültettek.

Decemberben cicomáztak,
A szomszédok körülálltak;
Karácsonykor énekeltek,
Azok voltak a szép évek.

Lámpák égtek ágaimon,
Élveztem a karácsonyom,
De idővel nagygyá nőttem,
Elmúlt a volt tekintélyem.

Elértem a villanydrótot,
És a gazda úgy aggódott -
Levágatta koronámat,
Én restelltem csúfságomat.

Drótkerítés felé nőttem,
És ahogy megöregedtem,
Lenyesték fél oldalamat,
S "útban lévő" ágaimat.

Kint sétálva szólt a gazda:
Igen csúnya ez a vén fa!
Túl öreg lett, ki kén vágni,
Meg kell tőle szabadulni.

2011. április 11.
London, Ontario

VIRULÓ TERMÉSZET

Csütörtökön jött mihozzánk
Két balkáni gerle,
Száras ágból fészket raktak
Vasárnap reggelre.

Egyszerű volt építményük:
Törékeny tákolmány.
Vajh, honnan jött életükbe
Építéstudomány?

Honnan tudja gólya, fecske
Hogy kell fészket rakni?
Sok kis aprót felnevelni?
Hűen etetgetni?

Gólyafészek, fecskefészek,
Tudom, időálló,
De a gerlék tákolmánya
Egy kissé átlátszó.

Majd átesik két kis tojás,
A nagy hézagokon,
De az Isten megkönyörül,
Apró galambokon.

Két kis gerle ágaskodik,
Ennivalót kérnek,
S a hűséges gerle szülők
Két kicsit nevelnek.

Madár világ velünk marad,
Virul a természet,
S míg az Isten uralkodik,
Lesz földünkön élet.

2011. április 13.
London, Ontario

REMÉNYEMHEZ ÍROK

Reményemhez írom dalom,
Megosztom a gondolatom.
Ne küldj sóhajt életembe!
Adj biztatást a szívembe!

Ha valaha szomorkodom,
Taníts újra mosolyognom,
És ha nem érne szerencse,
Ne legyek én elcsüggedve.

Hogyha gyász ér utaimon,
Légy vezérem és vigaszom.
Adjál hitet jóban, rosszban,
És részeltess áldásodban!

Ha elesnék egy rossz úton,
S céljaimban botladozom,
Emelj fel, légy támogatóm,
Keskeny úton hű biztatóm.

Bárhol élek, kísérj engem,
Lássam a jót mindenemben;
Biztass jóra reménykedve,
Egy áldottabb, jobb életre.

Jöjj reménység házainkba,
Kicsi és nagy otthonokba,
Keresd fel a csüggedőket,
Vigasztald a kesergőket.

Adj reményt és szeretetet,
És küldj nekem igaz hitet,
Hit, reménység és szeretet,
Ez, amit ma szívből kérek.

2011. április 15.
London, Ontario

MÉGIS SZERETTELEK

Nem lehettem sose veled,
nem is foghattam a kezéd,
és én mégis szerettelek,
és én mégis szerettelek.

Lesve néztem az arcodat,
benned láttam álmaimat,
imádtalak és nem tudtad,
imádtalak és nem tudtad.

Piros rózsza volt az arcod,
csábító szép a mosolyod,
szemeidben tűz lobogott,
szemeidben tűz lobogott.

Mikor nyíló rózsza lettél,
álmaimban megjelentél,
tudtod nélkül lekötöttél,
tudtod nélkül lekötöttél.

Minél szebben virítottál,
annál jobban leláncoltál,
pedig más utakon jártál,
pedig más utakon jártál.

Ma is őrzöm emlékedet
és őrzöm a szerelmedet,
elfeledni azt nem lehet,
elfeledni azt nem lehet.

Életemnek alkonyában,
ha látogatsz álmaimban,
átölellek azon nyomban,
átölellek azon nyomban.

2011. május 26.
London, Ontario

LEMENŐBEN A NAPOM

Fényes napom lemenőben,
Alkonyatom készülőben,
Az éjszakám közel már.

Hull a hajam, mint falevél,
Elsodorja az őszi szél,
Véget ér a forró nyár.

Hegyen túlról visszatekint,
Pironkodva csendesen int,
A lenyugvó vörös nap.

Megállítnám, de nem lehet,
Mert az élet egyre pereg,
Sírba viszi, amit ad.

Hová lesznek a szép évek:
A csókok és ölelések?
Emlékekké, álmokká.

Álom csupán, ami elmúlt,
Éveken át végigvonult,
Életemnek napjain.

Elég gyakran visszanézek:
Éltetnek a szép emlékek,
A megmaradt álmaim.

Száll az élet, mint a felhő,
Elfújja az enyhe szellő,
És álomként elporlad.

Lemenőben van a napom,
Elcsendesül már a dalom,
De emléke megmarad.

2011. május 27.
London, Ontario

REÁLIS MEGLÁTÁS

Gyermekkori pajtásaim
eltávoztak örökre,
bárhol járok a falumban,
nem lelek a helyükre.

Temetőben sírkeresztek
őrzik csupán létüket,
emlékimben ma is élnek,
megőriztem nevüket.

Józsi, Pista, volt pajtásim,
hantok alatt pihennek,
sírjuk felett madár dalol,
és zeng nekik éneket.

Az akácfánk rég kiszáradt,
nem nőtt egy új helyette,
volt házunkat lebontották,
modern ma a környéke.

A füzesből nagy erdő lett,
nem hangzik fel a ricsaj,
kiskoromban háborúztunk,
felhangzott a csatazaj.

Szalmakazal az udvarról,
miben volt a barlangunk,
réges-régen a múlté lett,
emlék ahol játszottunk.

Kedves emlék a múlt idő,
egy játékos ifjúság,
ha valaha rá emlékszem,
átjár egy kis boldogság.

2011. május 27.
London, Ontario

SOK IRÁNYBA MEGYÜNK

Nézem drága nemzetünket,
Sok dicsőség ért bennünket,
Mebirkóztunk száz halállal,
Egy ezredév bántalmával.

Mikor bizonytalankodtunk,
Sok hibával találkoztunk;
Mindhiába szólt az imánk,
Nem nézett az Isten reánk.

Hűtlen gyermekei lettünk,
Mert sok irányba mentünk.
A sorsunk ma pártoskodás,
Veszekedés és széthúzás.

Hol vannak a megmentőink?
Hol vannak a vezetőink?
Csak álprófétáink vannak?
Kik hamisan biztatgatnak?

Van, ki biztat: Gyere jobbra;
Majd a másik: Gyere balra;
Van, ki csak azt hajtogatja:
Szép a múltad, maradj vissza!

Ha te nem mész jobbra, balra,
És nem is lépsz soha vissza,
Egy helyben állsz akkor csupán,
Vagy kutatsz új irány után.

Az életünk egy nagy csata,
Beléptünk egy háborúba.
Így biztat egy hű magyar szív:
Azt kövesd, ki előre hív.

2011. május 30.
London, Ontario

SZERETETEM KÖNNYEI

Én örökké vidám vagyok,
mégis hull a könnyem,
mert az ország fájdalmait
a bensőmben érzem.

Ha egy házat vihar dönt le,
s megöl embereket,
megosztom a fájdalmakat,
a fájó könnyeket.

Mikor tűzvész tarol végig
egy lakónegyeden,
a tűzvésznek pusztítását
én is megkönnyezem.

Sebes árvíz házat rombol,
egy élet termékét,
megosztom a kárt vallókkal
szemük minden könnyét.

Örömkönnyeim is vannak:
mikor egy ifjúpár,
esküdni jön a templomba,
s az oltárnál megáll.

Ha világra jö egy gyermek,
sírok örömben,
de hullanak bús könnyeim
kint a temetőben.

Ha hullatom könnyeimet,
én azt nem szégyellem,
szeretet és szivárvány van
az én könnyeimben.

2011. június 2.
London, Ontario

IDEGENBEN VAN HAZÁM

Most is hív az akácvirág,
Csábítanak az orgonák,
Hazahúznak az álmaim;
Lehet, várnak rokonaim?

Ahol vannak a gyökerek,
Ott éltem én, mint kisgyerek,
Azóta már sok nyár elszállt,
Létünkbe az ősz is beállt.

Megjelennek még az arcok,
Kölyökkori csaták, harcok,
Gondnélküli gyermekévek,
Ma is élő szép emlékek.

Végtelen nagy idegenben,
Sok emlékem él még velem,
De ahogy a nap lenyugszik,
Azok fénye halványodik.

Olyan ez mint a szivárvány ,
Fel-felbukkan az ég alján,
De az esti napsütésben,
Nincsen felhő fent az égen.

Eső helyett könnyem csillog,
Ezekben én sok fény látok,
Rokon, barát benne ragyog,
E világban bárhol vagyok.

Tisza menti kisfalucska
A volt fiát már nem várja,
Mindhiába várna ő rám,
Kanadában van a hazám.

2011. június 9.
London, Ontario

PIROSPÜNKÖSD NAPJA

Ötven nappal húsvét után
zúgnak a harangok,
mindnyájunkat hívogatnak
a templomi hangok.

Karácsonykor hullik a hó
az én kisfalumban,
de húsvétra virág nyílik
a mi udvarunkban.

Pirospünkösd napjára már
bazsarózsa virít,
magasan jár a fénylő nap,
s ontja sugarait.

Megszépül az egész világ,
felzendül az ének,
eljönnek ma a templomba
ifjak és a vének.

A kenyér és bor jegyében
egyesül a népünk,
így válik ma megszenteltté
ez a nagy ünnepünk.

E pünkösdnek az ünnepén
együtt imádkozunk,
vallásunkért, és hitünkért
ma is hálát adunk.

Hálát adunk családukkal
drága Istenünknek,
a mi földi Megváltónknak,
és a Szentléleknek.

2011. június 9.
London, Ontario

ELMENTÉL ÖRÖKRE

Ha valaha láthatnálak
Igen boldog lennék,
Karjaimba bezárnálak,
Forró csókot adnék.

Ám hiába váraozom,
Elmentél örökre,
És hiába ábrándozom,
Álmaimnak vége.

Hajnalodik körülöttem,
Porlad az éjszaka,
Érzelmimet eltemetem,
Ásva van már sírja.

Sorsom útja ismeretlen,
Nem láthatom végét,
Azt se tudom a szerelem
Hogy vette kezdetét.

Életemnek egy csodája
Az első szerelmem,
És annak az égő vágya
Ma is itt van velem.

Miért marad egy életre,
Egy ifjúkor álma?
Miért jön el a lelkembe?
És vár új csodára?

Az életünk mezejében
Véget ért az utad,
De a létünk emlékében
Még utánad kutat.

2011. június 15.
London, Ontario

HOLDFOGYATKOZÁS

Nincsen felhő fent az égen,
Ragyognak a csillagok,
Visszaverik lágy fényüket
Éjszaka az ablakok.

Figyelem a holdnak fényét:
Vörösbarna, sárga, zöld;
Holdfogyatkozást figyelek,
Árnyékot vet rá a föld.

Alig múlt el reggel három,
Felkeltem és kinéztem,
De a fák közt elbújt a hold,
Ezért éjjel kimentem.

Ritka szép egy ily alkalom,
Száz percig is tarthatott,
Igen kedves élményem volt,
S ebből verset faragok.

Csodás világ van köröttem,
Nyitva tartom szememet,
Éjjel, nappal jön az égből
Sok mennyei üzenet.

A szememmel sokat látok,
Van, amit lelkemmel,
Jönnek gyakran üzenetek,
Amit érzek szívemmel.

Életemnek sok-sok jelét
Áhítattal figyelem,
Elsuttogom napról-napra:
Köszönöm jó Istenem.

2011. június 16.
London, Ontario

APÁK NAPI EMLÉK

Apák napját ünnepelem
Édesapám nélkül,
Elköltözött rég közülünk,
Mit adjak emlékül?

Kegyelettel emlékezem
Az én jó apámra,
Kis családja volt neki a
Földi gazdagsága.

Hétgyerekes családapa
Volt az én nagyapám,
Szegény család ivadéka,
Öt holdja volt csupán.

Hét testvérnek kevés étel
Jutott csak a tálba,
Ez volt akkor a faluban
Sok családnak sorsa.

Reménytelen volt az élet,
Elindult hát apám,
Tizenegyéves korában
Nézett szakma után.

Asztalosinasként kezdte,
Feldolgozta magát,
De üldözés lett a sorsa,
S elhagyta hazáját.

Idegen föld sírhantjában
Nyugszik ő békében,
Értünk végzett munkájára
Ma visszaemlékszem.

2011. június 16.
London, Ontario

BÓGATYÁS ÖREGEK

Három öreg volt Karádon,
Bógatyában jártak,
Csizmát, cipőt a lábukon
Talán nem is hordtak.

Amikor még ifjak voltak
Fontak a faluban,
Háziszóttas volt készítve,
Sokan jártak abban.

A nagyapám bógatyás volt,
Nem szégyellte soha,
Az volt az ő díszöltönye:
Egy hófehér ruha.

Templomba is abban járt el,
Hogyha elment néha,
A természet, a nagy mező
Volt az ő temploma.

Mire a nap fent ragyogott
Bejárta a határt,
Megnézte a mások földjét,
S azokról referált.

A faluban őt kérdezték:
Kell-e már kapálni?
Ha egy gazda a földjére
Nem tudott kimenni.

Mezítlábas volt nagyapám,
Egy ötholdas ember,
Bógatya volt ruházata,
Abban temették el.

2011. június 16.
London, Ontario

KUTYA TEMETÉSÜNK

Nyolc éves lehettem éppen
Egy nyárnak derekán,
Volt nekem egy kispajtásom:
Egy fekete kutyám.

Egy nap Bogár, a pajtásom,
Feküdt a fal tövéén,
Vérben úsztak nagy szemei,
Megveszhetett szegény.

Jött a rendőr, s agyonlőtte
A kedves teremtest,
Rendeztünk hát a Bogárnak
Egy kutyatemetést.

Faágakból hordágy készült,
Volt két halottvivő,
A fűzesnek legszebb részén
Lett neki temető.

Eljött talán harminc gyerek,
Libasorban mentünk,
A megtanult zsoltárokból
Egyet énekeltünk.

“Szívemet hozzád emelem”,
Zengett az énekünk,
Egy barátot, egy szép kutyát
Sírva eltemettünk.

Gyászbeszédet fabrikáltam
Arról, hogy a kutya,
Akármilyen szegény vagyok,
Mégsem hagy el soha.

2011. június 21.
London, Ontario

EGY CIGÁNYZENEKAR

Elmúlt már a nagy háború,
Rend lett az országban,
Rendre készült hát a megye
A cigánybandákban.

Minden cigány zenekarnak
Vizsgát kellett tenni,
S engedélyt kellett szerezni,
Hogy tudjon játszani.

Bejött egyszer egy bizottság
Apám kocsmájába,
Behívtak egy ismert bandát
A zenész vizsgára.

Kivettek egy nagy ív papírt,
Rajta volt egy kotta,
Vallatták hát a vén primást,
Hogy mit lát ő rajta.

Megnézte az egész banda
Alulról, felülről,
Számolgatták a sok pettyet
Hátulról, előlről.

*“Légypiszok ez sorba rakva,
Nem más a papíron,
Ezrével van ez minálunk:
Kunyhóban, a falon.”*

Nem volt szükség a kottára
A cigánybandának,
Mert a lelkük magyar nóta,
Szívből muzsikálnak.

2011. június 22.
London, Ontario

EGY KIS RÓZSABIMBÓ

Vihar dúlt a városunkban,
derékba tört fákat,
megrongálta kiskertemben
számtalan rózsámat.

Földre gyűrt egy rózságot,
szirmok hulltak szerte,
ám egy bimbó maradt rajta,
nem volt összetörve.

Kézbevettem a kis bimbót,
csukott szirmaival,
elképzelem, hogyan dacolt
a volt zivatarral.

Nem próbáltam én kinyitni
Isten alkotását,
összetörném, ha próbálnám
kinyitni a szirmát.

Van felettünk egy nagy erő,
mi nyitja a rózsát,
énnekem is meg-megnyitja
az életem titkát.

Két karomban nagy erő van,
szirmot mégsem nyithat,
rózsanyílást, vagy virágzást
csupán Isten adhat.

Természetünk nagy ereje
talán láthatatlan,
de én egy kis rózsaszálban
végleg megtaláltam.

2011. június 22.
London, Ontario

EGY EMLÉKKÖNYVBE

Kinyílnak a vadvirágok
Odakint a réten,
Amikor én köztük járok
Eszembe jutsz nékem.

Búzavirág kék szemedet
Vadvirágban látom,
Bent őrzi még a kék eget;
Te lettél az álmom.

Aranykalász hajad színe,
A búzamezőben,
Szarkalábbal körülvéve,
Itt van még előttem.

Piros pipacs sziporkázik
Amerre csak nézek,
Piros ajkad ma is látszik,
Élnek az emlékek.

Mosolygásod beragyogja
Egész életemet,
Létembe a tavaszt hozza,
Sohasem a telet.

Jaj Istenem! Tövis is van
Ebben a szép képben,
Azért mert az útjaimban
Más irányba léptem.

Csillagok közt valaha tán
Újból együtt járunk,
S esztendőknek röpte után
Folytatjuk az álmunk.

2011. június 23.
London, Ontario

A FÉNYLŐ NAP LEPIHEN

Bársonyos már az égalja,
elhalkul a madárdala,
kűszöbön ül a sötét.
A nap némán visszatekint,
fénylő arca vörös megint,
hunyorgatja a szemét.

Szemfedőként leng a felhő,
mögötte van a temető,
ahol a nap lepihen.
A nap álma mégsem örök,
nem takarja őt földirög,
úr ő földön, tengeren.

Most sok felhő takargatja,
mégis mindet ő uralja,
az est neki pihenő.
Holnapig ő egy jót alszik,
világunkról álmodozik,
így adta a Teremtő.

Villásfarkú fecskemadár
sötét előtt fészkére száll,
eledel van csőrében.
Kicsinyjei csicseregnek,
és jóllakva lepihennek,
a parányi fészekben.

Minden csendes, itt az este,
lepihenek reménykedve,
s várom az új holnapot.
Napnyugtával emlékimben
ábrándozom a sötétben:
lesznek-e új hajnalok?

2011. július 7.
London, Ontario

ÁLOMVILÁG CSODÁJA

Beh csodás az álomvilág,
Amit éjjel bejárok:
Emlékeimből visszajönnek
Rokonok és barátok.

Visszajárnak szerelmeim,
Édesanyám, jó apám,
Azok, kikkel régen jártam,
Életemnek tavaszán.

Ismeretlen országokban
Találkozom övelük,
De ébredve szertefoszlik
Velem töltött életük.

Barangolok ismeretlen,
Nem létező tájakon;
Tán valahol létezhetnek,
Álmaimból gondolom.

Van valahol egy új világ,
Amit mi nem ismerünk,
Mert e földre korlátozott
Az emberi életünk.

Keresem az ébrenlétben
Álmaimnak titkait,
Benne megbújt üzenetet,
Mit az álom megtanít.

Hű barátom! Ha ismered
Álmaidnak csodáját,
Tudass arról engemet is,
Hadd ismerjem a titkát.

2011. július 8.
London, Ontario

FEHÉRRÓZSA A SORS

Volt egyszer egy fehér rózsza,
Büszke volt a gondozója,
Mert oly szépet növesztett.
Szomszédai csodálgatták,
S megdicsérték a rózsafát
Hogy az milyen csodás lett.

De a kertész büszkén mondta:
Csak azért szép ez a rózsza,
Mert én magam gondozom.
Nem magától nőtt az ide,
Én ültettem kiskertembe,
S naponta meglocsolom.

Elhervadhat ősznek jöttén,
De továbbra maradok én,
Mester vagyok felette.
Több vagyok én a rózsánál,
A hervadó virágoknál,
Erő van a kezembe’.

Megdicsérte rózsafáját,
De nem nézte sose magát,
Hitte: jobb a rózsánál.
De ahogy az évek mentek,
A lábai meggyengültek,
Kertészkedni se bírt már.

Öreg kertész, nézz magadba:
Ma a sorsod fehérrózsza,
Mi holnap elvirulhat.
Ma aktív vagy, még dolgozol,
De úgy, mint egy rózsabokor,
Te léted is elhervad

2011. július 12.
London, Ontario

MINDIG CSAK ELŐRE

Földilétünk gyors kereke
gyorsan forog, megy előre;
nem tud irányt változtatni,
a múltunkba visszavinni.

Egyirányú úton megyünk,
azon sose pihenhetünk,
motorunk a szívdobogás,
a létében nincs állomás.

Ha megállna az én szívem,
végem lenne akkor nekem,
ezért én nem pihenhetek,
rohanok és mindig megyek.

Visszafelé nem vezet út,
gyors szekerem előre fut,
mindörökké csak előre,
így érkezik be egy révbe.

Kikötőmet nem láthatom,
előttem van, azt jól tudom,
ha bevégezem földi pályám,
álló világ vár majd reám.

Leáll az én történelmem,
vele együtt az én szívem,
mozdulatlan leszek akkor,
mikor eljön a végső kor.

Készülök egy új világba,
rövid már e földi pálya,
megyek a nagy idegenbe,
ott lesz hazám mindörökre.

2011. július 12.
London, Ontario

ÍGY ÉLTÜNK RÉGEN

Fiatalok csak könyvekből,
a nagyszülők meséiből,
ismerik a múltunkat.
Petróleumlámpa nekik,
múzeumdísz, nem létezik,
nem használják azokat.

Villanykörték fényessége,
nem ragyogott életünkbe,
homályos volt a létünk.
Főzés előtt gallyat vágunk,
fahasábbal tüzet raktunk,
kályha volt a tűzhelyünk.

Televízió sem volt régen,
de a régi szegénységben,
közel voltunk egymáshoz.
Ha elmentünk a fonóba,
felhangzott a magyar nóta,
fiú leült a lányhoz.

Templomjárók voltunk régen,
felöltöztünk mindig szépen,
délelőtt és délután.
A templomban énekeltünk,
szeretetben ünnepeltünk,
ifjúságunk tavaszán.

Új világban élünk mostan,
fut az ember, egyre rohan,
nincs ideje pihenni.
Ám az örök rohanásban,
előttünk egy állomás van,
ahol muszáj megállni.

2011. július 14.
London, Ontario

TELEHOLDAT NÉZEK

Milliónyi csillag között
ragyog a hold sugara,
ezüst fénnel sziporkázik
teleholdunk udvara.

Éjjel csupán egy óra van,
ahogy nézem az eget,
ezüstözött színpompában
úsznak fent a fellegek.

Fényes felhők hadserege
vonul végig az egen,
holdfényében menetelnek,
elsuhannak csendesen.

Semmi zaj az éjszakában,
a szellő is elpihent,
csupán a hold udvarában
szól a zene odafent.

Szent Dávid a hegedűjén
zsoltárokat komponál,
körülötte sok fénytündér
áhítatos táncot jár.

Hallgatom a csodás zenét
e szép holdas éjszakán,
s eszembe jut ezer emlék
életemnek alkonyán.

Holdvilágos legénykorban
milliónyi álmom volt,
s ma éjszaka visszahozta
egy részét a telehold.

2011. július 15.
London, Ontario

ISMEREM A MÚLTAM

Nem írhatok a jövőről,
Csak a múltat ismerem.
A jövőmről találgatom:
Mit hozhat az énnkem.

Lesz-e örök békességem
E zavaros világban;
Legalább is folytatása
Annak, amit már láttam?

Kibírna-e az én szívem
Egy harmadik műtétet,
Vagy a régi egészségem
Mindörökre elveszett?

Szaporodó évek mögött
Milyen élet vár reám?
Azt sem tudom felépül-e
Feldarabolt kishazám.

Szülőfalum nem a régi,
Lassan kopik varázsa,
Megváltozott gyökerestül
Nem ismerem arcára.

Amikor jövőmet nézem,
Kisnépemre gondolok,
Mert a világmindenségben
Én parányi por vagyok.

Porból lettem, porrá leszek,
Ez múltam és jövőmdm,
Ez kezdetem és lesz végem,
Bölcsőm és a temetőm.

2011. július 15.
London, Ontario

MIKOR ELINDULTAM

Fagyos téli éjszaka volt,
mikor elindultam,
kedvesemet és hazámat
örökre elhagytam.

Azt reméltem valamikor
talán visszatérek,
mikor ismét tavaszodik,
s vége lesz a télnek.

Azóta már az akácfák
ötvenszer virultak,
és míg jártam a világot,
ötvenszer hervadtak.

Felénk is van akácvirág
néhol az erdőkben,
de nem látom az utakon,
csak a temetőben.

Mikor látok egy akácfát,
fálumra gondolok,
sorsom felől elmerengek
s újra otthon vagyok.

Ti, akik a Tisza partján
otthon maradtatok,
gondolatban továbbra is
közöttetek vagyok.

Fagyos téli éjszaka volt,
mikor elindultam,
kedvesemet és hazámat
örökre elhagytam.

2011. július 17.
London, Ontario

NINCS HONVÁGYAM

Nem honvágy ez, amit érzek,
csupán nosztalgia,
de kishazám bennem él még,
nem felejttem soha.

Messze mentek volt barátim,
egy másik világba
nem láthatom többet őket,
az életben soha.

Nincsen barát, kihez mennék,
nincs otthonom nékem,
mégis, mégis valami vonz,
volt hazámba engem.

Nem lehet megmagyarázni
hazám szeretetét,
vagy pontosan megérteni
szívünknek szerelmét.

Miért van az, hogy valakit
rögtön megszeretünk,
és valakit, vagy egy hazát,
sohasem feledünk?

Tisza, Duna megvannak még,
némán hömpölyögnek,
s azoknak, kik nincsenek ott,
messzire üzennek.

Énhozzám is szól egy daluk
messze Kanadába:
te szenthazád most is magyar,
ne felejtsd el soha.

2011. július 19.
London, Ontario

APRÓ RÓZSABOKROK

Forrónyári napsütésben
virulnak a rózsák,
bokraik szomszédjaként
kinyílt száz virág.

Két parányi rózsabokor
élt az ebédlőnkben,
gondozgatta feleségem
minden esztendőben.

Két tégliben élt a bokor,
apró rózsát termett,
parányi kis virágokkal
sok örömet szerzett.

Évek után jónak láttuk
kiültetni őket:
a jövőben hadd díszítse
a mi kiskertünket.

Túléltek a zord teleket,
nem fagytak ki soha,
de két régi rózsabokor
lehullott a sírba.

Csodálatos a természet,
védi a rózsánkat,
két parányi rózsafának
a hideg sem árthat.

Ma a nyári napsütésben
virulnak a rózsák,
egész nap az alkonyatig
illatukat ontják.

2011. július 20.
London, Ontario

MESÉBŐL VETT LÁNY

Amikor az én galambom
kimegy a határba,
mezőnkön a napraforgó
megfordul utána.

A fényes nap pironkodik,
és elrejt magát,
míg a rózsám fénylő arca
ontja lágy sugarát.

Búzavirágos szép szemét
sok felhő csodálja,
és hogy reá mosolyogjon,
napokon át várja.

Amikor a kedves rózsám
fürdik a Tiszába',
harcsa, csuka és kecsge
úszkálnak utána.

A sok madár erdőn, réten
csak órála dalol,
felköszöntik víg dalokkal,
ha látják valahol.

A természet, a mindenség,
szereti a rózsám,
reméltem, hogy valamikor
ő lesz az én mátkám.

Ily gyönyörű szép leányzót
más is megszeretne,
és e leány még szebb lenne,
ha tényleg létezne.

2011. július 22.
London, Ontario

LESZ HAZÁNKBAN BÉKE!

Nem jön béke kishazánkba,
amíg a jobb és baloldal
a többséget gyalázza.
Nemzetünket szétszaggatja
az egyéni pártoskodók
viszályt szító haragja.

Ha nem együtt menetelünk,
s társainkkal hadakozunk,
lejáratjuk jó hírünk.
Harcok nélkül célba érünk,
ha az út közepén járunk,
és oldalra nem térünk.

Ma jó úton megy a hazánk,
s ha tűnnek a kerékkötők,
tán jobb élet vár reánk.
Talán egyszer lesz Kánaán;
örök vándorlásunk után,
új világra lel hazám.

Sok-sok rózsás ígéret száll
a szenvedő országunkra,
van talán mi igaz már.
Ha miránk egy újkor jönne,
lehet megújulna hazánk,
a népünknek ez kéne.

Béke kell a kishonunknak,
tartós béke, s egy akarat
kell vezesse hazánkat.
Lehetséges egy szebb élet,
ha elhagyod a kritikát,
és vezet a szeretet.

2011. július 26.
London, Ontario

MEGSÁRGULT FALEVÉL

Júliusnak nincs még vége,
De ősz jött a falevélre,
Sárgás-vörös az ágon.
Nem jött el a nyár közepe,
S már hullik a falevele,
Tarol az ősz a nyáron.

Istenem! De száll az idő!
Múltba olvad a jövőndő,
Elszállnak az éveim.
Sötét hajam dér lepi már,
Felettem is suhan a nyár,
Lelassulnak lépteim.

Elszállt már az ifjúságom,
Vele együtt a sok álmom,
Emlékekké vált múltam.
Távol volt a révem nékem,
De már közelébe értem,
Megrövidült az utam.

Mérföldkövek utam szélén,
Állva futnak egyre felém,
Elsuhanok mellettük.
Nem számolom a köveket,
Gyorsan elszállt éveimet,
Ha áldás van mögöttük.

Áldást kaptam egy élten át,
Köszönöm az élet nyarát,
Azt is, ami mostan van.
Júliusnak nincs még vége,
De ősz jött a falevélre,
Ez a nyár is elrohan.

2011. július 26.
London, Ontario

ÖRÖK EMLÉKEM

Örökké emlékszem:
valamikor régen.
harcigépek kúsztak
odafent az égen.

Gyilkos bombáikat
fálvainkra szórták,
pusztultak a házak,
elpusztult a jószág.

Népünk színe-javát
háborúba küldték,
embert nem kímélve
gyilkolt az ellenség.

Álbéke van mostan,
a harcok még dúlnak,
ágyúgolyók helyett
szavakkal harcolnak.

Közöttünk az ellen,
látszólagos magyar,
amikor megszólal
kilátszik az agyar.

Terem ma ellenség
a hazánkban bőven,
szavakkal gyilkolnak
bent a parlamentben.

Így pusztul el hazánk,
elfogy a mi népünk,
mert belülről pusztít
a mi ellenségünk.

2011. július 27.
London, Ontario

IFJÚ MARADTAM

Apró bárányszerűek
Magasan kószálnak,
Országról, országra
Hazámba elszállnak.

Én is szálllok velük
Erdők, mezők felett,
Rájuk kapaszkodva
Kishazámba megyek.

Gondolatim szárnyát
Álmodozva bontom,
S felhőkkel repülök,
Hátha várnak otthon.

Ugyan ki várna rám?
Messze földön élek,
Kiket jól ismertem,
Másvilágra mentek.

Én még itt maradok,
Nem akarok menni,
Ifjabb nemzedékkel
Szeretnék dolgozni.

Ifjú maradt lelkem,
De testem öregszik,
És öreg harcosként,
Másokért verekszik.

A kisnépünk harcát
Külföldön is vívom;
Szolgálom népemet,
Ameddig én bírom.

2011. július 28.
London, Ontario

KISZÁRADT VILÁGUNK

Üres felhő fent az égen,
Nem volt eső igen régen,
Sír a fű, ha rálépek.
Két hét alatt hervadás jött,
Nap tüzelt a mezők fölött,
Fonnyadnak a levelek.

Növény és fa elpusztulnak,
Mikor esőt nem kaphatnak,
Kiégnek az aszályban.
És a lelkünk meddig bírja,
Ha nincs rendes tápláléka?
Meddig élhet viszályban?

Egyetértés, s béke nélkül
Fényes napunk elsötétül,
Aszályos lesz a létünk.
A világon sokan vannak,
Kik fiait a mammonnak,
Köztük hervad életünk...

Két napon át hullt az eső,
Újra zöldül kert és mező,
Feléledt a természet.
Földi lélek lassan gyógyul,
Míg közöttünk háború dúl,
Elfogynak a remények.

Igen hanyag ma az ember,
Nem törődik a lélekkel,
Nem gondol az Istenre.
Körülöttünk van táplálék,
Szent Bibliánk telefazék,
Csak szedni kell belőle.

2011. július 29.
London, Ontario

IGAZGATÓNK SZAMARA

Az ifjabbak tán nem tudják,
Mik voltak a palatáblák.
Egy háborút épp átéltünk,
Iskolába azzal mentünk.

A faluban volt egy kisbolt,
Kockásfüzet abban már volt,
Mire szüleim megtudták,
Az irkákat mind eladták.

Az iskolám legkezdetén
Palatáblát használtam én;
Kicsi voltam és szerettem,
Mikor megtelt, letöröltem.

Igazgatónk számárkája
Mindennap jött iskolába.
Az udvaron legelgetett,
Füvet, papírt összeevett.

Gyerekek a táskájukat,
És a kockás irkájukat,
Lerakták a fal szélére,
S kiszaladtak a töltésre.

Visszajöve meglepődtek,
Eltűntek mind a füzetek,
A számár ott falatozott,
Az irkákkal épp jóllakott.

Palatáblám épen maradt,
De sajnáltam mindazokat,
Kiknek nem volt irkája már,
Felfalta egy éhes számár.

2011. július 29.
London, Ontario

HISZEK BENNED, ISTENEM

Mindig hiszek Istenemben,
Akármilyen világ van,
Benne van a reménységem,
Jólétemben, bajomban.
Istenhitben erős vagyok,
Veszélyben is hitet vallok.

Mint a fákat, s növényeket
Te élteted, gondozod,
Úgy gyógyítod sebeinket,
Erőt ad a balzsamod.
Mikor hozzád imádkozom,
Hiszem, te vagy az oltalom.

Örömben, bánatomban
Hálás vagyok teneked,
Mert ebben a nagyvilágban
Te vezeted létemet;
És ha hozzád fohászkodom,
Hálás minden gondolatom.

Tudom, egyszer jön az idő,
Mikor lelkem égbe száll,
Hiszem, szép lesz az a jövő:
Rám egy másik élet vár;
Amikor én hazamegyek,
Mindörökké veled leszek.

Kérlek Atyám! Adjál hitet
A jövőendő években.
Engedj hinni, bízni benned,
Már e földi életben.
Tégy engemet erősebbé,
S veled járok mindörökké.

2011. augusztus 3.
London, Ontario

NÉGYTRILLIÓ ESZTENDEJE

Megláttam egy magazinban
Egy érdekes cikket:
Világunkban és földünkön
Más volt rég az élet.

Két holdja volt a földünknek
Négytrillió éve,
De a kisebb a nagyhoz ment,
Így lett egy belőle.

(Nagyapámnak öt holdja volt,
Mégsem írnak róla,
Bevallom, hogy az az öt hold
Másé lett azóta.)

Ha a múltban írhattam voln',
Két hold idejében,
Szerelmes érzelmimben
Zengenék ekképpen:

Balról, jobbról ragyog a hold,
Most is kergetőznek,
Incselkednek ők egymással,
Mint a szerelmesek.

Egyszer aztán a nagyobbik
Addig vonzza párját,
Mígnem egy nap a karjában
Feláldozza magát.

Egy testté lett a két csillag,
Együvé forrottak,
S ma, végtelen idők múltán,
Egy holdat alkotnak.

2011. augusztus 4.
London, Ontario

NEM TÉTLENKEDEM

Hétköznapiok csendjébe
Nem egyedül jöttem,
A szokásos munkámban
Velem van az Isten.

Elküldte a Szent Lelkét
Őrködni fölöttem;
Napról napra megérezem
Mit tesz Isten értem.

Teremtőmhöz fohászom
Tele van hálával,
Mert érzem, Ő naponta
Kísér áldásával.

Örömkönnel nézek én
Éltemre, munkámra,
Mert engem az Úr biztat
Örök alkotásra.

Nem tétlenül használom
Földünkön napjaim,
Játék helyett munkában
Töltöm el óráim.

Bármily sötét az égbolt,
Vagy derűsen ragyog,
Nem nézem azt tétlenül,
Én munkában vagyok.

Földi létem gazdagságát
Munkásságban látom,
Ameddig én alkothatok
Teljesül az álmom.

2011. augusztus 5.
London, Ontario

AZ ÉLETEMNEK ŐSZÉN

Szépen virít még a rózsza
az ablakom alatt,
pedig már az ősznek szele
tépázza a nyarat.

A fecskék is tovaszállnak,
búcsúznak a gólyák,
akáclombos kisfalumban
őket visszavárják.

Elindulnak messze földre,
idegen világba,
de tavasszal visszajönnek
kis magyar hazámba.

Én is mentem más világba,
vágyaimnak szárnyán,
de ide már nem jön tavasz,
itt maradok árván.

Figyelem a lomb hullását,
ősznek közeledtét,
mert már tőlem elrepültek
örökre a fecskék.

Hervadásnak a legvégén
kopár lesz a határ,
a rám jövő fagyos télben
fájó szívem megáll.

Szépen virít még a rózsza
az ablakom alatt,
pedig már az ősznek szele
tépázza a nyarat.

2011. augusztus 5.
London, Ontario

ÖRÖK SZERELEM

Kicsi postagalamb!
Szállj a fellegekbe,
Vidd el üzenetem
Egy szép temetőbe.

Elment a kedvesem,
El se búcsúzhattam,
Itt hagyott engemet,
Egyedül maradtam.

Vigy e fehér rózsát,
Tedd a sírhalmára,
És turbékold neki:
Gondolok még rája.

Ma is él szívemben,
Mint valaha régen,
Tovább lángol érte
Bennem a szerelem.

Repült a kiskalamb,
Vitte a szép rózsát,
Hogy díszítse vele
A kedvesem sírját.

Rózsabokor nyílik
Most a temetőben,
Illatozva mondja
Mit üzen a szívem:

Ma is él lelkemben,
Mint valaha régen,
Nem múlik el soha
Érte a szerelmem.

2011. augusztus 7.
London, Ontario

TÁVOLI KÖSZÖNTÉS

Távol van a ti hazátok,
Vagy én vagyok távol?
Sokat gondolok tirátok
Egy másik világból.

Ha nézitek a Bodrogot,
Vagy a szőke Tiszát,
Boldogságot találtok ott,
Egy gyönyörű hazát.

Tiveletek barangol ma
Szívem gondolata,
Elrepülök kishazámba,
Hol folyik a Tisza.

Tisza parti füzesekben,
Szederbokrok között,
Játéktér volt az erdőben,
Parti nyárfák mögött.

Emlékeim a hazámból,
Gyermekkori álmok,
Amiért még a távolból
Most is hazajárok.

Itt is vannak kies tájak
A Temze vidékén,
De emlékim itten másak,
A Tiszát vágyom én.

Csodaszép a Tisza tája,
A Bodrog vidéke,
Boldog, aki megláthatja,
S ott él közelébe.

2011. augusztus 8.
London, Ontario

ÖRÖK MISZTÉRIUMOM

Kölcson kaptam az Istentől
Lelkemet;
Hozzá kaptam otthonának
Testemet.

Tudom egyszer porrá válik
A testem,
De örökké megmarad még
A lelkem.

Egy rejtelem egész létünk:
Nagy csoda,
Nem is értjük meg titkait
Tán soha.

Életünknek nagy csodája,
Rejtelve:
Miért rövid az embernek
Élete?

Miért kell a családuktól
Elválni?
Miért kell az embereknek
Meghalni?

Nekem ma is misztérium
A létem.
Kutatom, de van igen sok
Kérdésem.

Érzem: nem véletlen az én
Életem,
És hirdetem: Mögötte van
Az Isten.

2011. augusztus 9.
London, Ontario

ÉJSZAKÁNKÉNT ÍROK

Magasan jár a telehold
odafent az égen,
szertehinti fénysugarát
városon és réten.

Megtekinti kisházunkat
van-e élet benne,
és ragyog az éjszakába,
mintha nappal lenne.

Benézett az ablakomon,
látta ébren vagyok,
éjfél után, három körül
verseket faragok.

Ily korai munka helyett
aludnom kellene,
de éjjelem és nappalom
rímekkel van tele.

Ha lefekszem késő este,
soká ébren vagyok,
futkározó bárány helyett
szótagot számlálok.

Inspiráció jön gyakran,
amint gondolkodom,
felkelek és tollat fogok,
s azonnal leírom.

Így születnek a verseim,
s egyre szaporodnak,
családomnak, barátimnak
emlékül maradnak.

2011. augusztus 11.
London, Ontario

FIZIKAI TUDÁSOMBÓL

Mindig áldom azt a tanárt
Ki fizikát tanított,
Az iskolánk tantermében
Sok kis agyat tágitott.

Jól emlékszem a melegben
Sok-sok dolog kitágul,
Villanydrótot mutatott be
A tanárom például.

Lelóg a drót egész nyáron,
De télére összemegy;
Egyszerű ez kérem szépen,
Olyan mint az egyszeregy.

Tehát hosszú a nap nyáron,
Megnyújtja a nagy meleg,
Decembernek már a végén
A hidegben összemegy.

Szent karácsony ünnepére
Zsugorodik a pénzem,
Lehet, hogy a hideg miatt
Összemegy az erszényben.

Összegezem hát tudásom:
Télen a nap rövidebb,
És hidegben a villanydrót
A hidegtől összemegy.

Fizikámtól tágult aggyal,
Egyet azért nem értek:
Karácsonykor a hidegben
Vajon én mért terjedek?

2011. augusztus 12.
London, Ontario

IFJÚKOROM EMLÉKE

Rózsabimbó kinyílt ré-
gint a faluszélen,
varázslatos szép formáját
naponta megnéztem.

Gyakran mentem arrafelé
benéztem a kertbe,
az én szemem azt a rózsát
azonnal meglelte.

Hevesen vert az én szívem
ha közelben voltam,
nem tudhattam mi az oka,
mindig rágondoltam.

Más virág is volt a bokron,
nekem csak ez tetszett,
én csupán azt választottam,
más rózsza nem kellett.

Egy nap mentem a kert felé
nagyon meglepődtem,
virágoskert legszebb részén
rózsámat nem leltem.

Azt ott maradt rózsafákra
esőcseppek hulltak,
éreztem én, hogy a rózsák
velem együtt sírtak.

Más rózsza is nyílik nékem,
sok-sok virág van még,
de a múltam szép rózsája
nékem örök emlék.

2011. augusztus 13.
London, Ontario

VAN-E HONVÁGYAD?

El se hagytad a hazádat,
Csupán elköltöztél,
Mégis vágyod azt a régit,
Ahol nevelkedtél.

Kicsiny falvad világából,
Régi biztonságból,
Munka után kellett nézni,
Távol otthonodtól.

Ó, de sokan beköltöztek
Zajos városokba,
S az idegen más világból
Vágyakoznak vissza.

Ám, aki az elmúlt sorsát
Nehézségben élte,
Nem űzi honvágya vissza
A volt közösségbe.

Azt látjuk a Bibliánkban,
Hogy Ádám és Éva,
Balsors által üldözött lett,
Meggzúnt az otthona.

Édenkerti körülmények
Vezethettek téged,
Gondatlan volt az életed,
Biztos volt a léted.

De világod megváltozott
Éveid múltával,
És valahol, ki tudja hol?
Kínlódsz a honvágygal.

2011. augusztus 16.
London, Ontario

ÚJ VILÁGBAN ÉLÜNK

Réges-régen a falumban
más divatok voltak,
középkorú egyének már
feketében jártak.

Az ötvenhez közeledve
más világ kezdődött,
s az ifjúkor akkorra már
be is fejeződött.

Újvilág van napjainkban,
sokkal tovább élünk,
hetven éves korunkban is
nyolcvanat remélünk.

Sose hittem, hogy valaha
ily sokáig élek,
továbbra is dolgozhatok,
és aktív lehetek.

Sok városban laktam eddig,
szerte a világban;
gyászjelentés közt kutatok,
hátha ismerős van.

Tegnapelőtt egy újságban
öt magyart is láttam,
idegenben egyre hullunk,
szerte Kanadában.

Kik elmentek miközülünk,
fehér színben járnak,
ők mostan már hírnökei
egy újabb világnak.

2011. augusztus 17.
London, Ontario

HÁBOROG A VILÁGUNK

Lehet, hogy a közeledben
némi békesség van,
de nincs béke távol tőled,
szerte a világban.

Megbolondult ez a világ:
ölnek, fosztogatnak,
garázdák és csöcselékek
zúznak, gyújtogatnak.

Becsületes munka helyett
segélyekre várnak,
szántó-vető munka nélkül
közöttünk aratnak.

Csaló, zsivány diktátorok
egyre gazdagodnak,
s a hűséges munkás népek
talán nyomorognak.

Ember ezrek, sőt milliók
pusztulnak el távol,
fájdalmukat nem érezzük
a mi otthonunkból.

Arra kérem Teremtőmet
adjon békét nekünk,
hogy háborúk bújja nélkül
élhessük életünk.

Mi a jövőt nem ismerjük,
de annyit már látunk,
hogy szeretet, béke nélkül
széthull a világunk.

2011. augusztus 18.
London, Ontario

EZ A TÖRTÉNELMÜNK

István király hogyha látná
Volt országát, megsíratná.
Nemcsak belső lázadások,
Trianon és egyéb átkok,
Tettek minket tönkre.

Tatár után török hadak
Pusztították a hazánkat.
Később a modern kor alatt,
Ez a haza nem volt szabad,
Hullott a nép könnye.

Hazugsággal intrikákkal,
Nagyhatalmak csalásával,
Az országunk elrabolták,
Szomszédoknak odadozták,
Mint valami koncot.

Felvidéken, Kárpátalján,
És Erdélynek minden táján,
Délvidékkel együtt sírtak,
Kik hazánktól elszakadtak.
Nekik más sors jutott.

Német, orosz csapatoktól,
Veszedelmes háborúktól,
Szomorú rombolást láttunk,
Elpusztult a kisországunk.
Újból rabok lettünk.

Más országoknak hatalmát
Szolgáltuk mi éveken át;
Belül volt az ellenségünk,
Akikkel örökké küzdünk.
Ez a történelmünk!

2011. augusztus 19.
London, Ontario

EZ A LEGHÚBB TÁRSAM

Sem koronát, sem kalapot
nem tesz a fejemre,
úgy mutat be amint vagyok
szürke öltönyömbé’.

Hű követőm, mindig kísér,
akárhová megyek,
nem állítják meg a rónák,
sem a magas hegyek.

Ám, amikor már sötét van,
sehol nem találom,
szertefoszlik mint az álom,
hiába kutatom.

Elkísért a gyermekkortól
egész napjainkig,
nem szabadulok meg tőle,
elkísér a sírig.

Ó, de kedves hű barát ez,
soha el nem pártol,
ha táncolok, velem táncol
hajnal hasadtától.

Akármilyen gyorsan futok
nem bírom elhagyni,
séta közben, futás közben
is szokott követni.

Bemutatom tinektek most
az én hű barátom,
leghűbb társam egy életre:
a kedves árnyékom.

2011. augusztus 20.
London, Ontario

ÖRÖK NYÁRBAN ÉLEK

Forró nyarunk elmúltával
ősz borul a tájra,
de a szemem továbbra is
a rózsákat látja.

Ha elhervad minden virág,
s kopár lesz a határ,
a szívemben mindörökké
folytatódik a nyár.

Örök nyár lett az életem
ifjúkorom óta,
muzsika a lelkem mélye,
mikor szól a nóta.

Fájdalmakra, s örömökre
vannak magyar dalok,
ha beborul, ha süt a nap
én mindig dalolok.

Ha Istenhez imádkozom,
zsoltárokkal teszem,
dicséretetek méltó hangján
száll fel az énekem.

Lehet, talán a Teremtőm,
azért áld meg dallal,
hogymics dicsérjem az életem
az Ő áldásával.

Amíg élek csak dalolok,
nekem dal az élet,
akkor is ha hideg tél jön,
örök nyárban élek.

2011. augusztus 22.
London, Ontario

LÁTHATATLAN ISTEN

Mindenekben jelenlévő,
Kezdetből örökké élő,
A mi örök Istenünk.
Ő kreálta e világot,
Erdőt, mezőt és virágot,
Ő adta az életünk.

Bár Ő sehol sem látható,
Mindenütt megtalálható
Az Ő keze munkája.
Ha nézem a csillagokat,
Fényes napot és a holdat,
Elmém mindet csodálja.

Ha hallom a madár dalát,
Villámoknak csattogását,
Áhítat van szívemben.
Tudom, vannak ateisták,
Kik az Istent megtagadják,
Nem hisznek az Istenben.

Ha nézem az embereket,
És a földi életünket,
Láthatom az Istenem.
Nem véletlen ez a világ,
Nekem fénylő világosság,
Benne rejlik az Isten.

Sok nem érti az én hitem,
Ha nem látja hol az Isten,
Én látom Őt mindenben.
Megnyugvás és lelki béke,
Istenhitemnek terméke,
Ezért bízom Istenben.

2011. augusztus 24.
London, Ontario

ADJON ISTEN JÓ NAPOT!

Felnéztem a magas égre,
Láttam azúr az ég kékje,
Futófelhők itt is vannak,
Van fénye a napsugárnak.

Közepén az éjszakának
Itt is ragyog a sok csillag,
Nem változik az égboltja,
Ragyog, mint az óhazába’.

Enyhe szelek itt is fűjnek,
És néha viharok dúlnak.
Hol van tehát a változás?
Mi az, ami mégiscsak más?

Ha a mezőn én kint járok,
Csodálom a sok virágot,
Bárhol jártam a határban,
Én pipacsot sose láttam.

Az utcákon nincs akácfa,
Emlék csupán az illata.
Akáclombos kislelűről
A nóták már zokogva szól.

Lábam alatt más itt a föld,
Erdő, mező itten is zöld,
Mégis minden oly idegen,
Hiányzik az anyanyelvem.

Angol helyett de jó lenne,
Szívem kedves üdvözlése:
Bárhol éltek ti magyarok,
“Adjon az Isten jó napot!”

2011. augusztus 25.
London, Ontario

NYÁRUTÓI ÜZENET

Nyárutóról mesél a szél,
Hallgatják a rózsák;
Megremeg a rózsalevél,
Hervadásuk látják.

Szeretnének itt maradni,
Örökké virulni,
De nekik is el kell menni,
Végleg elbúcsúzni.

Könnyet sír a sötét felhő,
Őneki is fájhat,
Szeptemberi hervadás jó,
Vége lesz a nyárnak.

Összejönnek a madarak,
Seregekbe szállnak,
Búcsút intnek a rózsának,
Víg nyarat siratnak.

Küszöbön a nyár múlása,
Megérinti szívem,
Mert a rózsák hervadása
Szomorúság nekem.

Csodaszép a nyíló rózsza,
Egy földi álmodás,
De már szól a nyárutója:
Közel a hervadás.

Készülünk a hervadásra,
Siratjuk a rózsát,
De jön tavasz világunkra,
S látjuk majd virágát.

2011. augusztus 29.
London, Ontario

KÉSZÜLNEK A FECSKÉK

Mikor vége lesz a nyárnak,
A fecskéink délre szállnak.
Elrepülnek messze tájra,
Egy idegen, más országba.

Elrepülnek messze délre,
Nem maradhatnak télére,
Nincsen fűtés fészkeikben,
Meghalnának a hidegben.

Meleg tájakra költöznek,
De onnan ők visszajönnek.
Honnan tudják céljaikat?
Ki tervezte nagy útjukat?

Fecskemadár elvándorol,
Messze száll az eresztől,
A távolban nincs ki várja,
Mert minálunk van hazája.

Nincsen fészke Afrikában,
Vagy a déliországokban.
Mi adjuk az otthont neki,
Épp ezért kell visszajönni.

Én is mentem messze tájra,
Egy idegen más országba,
De itten én fészket raktam,
Ezért nekem újhazám van.

Nem lehetek vándormadár,
Sehol fészek reám nem vár,
Én eljöttem egyszer végleg,
Nem vár már az őszi fészek.

2011. augusztus 31.
London, Ontario

AZ ISKOLÁK KEZDETE

Elérkeztünk szeptemberhez,
Egy új tanév kezdetéhez,
Ki örömmel, ki aggódva
Indul most az iskolába.

Forgalmasak ma az utcák,
Mert kinyíltak az iskolák,
A kicsikkel szülők jönnek,
Kezet fogva megérkeznek.

Sok kisgyerek megijedve
Indul most az elemibe,
Ő nem tudja mi vár reá,
Új ez neki, hogy tudhatná?

A felsősök nevetgélnek,
Barátokkal ölelkeznek,
Nekik ez ma visszatérés,
Talán egy kis útkeresés.

Sok egyetem padjaiban
Félig felnőtt ifjúság van,
Életpályát választhatnak,
Egy pár év, és önállóak.

Professzorok, tanárurak,
Az újakkal barátkoznak,
Némelyiknek ősz a haja,
Elmehetne ő nyugdíjba.

Az ifjaink még tanulnak,
Kezeikben van a holnap;
A kishazánk velük épül,
Nincsen jövő tudás nélkül.

2011. szeptember 1.
London, Ontario

VÉRZŐ NAPLEMENTE

Fűzfák közé bújik a nap,
kisfelhőből nagyot harap,
ki is csordul annak vére,
bíborpírban száll az égre.

Fáradt a nap és botorkál,
fűzfaágak között bujkál,
fatetején táncolt nemrég,
sugarával telt meg a lég.

A nap vérzik, arca tüzes,
lángol tőle lent a füzes,
jön egy felhő bekötözte,
bár a nap azt ellenezte.

Fehér felhő körülfogta,
ne látszódjon a nap arca,
fehér felhő is bevérzett,
percek alatt vörössé lett.

Bíborvörös az alkonyat,
vérrel zárul le ez a nap,
fájdalmas a naplemente,
el kell menni, itt az este.

Elbújt mára a vörös nap,
megérkezett az alkonyat,
fekete lesz mostan az ég,
és odabent már lámpa ég.

Este van már, késő este,
tollat fogok a kezembe,
lerajzolom ezt az estét,
ezt a véres naplementét.

2011. szeptember 2.
London, Ontario

MÉG MAGYAR VAGYOK

Mért törődöm a hazámmal,
Magyarország bajaival?
Azért mert én magyar vagyok,
Halálomig az maradok.

Idegenben van otthonom,
De a múltam fel nem adom,
Hazám sorsát én átérzem,
Magyar maradt az én vérem.

Sokan lettünk száműzöttek,
A hitünkért üldözöttek,
Szabadság volt a mi vágyunk,
Legyen szabad az országunk.

Lánckerek tankok jöttek,
Mi lettünk a legyőzöttek;
Menekültünk, ahogy tudtunk,
Mindenünket otthon hagytunk.

Nem volt rajtunk csak a ruha,
Semmi nélkül kezdtük újra.
Idegenben nem volt ágyunk,
Egy ideig szalmán háltunk.

Lyukas volt a cipőm talpa,
Fagyoskodtam is miatta,
Ám mi egyszer megérkeztünk,
Szabad honban feléledtünk.

Sok, sok év múlt már azóta,
De szívemnek magyar lángja.
Tovább ég és még világít,
S amíg élek el nem alszik.

2011. szeptember 3.
London, Ontario

A MÚLÓ NYÁR

Elsuhant a nyár
kiskertünk felett,
felhők takarják
a szürke eget.

Sárgul a levél,
lehull a fáról,
zizegve üzen
a múlt nyárról.

Egy sötét felleg
száll ma az égen,
bolyongó szélben
esőt hoz nékem.

Hervad a virág,
már esőt kérne,
vágyakozva néz
a felhős égre.

Ahogy figyelem
a sötét felhőt,
én is kérek már
áldásos esőt.

Mulandó nyaram,
hozatsz meleget,
s nagy esők után
derültebb eget.

Rohan az idő,
vége a nyárnak,
s a forró napok
emlékké válnak.

2011. szeptember 5.
London, Ontario

HOSSZABB ÉJSZAKÁK

Rövidülnek már a napok,
nyúlnak az éjszakák,
nemsokára sötétebb lesz
köröttem a világ.

Világosság és sötétség
örök harcban állnak,
és az egész életünkben
csatamezőn járnak.

Őszi szezon harcaiban
csatát nyer a sötét,
erős szelekbe burkolva
dúdol harci zenét.

Sötét szelek dallamától
megremeg a levél,
ijedtében a földre hull,
s betakarja a tél.

Földinépek harcaiban
milliók pusztulnak,
életük mint sárgalevél,
sírjaikba hullnak.

Sötétség és világosság
van az emberekben,
sokan élnek sötétségben
és nem szeretetben.

Adjon Isten új fényeket,
hosszú éjszakánkba,
hozzon nekünk kikeletet,
s békét e világba.

2011. szeptember 8.
London, Ontario

ZENÉL A TERMÉSZET

Duruzsolva fut a patak,
trillázik egy madár,
patak, s madár énekétől
visszhangzik a határ.

Csodálatos a természet
muzsikáló hangja,
nem pótolja e szépséget
soha emberfia.

Kreálhatok én is zenét
drága hangszereken,
de amit a természet ad
az tetszik énnekem.

Kispatakok csobogása
éjjel, nappal hangzik,
bősz tengerek morajlása
ezzel nem vetekszik

Ha láttam a tengervizét,
s annak hullámozását,
megcsodáltam az erejét
és annak hatalmát.

Nekem a kis futópatak
és a madár dala,
többet ér mint ez a világ
minden óceánja.

Csodálatos a természet
örök zenéjével,
áhitattal meghallgatom
hitem erejével.

2011. szeptember 9.
London, Ontario

REPÜLJ AZ EGEKBE!

Át lehet egy távolságot
hidalni,
és megtudod szeretteid
ölelni.

Merülj el az emlékidben
gyakorta,
visszavisz az otthonodba
naponta.

Lélekben ha felrepülnél
az égbe,
lenéznél a rég elhagyott
vidékre.

Ott láthatod jó anyádat,
apádat,
ott van még az arcaikon
a bánat.

Szomorúak, mert távolba
kerültél,
családodtól, és hazádtól
elmentél.

Gondolatid szárnyain ha
felszállnál,
jól tennéd ha szüleidnél
megállnál.

És ha régen elköltöztek
e földről,
üzenj nekik lelked által
az égből.

2011. szeptember 12.
London, Ontario

KONG KÉT HARANG

Kong a harang a toronyban,
fiúk, lányok hosszú sorban,
indulnak a misére.
Megnézek egy lánysereget,
de nem látok köztük egyet,
elment tőlünk örökre.

Vígabban szól ma a harang,
vígán mondja: giling-galang,
hívogat a templomba.
Nem olyan rég búcsúztatott,
egy leányzót elsiratott,
ki hiányzik azóta.

Égbe szállt a lánynak lelke,
kint nyugszik a temetőbe',
kit igazán szerettem.
Hogyha mások elfelejtik,
nevét többé ki sem ejtik,
de én sose felejtem.

Az életünk nagyon rövid,
alighogy az megkezdődik,
már is vár a temető.
Ha már véget ér életünk,
titóletek búcsút veszünk,
így adta a Teremtő.

Kong a harang a toronyban,
fiúk, lányok hosszú sorban,
indulnak a misére.
Megnézek egy lánysereget,
de nem látok köztük egyet,
elment tőlünk örökre.

2011. szeptember 14.
London, Ontario

LELKEK VILÁGÁBAN

Higgyétek el, van egy világ,
Amit ébren nem látunk,
Ezért kapjuk Teremtőnktől
Éjszakára az álmunk.

Álmainkban megláthatunk
Ismeretlen helyeket:
Csodálatos szép mezőket,
Folyókat és hegyeket.

Találkozunk családunkkal,
S akiket nem láthatunk;
Régen elhunyt emberekkel
Összehozhat az álmunk.

A lelkeknek nagy országát
Ébren sose láthatod,
De álmodban, imádságban,
Extázisban nyithatod.

Volt nekem egy látomásom
Főiskolám kezdetén,
Pályát kellett választanom:
Mely irányba menjek én?

Nem ettem egy egész hétig,
Extázisba jutottam,
Vagy öt napnak elmúltával
Az egeket bejártam.

Nem akartam, amit kaptam,
De indultam utamon,
Megláttam egy más világot,
És azóta ott lakom.

2011. szeptember 15.
London, Ontario

BÚCSÚ A RÓZSÁKTÓL

Ablak alatt hervadt rózsza,
A nyarunkat búcsúztatja.
Isten veled! Sírva mondja:
Nem látlak én téged soha.

Eljön az ősz, el kell menni,
Nem fogok én visszatérni.
Mi a földön egyszer járunk,
Virulunk és elhervadunk.

Szólok most a rózsafához,
Nemcsak fehér virágához:
Rózsabokor maradj tovább!
Hozz jövőre újabb rózsát!

Meghallgat a rózsabokor:
Maradok, ha elbújtatoll,
Tudod, a tél túl kegyetlen,
Jégruháját nem szeretem.

Ne félj bokor! Betakarlak!
Meg ne fázzál a hó alatt.
Rakok köréd jó sok földet,
Átvészeled majd a telet.

A tél előtt még ne hervadj!
Továbbra is rózsákat adj!
Terjeszd ki ránk illatodat!
Kinyitjuk az ablakunkat.

Megsárgult sok rózsalevél,
De a bokor továbbra él;
Búcsúzom most rózsáimtól,
Álmod látva egy új nyárról.

2011. szeptember 16.
London, Ontario

SZÉTSZÓRÓDOTT NEMZET

Szétszóródott nemzet vagyunk:
Találkozunk, búcsúzkodunk,
Vándorlásból áll a sorsunk.
Szétszóródott nemzet vagyunk.

Köszönet az őseinknek,
Kik e honba telepedtek,
Ellenségtől hazát védtek.
Köszönet az őseinknek.

Első királyunknak hála;
Emlékezzünk Szent Istvánra,
Hazánk alapítójára.
Első királyunknak hála.

Idegenek sokszor jöttek,
Őseinkkel harcra keltek,
Országunkban nagy kárt tettek.
Idegenek sokszor jöttek.

Túlélések népe lettünk,
De egymással is veszekszünk,
Talán egyszer kibékülünk.
Túlélések népe lettünk.

Hosszúút van még előttünk,
Álmunk felé együtt megyünk,
Talán egyszer megérkezünk.
Hosszúút van még előttünk.

Szétszóródott nemzet vagyunk:
Találkozunk, búcsúzkodunk,
Vándorlásból áll a sorsunk.
Szétszóródott nemzet vagyunk.

2011. szeptember 20.
London, Ontario

FÉLBEMARADT ÉTEK

Zöldpaprika, paradicsom,
kolbással és tejjel,
volt előttem egy tányéron
máma, korán reggel.

Közönségek étkek ezek,
mások is ették már,
kertből valók, amit eszek,
ezt adta a múlt nyár.

Nem étlapot írok ma én,
csupán megemlítem,
életemnek egy reggelén
egyszer ilyet ettem.

Visszajött egy régi reggel,
hét lehettem csupán,
kint ettem a szüleimmel,
a fedett verandán.

Zöldpaprika, paradicsom
volt akkor az étünk;
tűzvész lett a Búzasoron,
s mindent befejeztünk.

Átvittük a vizes ponyvát
Oláh szomszédunkhoz,
azzal fedtük be szalmáját,
nem is nyúlt tűz ahhoz.

Percek alatt házak égtek,
a Holt-Tisza partig,
nem hiányzott már az éték,
nem is ettem estig.

2011. szeptember 21.
London, Ontario

ARATÁSI TELEHOLD

Telehold volt az éjszaka,
udvarunkat beragyogta,
és ráfeküdt a fűre.
De reggelre esőt kaptunk,
falevelén vizet láttunk,
sírva hulltak a földre.

Sűrűn hullnak a levelek,
emlékeztetnek bennünket,
hogy az élet mulandó.
Sárgább lett a fű a réten,
elvesztette színét régen,
ami csak él: halandó.

Nézem az ősz érkezését,
küldözgeti már a jelét,
rövidülnek napjaink.
Szűk esztendő ez az élet,
elporladva semmivé lett,
de nyúlnak az álmaink.

Örök ősznek közeledtén
életembe benézek én,
vizsgálom a tetteim.
Teleholdnak ragyogása
jön a végső aratásra,
s világítja éveim.

Itt van az ősz, itt van újra,
a telehold beragyogja,
mögöttünk az aratást.
Fény ragyog az éjszakába,
szép múltunkat világítja,
és a végső számadást.

2011. szeptember 23.
London, Ontario

MI A HAZÁNK ÉRDEKE?

Nincsen béke a hazánkban,
Mert itten két szélsőség van.
Elolvasom mit mondanak:
Állandóan átkozódnak.

Nem az ország segítésén,
Hanem pártjuk építésén
Dolgoznak hő lendülettel,
Haraggal és gyűlölettel.

Figyeljétek mit akarnak:
Hatalmat az ő pártjuknak,
Legyőzni a kétharmadot,
És átvenni az országot.

Állandóan szitkozódnak,
Az országról alig szólnak,
Azzal töltik napjaikat,
Hogy gyalázzák a hatalmat.

A középén semmi se jó,
Ez a kormány csapnivaló,
Hangoztatják egyre-másra,
S átkot hoznak a hazánkra.

Mi a fontos, az ő pártjuk?
Vagy talán az ő hazájuk?
Nekem első hazánk népe,
És az ország békessége.

De jelenleg nincsen béke,
Mert hazánk két szélsősége,
Nem az ország javát nézi,
Hanem hatalmát keresi.

2011. szeptember 28.
London, Ontario

A MOSOLYÁT MÉG LÁTOM

Gimnazista voltam csupán,
Ő lett az én álmom.
Azóta már rég felnőttem,
De még mindig látom.

Szép mosolya most is kísér,
Látom behunyt szemmel,
Mert imádtam az a leányt
Igaz szeretettel.

Ez az első nagy szerelmem
Elkísér a sírig,
Ám a sorsom elszakított,
El sem értem húszig,

Nem lett hűtlen ő énhozzám,
Én mentem el messze.
Elűzött a sors engemet
Messze, idegenbe.

Nem vallhattam én szerelmet,
Messze, távol voltam,
De azt a lányt és mosolyát
A szívemben hordtam.

Távoztával csak egy fénykép
Maradt meg utána,
És a kicsi, kis fényképen
Arca mosolygása.

Szép mosolyát ma is látom,
Elkísér emléke.
Jaj Istenem! Ez az élet!
Elment mindörökre.

2011. október 2.
London, Ontario

PATAKON IS JÁRTAM

Gimnazista voltam régen
Patakon,
Mít ott kaptam ma is kísér
Utamon.

Ha hazámra gondolok én,
Naponta,
Mindig visszaemlékezem
Patakra.

Bodrog parti kisvároskám
Oly kedves,
Rágondolok és a szemem
Is könnyes.

Jó irányba küldött a sors
Patakról,
Gyakorta én visszanézek
Utamról.

Robog velem a vonatom
Sebesen,
Nincs iskola, mint Pataki
Sehol sem.

Bejártam a nagyvilágot,
Bolyongva,
De a szívem visszavezet
Patakra.

Maradj Patak továbbra is
Otthonom;
Kísérj engem egy élten át
Utamon.

2011. október 4.
London, Ontario

IGEN KICSI VAGYOK

Egy óriás nagy világnak
vagyunk mi a része,
és picike porszem benne,
az embernek léte.

Mielőttünk, miutánunk
elszállnak az évek,
ami ebből minékünk jut
talán másodpercek.

Barátaim! Kicsi vagyok,
térben és időben,
ti is igen kicsik vagytok,
higgyétek el nékem.

Föülhatsz egy háztetőre,
s lenézed a földet,
de örökké lesz egy égbolt
fent a fejed felett.

Ha kiszállsz a világűrbe
a nagy végtelenbe,
kisebbségi érzésed lesz,
mert nem lát senki se.

Ha elélnél százhusz évig,
rekordot döntenél,
és talán egy néhány évig
híres ember lennél.

Megnőhetek igen nagyra,
csak kicsi maradok,
akárminek látom magam,
csupán porszem vagyok.

2011. október 5.
London, Ontario

ŐSZI FÉNYEK KÖZÖTT

Gyönyörű az őszi vidék,
Sárgás-vörös lett a tájék;
Aranyköntöst ölt az erdő,
Harmatot szór rá a felhő.

Alacsonyan járkál a nap,
Vacsorára nem is marad,
Lepihen a hegyek mögé,
Bíbor-vörös felhők fölé.

Sötétedtén a kék égnek,
Milliónyi lámpák égnek,
Biztatják a holdvilágot:
Küldjél ide fényvilágot!

Kora este bolyongok én,
Fények között ősz idején,
Az őszi fény sziporkázik,
Ha a napunk fent tanyázik.

Ám nap ma nyugodni tér,
Beköszön az álomtündér,
Varázspálcáját mozgatja,
S álmos földünk elaltatja.

Pihennek az őszi fények,
Házizajok csendesednek,
Lement a nap, itt az este,
Világít a holdnak fénye.

Alkonyatkor körülnézek,
Őszi fények elpihennek,
Égben, földön nő a sötét,
De én őrzöm örökfényét.

2011. október 6.
London, Ontario

MI MARAD AZ ÉLETBŐL?

Egyik gazdag, másik szegény,
Ugyanaz a végeredmény:
Mert mikor már üt az óra,
Elmennek ők nyugovóra.

Lehetsz erős, díjbírkózó,
Aranyérmekeket halmozó;
A halál két vállra fektet,
Bárhogy gyűjtöd az erődöt.

A doktorod gyógyulást ad,
De ahogy a korban halad,
Neki is már orvosság kell,
Bizonytalan már a reggel.

Álmokat lát a nagy költő,
Megálmodja mi a jövő,
Abban ő új hangot talál,
De hozzá is jön a halál.

Az országban egy vezető,
Ember felett hatalmas ő,
Helyébe is újak jönnek,
És róla megfeledkeznek.

A földilét mind mulandó,
Nincsen itten maradandó,
Lehet eszed és aranyad,
Teutánad egy sem marad.

Valamikor nem lesz erőd,
Ezért használd ki az időd,
Alkoss, amíg megteheted,
Abban marad meg életed.

2011. október 6.
London, Ontario

JÁTÉK A SZAVAKKAL

Rímekben a pihenésem,
Ezért rímfaragó lettem,
Szaporodik napról napra
Asztalon az irkafirka.

Amikor szép álmot látok,
Másnap korán arról írok,
Elolvasom és bevallom,
Amit láttam ákombákom.

Olyan mint a sűrű erdő,
Tekervényes, egybenövő,
Néha zöldül, néha havas,
Rendszertelen ágas-bogas.

Amikor zöld és virágzik,
Zöld réteken lepke játszik,
De őszre hervadás látszik,
Hervad a rét, s ázik, fázik.

Bár írok az évszakokról
Hideg télről és tavaszról,
Mégsem leszek én jó író,
Mert a versem sírórivó.

Nem látom a jövő titkát,
De látom a cifra múltját,
Ha haladok jobbra, balra,
Ettől versem tarkabarka.

Rémes rímek, miket írok,
Egyszerű szógyakorlatok,
Ez a versem repedt harang,
Nem dalolja: giling-galang.

2011. október 6.
London, Ontario

CSODÁLATOS ŐSZ

Országutak szélén
egymásba karolva
fénylenek az erdők
vörösbe borulva.

Sárga is van közte,
látjuk a színüket,
s áhítattal nézzük
a színes erdőket.

Robogunk az úton,
nem lehet megállni,
pedig oly jó lenne
az erdőt csodálni.

Tündéerkert az erdő,
nézem a pompáját,
színekkal mutatja
az ősznek csodáját.

Szép a kikeletünk:
mezők virágzása,
de csodás az ősz is:
levelek hullása.

Országutak szélén
a levelek hullnak,
de a fákon tovább,
vörösén virulnak.

Csodálatos ősz vár
valamikor énram,
csodás az életem,
ezt dicséri ma szám.

2011. október 10.
London, Ontario

HETVENEN TÚL

Amikor az ember
túl van a hetvenen,
a múltjára gondol,
és mit nyújt a jelen.

Mi lesz a jövőben,
csak félig érdekli,
mert jövője talán
nem sokat ad neki.

Ha bejárja elmém
múltamnak éveit,
átélem én gyakran
éltem emlékeit.

Ifjúvá változom,
pajtásaim élnek,
jelenné változnak
a mulandó évek.

Sok virágot látok,
kikelet nyílását,
ragyogó napkeltét,
ígéző napnyugtát

Tantermek padjai
újra tele vannak,
beszívom dallamát
gyerekes ricsajnak.

Istenem de szép is
éltünk ifjúkora,
sajnálattal kérdem:
hogyan jöhetne vissza?

2011. október 10.
London, Ontario

TELEHOLD VAN ISMÉT

Messze kering a telehold,
kisebb a szokottnál,
néha kisebb, néha nagyobb,
ahogy pályáján jár

Bárhogy nézem, igen kicsi,
innen a földünkről,
elfogadom, nem nézhetem
soha közelebbről.

Nem mehetek én az űrbe
a csillagok közé,
hogy ottan én kitaláljam,
melyik csillag kié.

Megkeresnék egy csillagot,
egy igen fényeset,
ami engem gyermekkortól
fényével vezetett.

Ma is ragyog fent valahol,
szórja a sugarát,
fénylő csillag országából
vezeti a fiát.

Sok millió csillag között
ott ragyog az anyám,
és ha tovább kutatgatom
megtalálom talán...

Nem kell többé őt keresni,
itt van mindig velem,
amíg élek bennem ragyog,
megőrizte szívem.

2011. október 12.
London, Ontario

HULLÓ FALEVELEK

Hull az eső, csepereg,
háztetőről lepereg,
sodorja a levelet.

Szálló nedves kislevél,
elsodor az őszi szél,
akácfaáról leestél.

Reggel odafenn voltál,
sebes széllel táncoltál,
és estére lehulltál.

A mi létünk oly furcsa,
hív az élet magasra,
és leesünk a porba.

Sokat látunk magasról,
de semmit a föld alól,
az enyészet ha tarol.

Elhiszed, egy fának fáj,
ha múlik a forró nyár,
és kopárrá lesz a táj?

Gyászruhába öltöznek,
kisírják a szemüket,
leveleik vörösek.

Látom, hull már a levél,
esőt hoz az őszi szél,
közeleg a hidegtél.

Hull az eső, csepereg,
háztetőről lepereg,
sodorja a levelet.

2011. október 13.
London, Ontario

DALOM A LÁTHATATLANRÓL

Nem hírnévért írom én a verseket,
Elismerés nem érdekel engemet.
Írás közben az én lelkem álmot lát,
Megnyitja az emlékeim kapuját.

Leírom az örömeim, s fájdalmam,
És leírom mi az, amit álmodtam.
Több az élet attól, amit meglátunk,
Létezik egy láthatatlan világunk.

Testből, vérből álló világ elmúlhat,
De a lélek birodalma megmarad.
Ha csupán a testnek élünk egyedül,
Életcélunk hamarosan kimerül.

Azért mert a gondolatot nem látod,
A létüket soha meg nem tagadod.
De sok finom étel, amit megeszünk,
Láthatatlan ízről tanít a nyelvünk.

Nem látható a mi földi szerelmünk,
De létezik, ha valakit szeretünk.
Illatos egy virágoskert, nem látjuk,
De orrunkkal az illatát szagoljuk.

Nem látjuk a dalainkat, de halljuk,
Átformálják életünket a hangok.
Láthatatlan sok minden az életben:
Láthatatlan a Teremtő Istenem.

Életünkben láthatatlan sok minden,
Én hiszek a láthatatlan Istenben;
Isten hitem megosztom ma veletek,
Jó lenne, ha velem együtt hinnétek.

2011. október 19.
London, Ontario

VISSZATÉRT AZ ŐSZ

Felnézek a fellegekre,
Futkároznak az egen,
Esőt szórnak a mezőre,
Víz gyűlik a réteken.

Esős, őszi fellegekbe
Bújik ma a napsugár,
Nem nevet a falevélre,
Elsuhant a forró nyár.

Októbernek közepétől
Korán látjuk az estét,
Néhány óra napkeltétől,
S megérkezik a sötét.

És amikor borult az ég,
Hat órákor sötét van,
Korán lenne aludni még,
Élet van a házunkban.

Alkonyat jött a világra,
Sötétek már az utcák,
És idebenn a házunkba'
Világítanak a lámpák.

Szeretem a tűző napot,
De ha jön az alkonyat,
Elfogadom, amit kapok,
S befejezem napomat.

Elmúlt a nyár hetek óta,
Az esős ősz visszatért,
De lelkembe visszahozta,
Sok-sok évnek emlékét.

2011. október 20.
London, Ontario

KÁRTYAVÁR AZ ÉLET

Az életem, mint kártyavár,
Bizonytalan építmény,
Jön egy új lét, ami már vár,
Felvillan egy téli fény.

Őszben él a testem, lelkem,
Várja már a nagy telet,
Fájdalmakkal üzen nekem,
Pihenni hív engemet.

Nem hallgatok én szavára,
De látom a jeleket,
Csalfán biztat nyugovóra,
Számolja az éveket.

Hová mész te földi ember?
Felhangzik az üzenet,
Meditálni állj meg egyszer,
Tudnod kell a jövődet.

Ősz jöttével közelebb jön
Az örökös hideg tél:
Nincsen jövőd itt a földön,
Elpusztul ki itten él.

Hallgatom a bús tanácsot,
Amit hoz az ősz szele;
Itt kell hagynom a világot,
Ma az ősz ezt üzente.

Kártyaváram egyre omlik,
Nem épülhet fel többé,
Közben a hó hullik, hullik,
S betakar majd örökké.

2011. október 25.
London, Ontario

EREDJ BÁTRAN ELŐRE

Hajnal dereng kelet felől,
Elbújtak a csillagok,
Távol fekvő hegytetőkről
A kelőnap felragyog.

Köd úszik a folyó felett,
Átkarolja a medrét,
Nem is lát ma fellegeket,
Köd borítja a vizét.

Átmegyek a folyóhídján,
Letekintek a mélybe,
Ködös út a folyó partján,
Elkanyarog messzire.

Bár felcsillan a nap fénye,
Megfojtja a szürkesség,
Nem jutott le még a vízre,
Pedig tiszta kék az ég.

Gyakran ködös az életünk,
Szürke az ég köröttünk,
Ilyenkor ha körülnézünk,
Minden sötét felettünk.

Nem áll meg a víz folyása,
Akármilyen köd jöhet,
Nem lehet megállni soha,
Folytatódik az élet.

Ha szürkesség zárja utad,
Eredj bátran előre,
Egyszer neked is kivirrad,
És kijutsz a napfényre.

2011. október 26.
London, Ontario

GYÓNOM BŰNEIMET

Megkezdtem az iskolámat,
Csupán első voltam én,
Templomba vitt a mi utunk,
Tanításunk kezdetén.

Az öreg pap bűnről beszélt,
Áhítattal figyeltem,
Megmutatta, bűnös vagyok,
Örök bűnben születtem.

Átgondoltam, mit tehettem,
Mi lehet az én hibám?
Rájöttem, hogy tegnap este,
Megsértettem a cicám.

Felmászott a nagy asztalra
Ennivalót dézsmálni,
Visszahúztam farkát fogva,
Hozzákezdett nyávogni.

Azt is mondta az öreg pap,
Ne bánts a fát, virágot,
Mert megérzi azt minden fa,
Ha valahol megvágod.

Bevallom egy bodzafának,
Egyik ágát levágtam,
Kiszedtem az ág közepét,
És egy puskát csináltam.

Meggyónom ma vétkeimet,
Örök bűnben születtem,
“*Mea culpa*” mondogatom,
Igen nagy az én vétkem.

2011. október 26.
London, Ontario

MENEKÜLTEM 56-BAN

Messze van a szülőfalum,
túl messze,
de azért én most is őrzöm
szívembe’.

Búcsú nélkül, bújdokolva
hagytam el,
titkolózva nem közöltem
senkivel.

Sehol senki, kit magamhoz
öleljek,
kinek mondjam: Titóletek
elmegyek.

Egyedül a kutyám tudta,
érezte,
hogy én tőle elválok most
örökre.

Kint ácsorgott a kapunál,
vonított,
valamit bús szavaimból
gyanított.

Sötét volt az utca végig,
indultam,
szomorkodva a vasúthoz
jutottam.

Visszanéztem kislelőfalomra,
könnyeztem,
kislelőfalomból, mint bűnöző
megszöktem.

2011. október 27.
London, Ontario

JOGOSÍTVÁNY NÉLKÜL

Ötvenszer is elhúzták már
a hajtási vizsgán,
mégis hitte, hogy jól vezet,
jobban senki se tán.

Szóltam: nézzen a tükörbe,
nézze ki jön oldalt,
mindhiába magyaráztam,
ő hitte, hogy jól hajt.

Fogtam végül egy kamerát,
videóra vettem,
megbámulta sokszor magát,
mégse hitt ő nekem.

Százfelé felé kell pillantani,
azért van a tükör,
azt mondta: ki oldalra néz,
az bizony egy ökör.

Nyolcvan évén túlhaladt ő,
jogosítvány nélkül,
sose bánta, kocsit hajtott,
s aztán megállt végül.

Kapott ő egy szívrohamot,
kisházában, otthon,
szerencsére nem ölt senkit
kint az országúton.

Napok múltán az ő gyámja
sorsát megoldotta,
a vén magyart, jogsí nélkül,
porrá hamvasztatta.

2011. október 27.
London, Ontario

OKTÓBERI HIDEG NAP

A háztetőnk dértől fehér,
Ízelítőt küldött a tél.
Csillog-villog tető és fa,
Ezüstfehér éjfél óta.

Októberben deret kapunk,
Nulla alatt ez a napunk;
Ma először, nyár múltával
Üzen a tél zúzmarával.

Ami levél van még a fán,
Lehullik tán ma délután,
Sárgás színű lesz az utca,
Ha sok levél betakarja.

Októberre megjön az ősz
Két hónapig itten időz,
De mire a harmadik jön,
Véget ér az őszi öröm.

Gyerekeink havat várnak,
Az idősök lapátolnak,
Mára csupán a hideg jött,
Téli üzenetet küldött.

Deret küldött ma reggelre,
Októbernek legvégére,
Jelzi, hogy egy tél közeleg,
Naponta lesz ilyen hideg.

A háztetőnk dértől fehér,
Ízelítőt küldött a tél.
Csillog-villog tető és fa,
Ezüstfehér éjfél óta.

2011. október 27.
London, Ontario

ÉLETÜNK RENDJE

Az élet rendje ez:
néha bánt és sebez,
s azután vigasztal.
Bús szíved átfogja,
fájdalmad gyógyítja,
buzdító szavakkal.

Fordulj Istenedhez,
csak hozzá esedezz,
ha bántalmak érnek.
Néha beborul az ég,
s ellep a sötétség,
fájdalom ez neked.

Ha imád elmondod,
vigaszod megkapod,
ne légy hát hitetlen.
Mély hited megsegít,
elszállnak gondjaid,
míg bízol Istenben.

Az élet szép csodás,
néha csak álmodás,
de néha egy mosoly.
Nézz fel az egekre,
gyógyírt ad sebedre,
hogyma bízva bízol.

Dicsérd az Istened
szebb lesz az életed,
hallgasd üzenetét.
Ha áldod Istened
szebbé lesz életed,
tőle jó békesség.

2011. november 18.
London, Ontario

NEM JÁTÉK AZ ÉLET

Mint méhecske dörgicsél a
kisgyerek,
játékok közt ha már fáradt,
szendereg.

Alig tíz perc egy-egy játék,
s megunja,
amelyik nem szórakoztat,
feladja.

Évek múltán már kitartóbb
munkája,
mert nem köti játékokhoz
világa.

Az iskola több mint játék,
készülés,
mint almának a fán nőni
megérés.

Ott kell lenni napról-napra
s tanulni,
készülni kell a munkánkat
szeretni.

Felnőtt korban az életünk
küzdelem;
én is tudom, nem játék az
életem.

Jó lenne még játszózni,
mint gyerek,
ám az élet munkával jár,
nem lehet.

2011. november 24.
London, Ontario

ADSZ-E A VILÁGNAK?

Jól tudom, te olvasgatsz
Napról-napra könyveket,
Nem jut abból a világnak
Mikor elhagysz bennünket.

Televíziód is megnézed,,
Reggel, este, s naponta,
Szórakozol, te is tudod,
Nem hagyod a világra.

Sütsz és főzöl a családnak,
Mindenkinek enni kell,
De világod hagyatékát
Nem töltöd fel semmivel.

Eltávozol nyomtalanul,
Bár tudjuk, hogy itt jártál,
Magad után évek múltán
Világunknak nem adtál.

Igen hasznos a tudomány
Mindaz, amit tanultál,
Ám a kérdés felvetődik:
Magad után mit hagyta?

Önző módon szórakozol,
Élvezed szép életed,
De mit teszel világodért?
Arra nincsen felelet.

Nézz bele ma a tükörbe,
Te vagy, akit ott láttál,
De ha elmész, ki tudja azt,
Hogy valaha itt voltál?

2011. november 24.
London, Ontario

NEM HOZTAM SEMMIT

Úgy jöttem a földünkre,
nem hoztam én semmit se;
mikor egyszer elmegyek,
innen semmit sem viszek.

Ma még ugyan dalolok,
de várnak a sírhantok,
nem lehet már maradni,
s a földünkön lakozni.

Por leszek és enyészet,
mindennel, mi született,
itt semmi sem állandó,
minden olyan mulandó.

Mikor megyek én tovább,
biztos vár egy másvilág,
azt én még nem ismerem,
meg se látva képzelem.

Megmondhatod énnekem
mivé lesz majd életem?
Nem vihetek semmit sem,
ha én innen elmentem.

Sok az, amit nem tudok,
de tudom, én meghalok,
eljön egyszer a napom,
mikor vár egy sírhalom.

Úgy jöttem a földünkre,
nem hoztam én semmit se;
mikor egyszer elmegyek,
és én semmit sem viszek.

2011. november 24.
London, Ontario

ESTELEDIK KÖRÖTTEM

Benn élek az alkonyatban,
életemben félhomály van,
esteledik köröttem.
Fehérszínű már a hajam,
az a kevés, ami még van,
egy élet van mögöttem.

Ahol megyek sötét az ég,
a napsütés ma már emlék,
de még őrzöm sugarát.
Ha viharos volt a múltam,
néha szivárványt is láttam,
megtartottam az álmát.

Szappanbuborék a létünk,
ha a földön sokat lépünk,
beesünk a sírunkba.
Szaladgálva lépegettem,
és sok év szállt felettem,
szállt az élet rohanva.

Sose álltam meg pihenni,
mindörökké kellett menni,
ma is megyek, szaladok.
Végzem ma is dolgaimat,
de már közel az alkonyat,
amíg lehet, maradok.

Rohanok én ma is tovább,
nem futhatnak a cimborák,
lemaradtak mögöttem.
Benn élek az alkonyatban,
életemben félhomály van,
esteledik köröttem.

2011. november 25.
London, Ontario

MÁS VILÁGBAN ÉLÜNK

Környékünkön nincs kerítés,
Pázsit van az udvaron.
Nincsen jószág, állat sincsen,
Járkálhatunk szabadon.

A kutyákat mind bent tartják,
Gyakran viszik sétálni,
A macskák már szabadabbak,
Nem kell rájuk vigyázni.

Míg a kutyák kint járkálnak,
És elvégzik dolgukat,
Minden gazda megtanulja
Felszedni a piszkukat.

Száz dolláros büntetést kap,
Aki azt elfelejti;
Ezért nincs a környékünkön
Sehol se kutyagumi.

Nem így volt a kisfalunkban,
Bekerített udvaron,
Kint éldegélt Bodri kutyám
Kisházban a tornácon.

Nappal bent voltak a cicák,
Tűzhely körül aludtak,
Éjjel jöttén már dolgoztak,
Egereket fogdostak.

Kutya, macska másképpen él
Kanadai hazánkban;
Nincs nekünk most háziállat,
Így kevesebb bajunk van.

2011. november 26.
London, Ontario

TETTEIM NÉZEM

Viruló tavaszként
elszállnak az évek,
ahogy visszanézek,
rövid volt az élet.

Rügyfakadás után
virágok ha nyíltak,
mire észrevettem
hamar elhervadtak.

Szerelemnek tüzét
sohasem akartam,
mégis évről-évre
ajándékba kaptam.

Ha untam a gyárat
iskolába mentem,
de jöttek a napok,
a gyárat szerettem.

Akárhol is voltam,
sohasem lazsáltam,
az örök munkában
mindig elől jártam.

Van még tennivaló
mielőtt megállnék,
szorgos életemből
nyugalomra térnék.

Tetteim ma nézem,
éltemnek alkonyán,
és örömmel látom:
jól vívtam a csatám.

2011. november 30.
London, Ontario

NOVEMBERI ŐSZI HÓ

Novembernek legvégére
Leesett az első hó.
Három nap még órákon át
Eső esett, zuhogó.

Tíz centis volt a csapadék
Vasárnaptól szerdáig,
Szerencsére a “melegben”
Esőt kaptunk reggelig..

Reggel hatra már hó esett,
Fehér lett a vidékünk,
Ez a hó még csak kószoló,
Ízelítő minékünk.

Leseptem a nagy kocsit,
Könnyű volt a feladat,
Amíg rajta dolgozgattam,
Már a hó is megolvadt.

Kisütött a nap is közben,
Kiderült a borús ég,
A fényes nap azt is jelzi,
Őszi időt kapunk még.

Úgy kívánnám én a telet,
Ha akarnék szánkózni,
De kinőttem én a szánkót,
És nem járok síelni.

Ami szép volt ifjúkorban,
Mostan teher énnekem,
Nem akarok havat hányni,
Ősszel szebb az életem.

2011. november 30.
London, Ontario

AZ ELSŐ HÓESÉSÜNK

Csodálatos lett ma a táj,
novembernek utolján,
háromnapos zápor után,
hó tündöklük az utcán.

Álomvilág lett a vidék,
fák ágain hó csillog,
fehér lepel alatt bújnak
a porladó virágok.

Felettem egy sötét felhő
hópelyheket hinteget,
három napos zápor után
kóstolgatjuk a telet.

A tornácon kicsi mókus,
kíváncsian nézeget,
nem látott rég hótakarót,
nem érti az egészet.

Három napig eső hullott
fekete volt a vidék,
és ma reggel tiszta fehér,
hó alá bújt a környék.

Virágágyunk közepében
hová lett a mogyoró?
Eltakarta már a nyomát
a mostani fehér hó.

Ne aggódj te kicsi állat,
elolvad még ez a hó,
megtalálod hamarosan
hol a rejtett mogyoró.

2011. november 30.
London, Ontario

SÖTÉT FELHŐKBEN

Sötét felhők szálldogálnak
Odafent az égen.
Esőcseppek hulldogálnak
Kint a tarka réten.

Vihar vonult át felettünk,
Dörgött és villámlott,
Talán, talán megmozgatta
Az egész világot.

De a világ nem oly kicsi,
Mint amit én látok,
Túl hegyeken, tengereken,
Is vannak világok.

Sehol sincsen örök béke,
Zúgnak a viharok,
De valahol a felhők közt
Szivárvány is ragyog.

Mikor néha vihar támad
Az én közelemben,
Keresem a napnak fényét
A sötét felhőkben.

Sokszor jó egy sötét felhő,
Szükséges az árnyék,
Árnyék nélkül a világunk
Hamar semmivé ég.

Ne aggódj a felhők miatt,
Ismét jön a napfény,
Szivárvány is jöhet néked
Életednek egén.

2011. december 3.
London, Ontario

NYUSZIKARÁCSONY

Kishópelyhek lehullanak,
gyémántokká válnak,
sziporkázó fényességet
hoznak a világnak.

A csillagok bújócskáznak
ezüst felhők mögött,
nyuszcisalád ugrándozik
havas fenyők között.

Megzavarták a víg táncot,
akik jöttek négyen,
fenyőt keres egy bácsika,
baltával kezében.

Felveri az erdő csendjét
balta kopogása,
bámulják vadnyulacsák,
egy bokorba bújva.

Látja őket a két gyermek,
házukhoz meghívják:
gyertek el a lakásunkhoz,
kaptok sárgarépat.

Elindultak, s ugrándoztak,
mígnem hazaértek,
fedett tornác lett otthona
a formás fenyőnek.

Feldíszítve meseszép lett
az ünnep jelképe,
s kilenc kisnyúl aláfeküdt
karácsony estére.

2011. december 7.
London, Ontario

TÉLI CSENDES HAJNAL

Hét órákor sötét van még,
kissé lehangoló,
tél reggelén nem jól fordul
a hideg földgolyó.

Kezd már a nap ébredezni,
vörös az ég alja,
ám nyugaton borult az ég,
a nyarat gyászolja.

Szeretném a fényt lehozni
a hervadó tájra,
mert sötét van körülöttünk,
bár kint ég a lámpa.

Téli reggel nekem csendes,
nincs híre a zajnak,
a mi kedves kis utcánkban
a kocsik se zúgnak.

Nincs madárdal télidőben,
de verebek vannak,
ám ilyenkor reggel hétkor
azok se zajongnak.

Felkel a nap és körülnéz,
látja minden alszik,
jobbnak látja szunyókálni,
s egy felhőre fekszik.

Sötét felhő mint a dunna
lágyan betakarja,
ágyban marad későestig,
és senki se látja.

2011. december 8.
London, Ontario

HA ÖSSZEFOGNÁNK?!

Ha magyarok összefognánk
Haladna az ország,
Magyarföldön újból lenne
Bőség és gazdagság.

De ha tovább pártoskodunk,
S egymással harcolunk,
Széthullik a kisnemzetünk,
Elpusztul országunk.

Figyeld meg a pártok célját,
Azt hirdetik nyíltan:
Győzzétek le azt a kormányt,
Ami hatalmon van!

Nem a jólét vagy gazdagság
A pártoknak célja,
Hanem az, hogy az országot
Melyikük uralja.

Múltunkban a bukott pártok
Hazudtak és loptak,
S Magyarország vagyonából
Gazdagokká váltak.

Mért nem tudunk összefogni,
S közösen harcolni,
S a sok hazug, zsivány bandát
Örökre száműzni?

Ha magyarok összefognánk
Haladna az ország,
Magyarföldön újból lenne
Bőség és gazdagság.

2011. december 9.
London, Ontario

RÉGI KARÁCSONYOM

Kiskoromnak karácsonyán
Ajándék volt a család.
Együtt voltunk szüleinkkel,
Kaptunk finom vacsorát.

Egy otromba karácsonyfa,
Állt nálunk a sarokba',
Fenyőágak voltak sorban
Egy kóróba bedugva.

Cukor olvadt vasedényben,
Darabokra felvágtuk,
Selyempapírt szeleteltünk,
És cukrunkat beraktuk.

Selyemcukornak neveztük,
Mert papírja selyem volt,
Karácsonykor szaloncukrot
Nem árult a fűszerbolt.

Volt a házban ezüsfesték,
Aranyat is találtunk,
Sok-sok diót befestettünk,
Mít a fára aggattunk.

Nem volt villany a faluban,
De akadt egy pár gyertya,
Kicsinygyertyák világánál
Ünnepeltünk vigadva.

Mákos, dióssütemény közt
Voltak finom ételek;
Nem volt játék, csak szeretet,
Így teltek az ünnepek.

2011. december 10.
London, Ontario

TELEHOLD EMLÉKE

Miért vonzó a telehold,
Miért oly mágikus?
Nem találok feleletet,
Semmi se logikus.

Versek ezrei születnek
Fényes holdvilágról,
Ifjú párok elmélkednek
Szerelmes sétákról.

Nappal is lehet járkálni
Madárdalos parkban,
De kisebb a romantika
Mint a holdvilágban.

Rejt valami másvilágit
Egy holdas éjszaka,
Amit talán este érzünk,
A napfényben soha?

Talán a hold összeköti
Rejtett álmainkat,
Ami holdfogyta után is
Örök emlék marad.

Egy estének ragyogása
Örök emlék nekem,
Mikor ifjú iskolásként
Sétálni kimentem.

Tisza töltésén sétáltunk
Holdfényes éjszakán,
Egyedül jó szüleimmel,
Mint soha azután.

2011. december 13.
London, Ontario

LUCASZÉKET KÉSZÍTEK

Csodálatos jó kedvem volt,
Munkában telt a napom,
Elektromos szerszámokkal
Lucaszékem faragom.

Másfél óra és kész voltam,
Elkészült a bűvös szék,
De boszorkány kereséshez
Kellenének szentmisék.

Ma délután nincsen mise,
Karácsonyig nem várok,
Inkább megyek a városba
Egy főtéren megállok.

Hónom alatt a bűvösszék,
Játszadózva emelem,
Fenyőfából készítettem,
Igen könnyen cipelem.

Utcasarkán letelepszem,
A kisszékre ráülök,
Bámulom az embereket,
Ki boszorka közöttük.

Odajött egy kövér rendőr,
Kérdezte: mit csinálok?
Válaszoltam: A székemen
Boszorkákra vadászok

Vita nélkül mentőt hívott,
Egy kórházba vitetett,
És boszorkát sosem látva,
Írom ezt a versemet.

2011. december 13.
London, Ontario

FEKETE DECEMBER

Decembernek a közepén
Eső kezdett esni,
Áldom érte a Teremtőm,
Nem kell lapátolni.

Csoda szép a fehér vidék,
Ha havas a város,
Tündérországhoz hasonló,
Csodával határos.

Nyári napnak melegében
Nyílnak a virágok,
De karácsony előtt néha
Más világot látok.

Réges-régen kiskoromban
Kívántam a havat,
Vártam a fagyos napokat,
Mert untam a sarat.

Sárfészek volt a faluban,
Ha esett az eső,
De itt, a mi városunkban
Nem számít az idő.

Feladtam a korcsolyázást
Nagyon-nagyon régen,
Mostanában se jég, se hó
Nem hiányzik nékem.

Ablakomnál elmélkedem
E bús esős napon,
Jól tudom, még esőben is
Lesz szép karácsonyom.

2011. december 14.
London, Ontario

LÉLEKBEN MARADTÁL VELÜNK

Alkonyatkor már kezd sötétedni az ég,
De a csillagok nem ragyognak még.
A napnyugtában látom csillag szemedet,
Melynek fénye meggyújtja az eget.

Elmentél, de visszajársz az esti fényben,
Ott vagy fent a csillagok tűzében;
Hajad selyme új színt ad a fellegeknek,
S azok nekem némán integetnek.

Szemed fénye ott él a lenyugvó napban,
Látlak esténként az alkonyatban.
Lelked lángja hozzám örökké visszajár.
Elmentél, de a lelkem visszavár.

Mire észrevesszük, elszáguld a létünk,
Mi a testben csupán egyszer élünk.
Lélekben talán egyszer visszajöhetünk,
És te lélekben maradtál velünk.

Mikor megnéztem a múltó évek számát,
Ott láttam életem legszebb álmát,
Fényes napfény után ha jött az alkonyat,
Bíbor színekben láttam arcodat.

Lelked hazajárt, és mint csobogó patak,
Futott, s egy folyóhoz talált utat,
És ahogy hömpölyög a kanyargó Tisza,
Az emléked úgy jár hozzám vissza.

Látlak a napnyugtában, a szürkületben,
Látlak a vadvirágos réteken,
Lélekben itt maradtál továbbra velünk.
Bár elmentél, sohase feledünk.

2011. december 19.
London, Ontario

AZ ÜNNEPI HÍREM

Nyakatekert híreket
közölnek a lapok,
valóságok híre helyett
csalfaságot kapok.

Várom én a jó híreket
adventnek a végén,
biztos eljön rövidesen,
karácsony ünnepén.

Napilapok háborúkról,
rablásokról írnak,
istállóban marad helye
a kis Jézuskának.

Jászolában felkeresem
Istennek szent Fiát,
és elhozom szeretettel
szívem ajándékát.

Aranyat én alig hozok,
énnekem az nincsen,
de elhozom lelkesedő,
és szerető szívem.

Bújjanak el az újságok
hamis híreikkel,
jöjjön a közelgő ünnep
örök szeretettel.

Nem olvasom a lapokat,
Jézusra figyelek,
az én hírem ma is hozza
az isteni Gyermekeket.

2011. december 19.
London, Ontario

KARÁCSONY JELKÉPE

Karácsonynak egy jelképe
a zöldelő fenyőfa,
szaloncukor, aranyalma
van reá felaggatva.

Gyertyalángja adta régen
az ünnepi fényeket,
és hirdette nagy pompával
Kis Jézuska született.

Napjainkban villanyégők
ragyognak a fenyőfán,
hoznak meleg fényességet,
mint az első éjszakán.

Mély szeretet jelképeként
ajándékokat hozunk,
játék, ruha és más egyéb,
mit ilyenkor átadunk.

Nagy ünnepi készülésben
a hóesést várjuk már,
hol ló húzta kicsi szánkó
csilingelve szaladgál.

A mi kedves ünnepünkben
sok jelképet akarunk,
ám a lényeg mindörökké:
megszületett Jézusunk.

Zöldfenyőfa, vagy ajándék
díszíthet egy ünnepet,
de karácsonykor ne feledd:
Jézusunk megszületett.

2011. december 19.
London, Ontario

ÚJ FÉNYEKET KAPUNK

Magam előtt látom én már
az esztendő végét,
most küldi a mi Teremtőnk
karácsonynak fényét.

Holnaptól már rövidülnek
a téli éjszakák,
a nappalok pedig nyúlnak,
megújul a világ.

Karácsony ad egy kezdetet
a fényes napoknak,
s közben várjuk elmúlását
hosszú éjszakáknak.

Nem december huszonöt a
Jézus szüli napja,
négy évszázad elmúltával
lett az kiválasztva.

Pogány perzsa szokásokat
karácsony átváltott,
s az évvégi nagy sötétben
Jézusban fényt adott.

Amikor már nagy sötétség
uralta a földet,
világosság szállt földünkre,
Jézus megszületett.

Új fényeket kapunk mostan
testünkre, lelkünkre,
ezért várunk decemberben
áldott ünnepünkre.

2011. december 20.
London, Ontario

ÜNNEPI HAZAJÖVETEL

Emlékeim lepkeszárnyán
Hozzátok repülök,
Szülőfalum templomában
Mellétek leülök.

Két nagy harang hívására
Ismét idejövünk,
És karácsony első napján
Együtt énekelünk.

Innen régen elmentem én,
S azóta az ifjak,
Hatvan nyárnak elteltével
Nagyszülőkké váltak.

Megvizsgálom az arcokat,
Ismerek még sokat,
De többé már nem is őket,
Csak az unokákat.

Sok, sok arcra rá van írva
Kik voltak a szülők,
Jó Teremtőm! hová lettek
A régi szép idők?

Végigjárom gondolatban
Templomunk padjait,
Búsan látom, hogy az idő
Mindent megöregít.

Öregedik már a templom,
Költöznek a hívek,
De ilyenkor, karácsonykor,
Sokan hazajönnek.

2011. december 22.
London, Ontario

KARÁCSONY LÉNYEGE

Hallgatom a decemberi
Dalokat,
Nem találom vallásosnak
Azokat.

Dalainkban őzek vannak,
Szarvasok,
De ünnepünk lényegéről
Nem hallok.

Hóember is van a dalban,
S Télapó,
Azt dalolják a szánkózás
Csuda jó.

Asszonyaink sütögetnek
Kalácsot,
Vannak, akik megsütik a
Malacot.

Összejönnek a családok
Ilyenkor;
Az ételhez van sütemény,
S finom bor.

Kicsi és nagy ajándékot
Kaphatunk,
Ünnep előtt biztatás jön,
Hogy adjunk!

Karácsonynak a lényege
Egy csoda:
Betlehemben született a
Jézuska.

2011. december 22.
London, Ontario

KISISKOLÁS KÖNNYEK

Én még kisiskolás vagyok,
De kántálni már eljárók,
Elmegyek a szüleimmel,
És a három testvéremmel.

Szoprán hangú az anyukám,
Basszus hangú az apukám,
Tenort énekel a bátyám,
Nekik tercel a húgocskám.

Elmegyünk a rokonokhoz,
És itten a szomszédokhoz.
Kicsizsákot mi nem viszünk,
Mert mi ingyen énekelünk.

Visszük szívünknek énekét:
Szent karácsony üzenetét,
Éneklünk egy kis jászolról,
És benne kis Jézuskáról.

Dicsérjük a pásztorokat,
És a három királyokat;
Magasztaljuk Szűz Máriát,
Szent Józsefet, az ő urát...

Szüleimmel gyermeksereg,
Rokonoknak könnye pereg.
Én nem tudom miért sírnak?
Örülni kén karácsonynak.

Gyermekfejjel én rájöttem,
Mikor kicsordult a könnyem:
Mi ma örömünkben sírunk,
Mert boldog a karácsonyunk.

2011. december 23.
London, Ontario

HÓ NÉLKÜLI ÜNNEPÜNK

Karácsonyra nem esett most
fehér hó,
így szabadon mozoghattunk,
ez volt jó.

Eljutottunk templomunkba
kocsival,
nem kellett most törődni az
utakkal.

Csodaszép ha a karácsony
csillogó,
városunkban, kertjeinkben
hull a hó.

Ám csodásabb a karácsony
ha fehér,
borús, lucskos napjainktól
többet ér.

Megváltozik hangulatunk
ha hó van,
van valami szép és csodás
a hóban

Ártatlanságot hoz nekünk a
fehérség,
karácsonykor megszűnik a
sötétség.

Hó nélkül is fehér volt az
ünnepünk,
mert megjelent a Megváltó
közöttünk.

2011. december 26.
London, Ontario

EGY ÉRDEKES KÖNYV

Az esztendő érdekes könyv,
Néha öröm, és néha könny;
Van a könyvben jó egészség,
De sok lapon van betegség.

Háromszázhatvanöt oldal,
Telve sokszor boldogsággal,
De bánat, gyász is látható,
Néhány lapján olvasható.

Érdekes könyv ez az élet,
Lezárunk mi sok-sok évet,
De ha egyszer mi lezárjuk,
Újra nyitni mi nem tudjuk.

Szilveszter már közeledik,
Az esztendőnk bezáródik.
Betelt a könyv üres lapja.
Ez a könyv tele lett írva.

Ha már itt van az évvége,
Készülünk a jövő évre,
Remélem, a te új könyved
Áldásokkal élvezheted.

Legyen élted egészséges,
Nyugodalmas, békességes;
Ne légy beteg az újévben,
Lelj örömet szerettidben.

Kívánom a könyvlapodra:
Sok-sok áldás legyen írva,
Legyen boldog az újéved,
És azon túl egész élted.

2011. december 27.
London, Ontario

MÁSODIK ATTILA

Rettenetes volt Attila
Hatalma,
Nagy hadával a világot
Uralta.

Magyarország Attilája,
Ki most él,
Hatalmasabb a világon
Mindennél.

Nem ígér ő soha-soha
Jólétet,
De ígéri a kormánynak
Véget vet.

Hatalomszerzés a célja
Őneki,
“Váltsuk le a vezetőket”,
Hirdeti.

Hazugságra épült pártja
Megbukott,
Még előtte, amit tudott
Ellopott.

Attila úr, ha most lenne
Két szarvad,
Ördögvoltod kimutatnád
Hazádnak.

Szavaidból is tudhatjuk:
Hazug vagy,
Elárultad szép hazánkat,
S eladtad.

2011. december 27.
London, Ontario

ELTEMETJÜK AZ ÉVET

Nemsokára hű Teremtőnk
bezárja az évet,
emlékeket hagy minékünk,
nem ér minden véget.

Az esztendő nem kismadár,
ami elszáll messze,
az esztendő hogyha elszáll,
elmegy mindörökre.

Fecskék, gólyák hazatérnek
tavasz eljöttével,
de minden év sírjába száll
szilveszterkor, éjjel.

Van olyan, ki az esztendőt
táncolva temeti,
de sokan csak otthonukban
szoktak ünnepelni.

Bár temetjük esztendőnket,
nem hull könnyünk érte,
boldogságban összejövünk
az évnek végére.

Dudák, sípok zajos hangja
köszönti az újat,
ölelkezünk, csókolózunk,
bár nem tudjuk mit ad.

Boldog az, ki egészségben
az újat megéri,
Teremtőnknek adjon hálát,
mondjon imát néki.

2011. december 28.
London, Ontario

ÚJÉVI KÖSZÖNTÉS

Újév napján teneked,
nem kívánok egyebet:
asztalodra kenyeret,
a házádban meleget,
házasoknak gyereket;
békét a nagyvilágnak,
jobblétet a hazádnak;
munkát és jó fizetést,
nyugdíjasnak pihenést,
boldogságot, s jólétet,
örök reményt és hitet,
amikor ez már megvan,
élj te soká, s boldogan.

2011. december 31.
London, Ontario

BETŰRENDES TÁRGYMUTATÓ

A dinnyeföldünk	44
A feltámadás tava	108
A fénylő nap lepihen	166
A fogyó holdról	3
A harmadik szezon	95
A karácsonyfánk	109
A kiflis mókus	111
A létünk abc-je	74
A mormota üzenete	131
A mosolyát még látom	217
A múltó nyár	206
Adjon Isten jó napot!	200
Adsz-e a világnak?	237
Advent érkezése	103
Advent köszöntése	110
Alkonyatkor	69
Ambrusék keresztye	86
Apák napi emlék	160
Apró rózsabokrok	175
Aratási telehold	215
Az első hóesésünk	243
Az ellenzék ellenség	130
Az égő ige lángja	100
Az életemnek őszén	186
Az életem rohanás	98
Az életünk részei	122
Az én otthonom	13
Az én kisvilágom	79
Az igazodásom évei	60
Az iskolák kezdete	203
Az ünnepi hírem	253
Álomvilág csodája	167
Barlang a kazalban	5
Boldog szerelem	139
Bőgatyás öregek	161
Buzdításom	43
Búcsú a rózsáktól	212
Cédrusbokor lakói	16

Cigánybánya-Dózsa tér	6
Csillagos ég alatt	134
Csoda-lény vagy	107
Csodálatos ősz	223
Dalom a láthatatlanról	227
De jó lenne ha	50
Dupla szivárvány	101
Egy árva gyermek	38
Egy cigányzenekar	163
Egyek vagyunk	73
Egy elmúlt álom	20
Egy érdekes könyv	260
Egy kis rózsabimbó	164
Egy emlékkönyvbe	165
Egy falevél leckéje	87
Egy tündérország	52
Egyszer hazamenni	4
Éjszakánként írok	190
Elhervadtak	89
Eljött az új korszak	90
Elképzelt hóvihar	106
Elementél örökre	158
Emlékem mulandó	128
Elmúlt a nyár	76
Eltemetjük az évet	262
Enyészetünk	27
Erdei karácsony	114
Eredj bátran előre	230
Esteledik köröttem	239
Ez a leghűbb társam	197
Ez a történelmünk	196
Életünk rendje	235
Fahéjszínű volt a haja	11
Falum lelkülete	82
Falusi madaraink	75
Falusi mentalitás	35
Fehér akácok	61
Fehérrózsa sors	168
Fekete december	251
Feledni nem lehet	21

Felvidéki bajok	55
Félbemaradt éték	214
Fényt óhajtunk	26
Fiatal lány volt	94
Fizikai tudásomból	191
Földönfutó csillag	119
Főiskolás barát	127
Frissen hulló hó	123
Gyónom bűneimet	231
Ha még egyszer	19
Ha összefognánk?!	247
Havas napokról	124
Hazug Ferkó úr	102
Háborog a világunk	195
Hetente temetünk	54
Hetvenen túl	224
Hideg tél volt	56
Hiszek benned, Istenem	183
Holdfogyatkozás	159
Hosszabb éjszakák	207
Hová megyek?	30
Hó nélküli ünnepünk	259
Hózápor	22
Hulló falevelek	226
Hullólevél sors	42
Huszár gyerek	31
Idegenben van hazám	156
Ifjúkorom emléke	192
Ifjúkorunk álma	67
Ifjú maradtam	180
Igazgatónk számára	182
Igen kicsi vagyok	219
Így éltünk régen	170
Ima és ének a hazáért	138
Imádságod ereje	125
Imádságos köszönet	72
Ismerem a múltam	172
Ismét a vízesésnél	91
Játék a szavakkal	222
Játék nélküli élet	105

Jogosítvány nélkül	233
Jön a változás	18
Karácsony jelképe	254
Karácsony lényege	257
Karácsony üzenete	117
Kártyavár az élet	229
Kavicsból homok	135
Készülnek a fecskék	202
Keleti Heródesek	116
Kisiskolás könyvek	258
Kispatak a sorsom	132
Kiszáradt világunk	181
Kong két harang	210
Kórházi úrvacsora	97
Könnyeket hoz	14
Kutya temetésünk	162
Külföldön is magyar	121
Különleges nap	17
Latyakos utak	9
Láthatatlan Isten	199
Lelkek világában	211
Lemenőben a napom	152
Lesz hazánkban béke	177
Levél hullásra	99
Lélekben maradtál velünk	252
Létünk békessége	46
Londonban	32
Lucaszéket készítek	250
Lukács 9 rövidítve	133
Ma is itt vagy	49
Ma még hideg van	137
Maradó fehérség	23
Márciusi hótakaró	142
Márciusnak végén	145
Már haldoklik	29
Mária és József	104
Második Attila	261
Más világ van régen	70
Más világban élünk	240
Megmaradt álom	39

Megjött a tavasz	37
Megsárgult falevél	178
Menekültem 56-ban	232
Meséből vett lány	176
Mégis szerettelek	151
Még magyar vagyok	205
Mi a hazánk érdeke	216
Mi marad az életből?	221
Mikor elindultam	173
Mikulásnapra hó	112
Mikulásnap után	113
Mindig csak előre	169
Merre léptünk	25
Munkaszüneti nap	136
Múltam emléke	2
Nálatok tavaszodik	143
Nektek kis dolog	140
Nem gyűjtögetek	41
Nem halott még	34
Nem hoztam semmit	238
Nem játék az élet	236
Nem lehettem tiéd	144
Nem mehetek haza	147
Nem teljesült álom	88
Nem tétlenkedem	185
Ne vess! Szeress!	62
Négytrillió esztendeje	184
Némán köszönünk	71
Nézem fényképedet	80
Nincs honvágyam	174
Novemberi őszi hó	242
Nyárutói üzenet	201
Nyuszikarácsony	245
Obsitos nagyapám	58
Októberi hideg nap	234
Öregfenyő panasza	148
Öreg tanító úr	57
Örök emlékem	179
Örök nyárban élek	198
Örök szerelem	187

Örökös készülődés	48
Örök misztériumom	189
Örök a szeretetem	115
Örökös nagypéntek	40
Örökös rabságban	141
Örök vándorlás	24
Ötvennyolc év után	129
Őszi fények között	220
Őszi gondolatom	92
Őszi hervadásra	81
Patakon is jártam	218
Pirospütkösd napja	157
Reális meglátás	153
Reményemhez írok	150
Repülj az egekbe!	209
Régen megírt dalom	77
Régi karácsonyom	248
Rohanás az életem	51
Roskadozó hőember	120
Rózsák a vázában	63
Rövid tanácsom	65
Slota Uram!.....	8
Sohasem változol	59
Sok irányba megyünk	154
Sóvárgásod nem segít	93
Sötét felhőkben	244
Szánkózó unokák	7
Szeptemberi számóca	85
Szeretetem könnyei	155
Szétszóródott nemzet	213
Szivárvány kellék	64
Szivárvány levelek	83
Szolgaságunk	28
Szüleink emlékére	118
Tartós szerelem	66
Tavaszi dalok	45
Tavaszi esőkérés	53
Tavaszi madárdal	146
Táncoló juharfák	47
Távoli köszöntés	188

Teleholdat nézek	171
Telehold emléke	249
Telehold van ismét	225
Téli csendes hajnal	246
Tetteim nézem	241
Tisza menti falu	15
Tizennyolcadik év	1
Tova száll az idő	96
Tovább élsz anyám	12
Törődj az élettel!	78
Újévi köszöntés	263
Új fényeket kapunk	255
Új világban élünk	194
Ünnepi hazajövetel.....	256
Üres gólyafészek	10
Van-e honvágyad?	193
Várom a tél végét	126
Versenyparipám	84
Vérző naplemente	204
Viruló természet	149
Visszatért az ősz	228
Visszavisznek	36
Volt iskolatársnak	33
Záporokból árvíz	68
Zenél a természet	208

ÖNÉLETRAJZ

Tiszakarádón, Zemplén megyében születtem. Apám asztalos, kiskereskedő, kocsmáros, gyógynövény beváltó volt, majd újból visszatért a gyalupadhoz.

Gimnáziumi tanulmányaimat Sárospatakon kezdtem, és Ózdon a Kohó és Gépipari Technikumban fejeztem be. Érettségim után Diósgyőrben a kohászati művek villamos műhelyében dolgozva, esti iskolában oklevelet szereztem villanyhegesztésből, és tanulmányaimat elektrotechnikával bővítettem ki. Politikai okok miatt 1956 tavaszán Miskolcra kiutasítottak. Rokoni kapcsolat útján egy állami gazdaságban kaptam állást, mint éjjeliőr. Ez alatt az idő alatt megszerveztünk szülőfalumban egy színjátszó-kört helyi tanárok segítségével. A csoport a *János vitéz* című színdarabbal szórakoztatta a környék falvainak lakosait a Sza-

badság harcig. A forradalom idején édesapám Munkástanács elnök helyettes volt, én pedig a legfiatalabb tanács tag, aki a sárospataki járásban élelmet gyűjtött Budapest lakosainak. Életünket mentve, 1956 karácsonykor menekült a családunk Ausztriába.

Szüleimmel és bátyámmal 1957-ben, menekültekként jöttünk az Egyesült Államokba. Norwalkon, Connecticut államban, telepedtem le, ahol mint esztergályos és technikus dolgoztam a Boots Aircraft vállalatnál, később a főiskolai vakációk idején is.

Egyetemi tanulmányaimat Bloomfield College and Seminaryben, New Jersey államban, 1958-ban kezdtem meg, és 1961-ben egy B.A. fokozattal fejeztem be. Az angol irodalomból szerzett képesítésem után a Montclair Teacher State College graduate tagozatán tanári minősítésért dolgoztam, és ugyanakkor a teológiai tanulmányaimat is folytattam Bloomfielden. Majd egy presbiteriánus egyházat szolgálva Yonkersen, New York Theological Seminarybe, New York Citybe kerültem. Ezt követte Colgate Rochester Divinity School, Rochester, New York, ahol B.D. és M.Div. diplomát kaptam. Ezenkívül a következő egyetemeken hallgattam le kurzusokat: Canisius College (Buffalo, New York); Lakeland Community College (Mentor, Ohio); Purdue University (Lafayette, Indiana).

Buffalóban több mint tíz évet szolgáltam a nyugati oldalon lévő református egyháznál. Az ottlétem alatt szerveztem meg a Kossuth Park kiépítését egy 25 hektáros területen, Grand Islandon, azzal a gondolattal, hogy a környék kis magyar egyházai egyesülve otthont és egy kultúr-központot találjanak. A pavilon mellett football pálya és kisebb épületek is voltak cserkész táborozásra. Évente 3-4 alkalommal voltak magyar piknikek a Kossuth Parkban 300-500 vendég részvételével. Más szervezetek is kibérelték a Kossuth Parkot nyári rendezvényeikre. Buffaloi szolgálatom alatt több mint 100 magyar filmet vetítettem, és egy jól működő ifjúsági kör és néptáncsoport is alakult, képviselve a környék magyarságát.

1974-ben Fairport Harbor, Ohio-ba kaptam meghívást egy másik református gyülekezettől. Onnan kilenc év után Ohio fővárosába, Columbusba mentem öt évre. Columbusból újra visszakérültem családommal Buffalóba egy német gyülekezethez. Ott ért Kanadából, a Delhi és Brantford, Ontarióban lévő magyar presbiteriánus gyülekezetek meghívása 1990 nyarán. Kilenc évet dolgoztam a két gyülekezetnél. 2000 februárjától a Hamiltoni Református Egyháznál szolgálom, Ontarióban.

Amerikában két terminusban voltam a Tóparti Egyházmegye

esperese; az Amerikai Magyar Református Egyesület egyik igazgatója; a Reformátusok Lapjának öt évig szerkesztője; az Amerikai Magyar Református Lelkészegyesület titkára, elnök-helyettese, majd elnöke; 1991-től a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület titkára és 1994-től két terminusban elnöke is voltam. Én voltam az egyedüli idáig, aki az amerikai és kanadai magyar református lelkészegyesületek elnökeként szolgált.

Buffalóban cserkészcsapat parancsnok voltam három alkalommal. Két cserkészcsapat lett leigazolva a vezetésem alatt: az 58. sz. Toldi Miklós csapat 1966-ban és Arany János csapat 1973-ban. Tíz esztendőn át vezettem magyar iskolát Amerikában, ahol Buffalóban magyar rádió program direktor voltam két rádióadóállomáson. (WWOL, WXRL) Columbus, Ohio-ban, State University szponzorálta kábel televízió programokat is vezettem. Egy rövid ideig szintén szolgáltam a Kálvin Egyházkerület pénztárosaként.

1995-ben, a Magyarországon megalakult, közel 40 országot magába foglaló Egyetemes Református Zsinat jegyzőnek választott meg hat évre. A feleségemmel együtt alkotó tagjai voltunk a Zsinatnak. Saját költségünket fedezve négy alkalommal képviseltem és képviseltük az amerikai és kanadai egyházakat magyarországi gyűléseken. Feleségemmel három Anyanyelvi Konferencián vettünk részt az óhazában. Útleveles polgára vagyok Amerikának, Kanadának és Magyarországnak.

Alelnöke és kétszer megválasztott elnöke voltam a Torontóban gyűlésező Magyarok Világszövetsége kanadai részlegének.

Tillsonburgban a dél-ontarioi egyórás zenés magyar rádió programját vezetem 1995. október 1 óta. Ez az adás 1954. áprilisa óta megszakítás nélkül folytatódott a CKOT rádió állomáson.

Két alkalommal lettem megválasztva Delhi, Ontarióban a helyi Magyar Házban jegyzőnek, és egy alkalommal ügyvezető titkárnak.

Legismertebb írásaim: a humoros *Kedves Bözsi ángyom*; *Képek a múltunkból*, amerikai-magyar egyháztörténelmi tanulmány; *Magyar fohász*, (versek), *Nincsen mindig lakodalom* (versek); *Hogy fedezték fel a magyarok Amerikát?* (sumér szatíra) és *Lemaradtunk a térképről* (gyermekkorai élmények Tiszakarádról); *Egy esztendő üzenete*, (54 ígehirdetés); *Tiszavirág, 2005-2006 válogatott versei*, 291 oldal; *Perseida - Csillaghullás*, 2007 versei, *Hímzett párnahuzat*, 2008 versei; *Borostyánlevél*, 2009 versei, A <http://www.kantorpal.com> a honlapom, ezen a Hamiltoni Egyház történelmi információja, és a heti zenés rádió programok megtalálhatók.

Kántorné, Erdei Sári, amerikai születésű. Már az édesanyja is az volt. Édesapja, Erdei Károly 1927-ben vándorolt ki Kanadába Szatmár megyéből. Feleségem és mindhárom gyermekem egyetemet végzett. Tizenegy egyetemi diploma van a családban. Péter egy évi Japánban való tanítás után visszatért az egyetemi professzorságához, New York állam fővárosába. Sára, és férje dr. Schoonmaker Keith, két lány szülei, San Antonio közelében, Texasban laknak. Ádám, három egyetemi diplomával a Londoni egyetem, Western University "classroom management", egyik munkatársa, honlap tervező. Felesége LaBlanc Anna. Két fiú gyermekük van.

Igét hirdettem 55 amerikai és kanadai magyar gyülekezetben és meglátogattam a magyar gyülekezetek és lelkészek nagy részét. Igét hirdettem a rádióban: Hungarián Gospel Hour programján szombatonként, (WWOL, Buffalo, NY), igét hirdettem még három magyarországi egyháznál és körülbelül 20-25 angol gyülekezetben Amerikában. Sokszor voltam ökumenikus istentiszteletek igehírdetője. Presbiteri konferenciáknak és ifjúsági táboroknak is voltam előadója, és cserkész tábor igehírdetője.

A következő világi szervezetekhez tartoztam régebben: Cserkészet, Jaycees, Lions Club, Kiwanis Club, Rotary, Masonic Lodge, Eastern Star, Odd Fellows (IOOF).

Évente ünnepi szónok voltam március 15-én és október 23-án, néhol többször, Egy néhányat megemlítek: Akron, Ohio; Columbus, Ohio; Fairport Harbor, Ohio; Hamilton, Ontario; Delhi, Ontario; London, Ontario; Welland, Ontario; Buffalo, New York; Norwalk, Connecticut.

Menekülteket hoztam ausztriai táborokból. Egy évben 16 egyénért vállaltam felelősséget. Ezeknek lakást, munkát, gyermekeknek iskolát kellett keresni. Az ingatlan értékesítő engedélyt is megszereztem New York államban (real estate licence), hogy az újonnan érkezettek házvételkor ingyen szolgálatot kapjanak.

Hajtási engedélyt segítettem megszerezni legalább 250 egyénnek New York államban, Ohióban és Ontarióban. A vizsgák előtt oktatást adtam nekik, majd magyarul tolmácsoltam a kérdéseket.

Iskolákban és egyháznaknál diaposzítív vetített képes előadást tartottam Magyarországról. Mindig igyekeztem a jót és pozitív dolgokat bemutatni.

Kedvenc hobbim a fényképezés. Van körülbelül 25 ezer negatívom. Egy alkalommal a MVSZ *Hazalátogattunk* című fotó pályázatának első díját, két hetes magyarországi nyaralást

nyertem egy képsorozattal. Állandó fénykép kiállításom van Fairporton, a könyvtárban. Felvételeim megtalálhatók ohioi iskolákban és középületekben.

Három magyar utazási irodának besegítettem: Budapest Travel Agency, International Travel és Travel Expressions.

Az egy millió lakos számláló Erie County 9. körzetében képviselőként indultam a Republikánus és Konzervatív párt színeiben egy már hivatalban lévő lengyel háttérű asszony ellen, Watergate után, egy olyan városban, ahol 80 ezer lengyel élt, a Demokraták és Liberálisok 2:1 arányban többségben voltak. A részidejű képviselői munka anyagi juttatása duplája volt annak, amit az egyháznál kaptam. Az volt a tervem, hogy ha bejutok, akkor az egyháztól kapott fizetést visszaadom a Kossuth Park felépítésére, és ha nem jutok be, akkor december 31-el lemondok. Lemondtam és elmentem egy gyárba (Hardface Welding Co.) esztergályosnak, majd 1974. szeptemberében meghívást kaptam Fairport Harbor, Ohio magyar gyülekezetétől. Azóta a politikától távol tartom magam.

Ózdon gépipari technikumban kézilabda csapatnak voltam tagja, de a legeredményesebb az atlétika volt. Részt vettem sok középiskolai megyei és egy országos bajnokságon.

Az egyetemi futball csapatban egy évben én kaptam meg a legértékesebb játékos trófeát. Buffalóban a magyar csapatban is többször játszottam. Ha a sakkot sportnak nevezhetjük, akkor megemlítenem, hogy a középiskolában a legjobbak közt voltam. Ott egyik kedvenc játékom volt még az asztalitenisz, amit a főiskolai tanulmányaim idején is sikeresen folytattam. Nem tartom magam kiválónak semmiben, de tudom, hogy erős akarattal sok akadályt le tudok győzni és eredményt tudok elérni.

Van egy lakodalmi olaj festményem, ami a *Nincsen mindig lakodalom*, című könyvem fedőlapját díszíti. Fent van a nappali szobánk falán és a honlapomon. Ennek a párját még 1987 körül megkezdtem, de még nem volt időm befejezni. A festményeim közül egy néhányat eladtam, mikor pénzre volt szükségem.

Mindig csak megyünk, rohanunk, nem magunkért, hanem másokért dolgozom, immár 1962 óta. Régen a verseim egy részét az országutakon írtam, vezetés közben. Ma már jobban vigyázok.

Egy emberöltőt népem szolgálatában töltöttem el. Nem ké-szülők nyugdíjba menni. Még sok tennivaló vár rám, és Istenben bízva szeretném jól felhasználni a hátralévő időmet.

KÁNTOR PÁL

DUPLA SZIVÁRVÁNY

2010 és 2011 versei

CORVINA NYOMDA

**Sajtó alá rendezte
és a borítót tervezte
Kántor Pál**

**Ezt a könyvet a Hamilton Református Egyház
tiszteletére dedikálom**

**This publication is dedicated in honour of the
John Calvin Hungarian Presbyterian Church
of Hamilton, Ontario**

**Copyright by Rev. Paul Kántor
London, Ontario**

ISBN number 978-0-9784582-4-9

**Printed by Corvina Publications Inc.
1170 Sheppard Avenue West, Unit 40.
Toronto, Ontario M3K 2A3 Canada
Tel.: 416-638-3431, 416-658-3434**

**Ezt a könyvet a
Hamiltoni Református Egyház
tisztelőtére dedikálom.**

**This book is dedicated to honour the
John Calvin Hungarian Presbyterian Church
of Hamilton, Ontario.**